

Giới thiệu Yêu Cốc Trà Sữa

Tiên Bối mắc chứng sợ hãi giao tiếp rất nghiêm trọng, không thể nào nhìn thẳng người ta và nói chuyện.

Nhưng cô thầm mến một người đàn ông.

Cắn răng một cái, giậm chân một cái, Tiên Bối xoay người nói, tôi tôi th... thí... mãi hồi lâu, khuôn mặt đỏ ửng, đầu đầy mồ hôi.

Mà anh ôm lấy cô từ phía sau, nói khẽ: “Anh cũng vậy.”

—— Anh đã nếm hơn vạn ngàn khẩu vị, nhưng lại chỉ yêu mình cốc trà sữa là em.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiên Bối không dám tiến lên trước một bước, bởi vì có một người đang đứng trước cửa nhà.

Cô đến khu chung cư này gần một năm rồi.

Nhưng ngoài người bán thức ăn nhanh và người chuyển phát nhanh ra, không có bất kỳ đồ vật sống nào chủ động đến tìm cô.

Ngay cả biên tập cũng đều liên lạc qua mạng.

Tiên Bối cảnh giác đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào cái...

Bóng lưng trước cửa.

—— Không biết là lưng của nam hay nữ.

‘Nó’ có mái tóc dài đến bả vai, được búi tròn vo trên đầu, đây là đặc thù của nữ.

Nhưng người ‘nó’ lại cao, vai rộng, với kết cấu hình thể như thế này, hoàn toàn là dấu hiệu của nam.

Hai tay trống trơn, nghĩa là không phải chuyển phát nhanh hay chuyển đồ ăn.

‘Nó’ còn đang gõ cửa.

Tim Tiên Bối run lên.

Tiếng đập cửa đáng sợ, có nghĩa là lại phải giao tiếp.

Năm ngoái, có hai người phụ nữ lăm mồm lăm miệng đến thu phí bất động sản.

Các bà chia ra, kẻ xướng người họa, ca tụng công đức, thổi phồng khu chung cư An Bảo của mình như một tường thành kiên cố không gì phá nổi, còn muốn kéo cô phải tham gia cùng, tán thành quan điểm của các bà.

Vì vụ này mà cô bị tổn thương nguyên khí suốt một tuần, ngay cả bản thảo cũng không hoàn thành nổi.

Nghĩ lại mà thấy sợ hãi.

Không biết người này còn muốn chờ bao lâu nữa.

Tiên Bối mò mò đi ra phía sau lan can cầu thang, cong cong người xuống.

‘Nó’ đột nhiên không gõ cửa.

Lấy điện thoại di động ra, nghiêng đầu.

Tiên Bối càng cúi thấp người hơn, cố gắng giấu chính mình đi.

Nhờ động tác đó mà thấy được bên mặt của ‘nó’.

Là một người đàn ông, một người xa lạ.

Sống mũi cao thẳng, cằm khéo léo, khuôn mặt tuấn tú, cứ vót bộ râu quai nón, rồi lại tăng thêm phần du côn.

Đường cong đầu ra đấy, nhìn như đường cong một thiếu nữ vậy.

Có lẽ phát giác được có gì đó đang quan sát sau lưng, anh ta đột nhiên quay lại, nhìn thẳng tới chỗ Tiên Bối.

Tiên Bối cứng miệng, mắt mở to.

Trái tim nhảy thẳng lên họng.

Đối mặt với một người, là một cực hình siêu cấp vũ trụ.

Mỗi một ánh mắt như một con dao đâm phập vào tim cô.

Và cùng lúc đó, khuôn mặt đỏ như núi lửa muốn nổ tung.

Di động trong túi Tiên Bối cũng rung lên.

Người đàn ông lại nhìn lần nữa, ánh mắt lúc này tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng sau đó nhanh chóng chuyển thành tìm tòi và phân tích.

Tiên Bối xiết chặt túi hàng, chân tay luống cuống.

Cái ánh mắt đó đâu chỉ là dày vò mà nó quả thực có thể lột sạch quần áo cô, ném cô ra ngoài ánh mặt trời.

Trong túi áo, điện thoại rung liên tục, là đồng lõa mang mười tội ác, lực sát thương không khác gì thần chết đang gõ cửa, càng kích thích nhiều sợ hãi trong lòng.

Người này quan sát cô một lát, rồi cúp máy, điện thoại Tiên Bối cũng không còn rung nữa.

Sau khi xác nhận rồi, anh ta nở nụ cười. Sau đó, miệng anh ta hơi run run, và bước về phía cô...

Ôi mẹ ơi! Người này đến tìm cô thiệt đó!

Hoàn toàn không nghe anh ta nói gì!

Tiên Bối hoảng sợ quay đầu, nhanh chân chạy như điên xuống lầu.

Buổi chiều, Trần Chúc trở lại ‘Hợp ý’.

‘Hợp ý’ là một quán trà chiều, tọa lạc ở quảng trường thành phố Ninh.

Bởi vì phong cách thuần trắng rất gây sự chú ý, cộng thêm mặt mũi ông chủ không kém ngôi sao, khiến nó trở thành một cửa hàng nổi tiếng.

Cửa hàng khai trương đã một năm, buôn bán vẫn luôn khá khảm.

À, Trần Chúc chính là ông chủ nơi này.

Lúc về phòng nghỉ của nhân viên, phó cửa hàng trưởng Chu Thanh Thụ đang kiểm tra danh sách tặng phẩm tháng này, ngẩng đầu nhìn anh:

“Nhìn thấy tiên nữ chưa?”

Tiên nữ chỉ là cách gọi đùa mà thôi.

‘Hợp ý’ khai trương không lâu thì cũng mở dịch vụ ship hàng.

Ai cũng biết, sau khi app đặt hàng của cửa hàng nhận đơn, thì sẽ muốn khách hàng điền thông tin tên tuổi và địa chỉ.

Một vị khách nhà ở quận Trung Cảnh, mỗi ngày luôn gió mặc gió, mưa mặc mưa, gọi trà sữa suốt một năm liên đều như thế. Họ của vị khách ấy rất đặc biệt, không biết thật hay giả nhưng ‘Cô Tiên’ đã chiếm lấy toàn bộ sự chú ý của nhân viên cửa hàng.

(*Cô Tiên = Tiên nữ sĩ)

Thực tế khẩu vị của cô ấy chỉ có một mà thôi, cho dù trà sữa trong tiệm có đa dạng thể nào, thay đổi ra sao, cũng mặc cho ông chủ vắt hết óc nghiên cứu hàng ngàn khẩu vị mới.

Cô ấy vẫn trước sau như một gọi thứ tình khiết nhất, không thêm gì cả ——

Trà sữa nguyên vị.

Cố định thêm ba phần đường.

Trần Chúc không vội trả lời, hình ảnh nửa giờ trước còn hiện lên rõ mồn một trước mắt anh.

Anh khẽ mỉm cười, và cũng có chút hoang mang.

“Nhìn thế này là gặp được rồi.” Chu Thanh Thụ dựa người vào ghế: “Nói xem sao nào.”

Trần Chúc lắc đầu, rót cho mình một chén nước, ngồi xuống cạnh bàn.

Anh uống một ngụm nước rồi nhú mồm trả lời: “Nhìn thấy tôi thì chạy.”

Chu Thanh Thụ cười, nói đùa: “Nhất định là uống trà sữa của chúng ta một năm nay phát ngán, thay lòng, bắt đầu uống của nhà khác. Thấy rằng đã nửa tháng không gọi, ông chủ cũng tới cửa tính sổ, sao còn không chạy cho nhanh chứ.”

Đúng như Chu Thanh Thụ nói, nửa tháng này, ‘Hợp ý’ của bọn họ đã mất fan trung thành ‘Cô Tiên’, đã lâu chưa gọi một ly trà sữa.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Khi ông chủ Trần biết được tình huống này, căn cứ vào sự quan tâm với khách quen, cùng với sự tự tin về sản phẩm của mình. Vào một buổi trưa, Trần Chúc đến nhà của ‘Tiên nữ’ để xác nhận, đối phương chưa dọn nhà.

Và đó là hôm nay.

Khéo là còn gặp được mặt cô ấy.

Chu Thanh Thụ quơ chân: “Trông thế nào hả? Tiểu Thụ nói ship hàng cả năm nay cũng chưa từng trông thấy người thế nào, chỉ mở một khe nhỏ, bàn tay nhỏ bé vươn ra nhận trà sữa.”

“Có phải là nhìn như Tiên nữ thật không?” Chu Thanh Thụ rất ngạc nhiên.

Trần Chúc trầm ngâm, nghĩ đến những gì lúc nãy.

Cô gái gầy teo nhỏ, mặc bộ áo quần rộng thùng thình. Ống quần rất dài, bị cô xắn lên hai cấp.

Cô đeo khẩu trang, mũ trùm kín đầu.

Chỉ lộ ra đôi mắt đen như mực đầy kinh hoàng, nhìn anh như đang nhìn thú dữ.

Khó hiểu, mà lại có chút buồn cười nữa.

Trần Chúc nhếch môi: “Không thấy được.” Nhưng anh đã nhớ kỹ rồi.

Chu Thanh Thụ hỏi: “Đúng là cô ấy chứ?”

Trần Chúc: “Chuẩn luôn.”

Chu Thanh Thụ thở ra: “Còn không bằng dọn đi cho rồi.”

Trần Chúc không nói, nhưng lại càng vui vẻ hơn.

Với anh mà nói thì hoàn toàn ngược lại, sao có thể đi được chứ, chẳng bằng thật sự đã ngán hương vị của anh, muốn ném thử com nhà khác.

Có so sánh thì mới biết được tốt xấu, bởi như vậy, khi cô quay đầu lại mới phát hiện, dù trăm nơi ngàn chỗ, cũng chưa bằng một cốc ‘hợp ý’ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nửa giờ sau, Tiên Bối mè nheo về đến nhà.

Cô co co rúm rúm ở góc cầu thang ngo nghiêng một lúc, khi xác định phạm vi 5 mét xung quanh không có bất kỳ ai thì cô mới lấy chìa khóa mở cửa vào nhà.

Đóng cửa lại, Tiên Bối thở dài một hơi, lấy được nửa cái mạng về rồi.

Trong phòng rất tối, rèm cửa đóng chặt không một khe hở, giống như trong phòng đang nuôi Vampire không thể thấy ánh mặt trời.

Tiên Bối không mở đèn, nhưng hai mắt rất nhanh thích ứng với hoàn cảnh xung quanh.

Cô dừng lại trước bàn, móc danh sách mua sắm gấp gọn trong túi quần, mở ra đặt lên bàn, rồi lại lần lượt lấy đồ từ trong túi mua hàng, khẽ đọc tên từng cái một, so sánh với danh sách.

... A, Tiên Bối gõ đầu, cô quên mua kem đánh răng rồi.

Lần thứ hai...

Tiên Bối lê đôi dép, chậm chậm bước tới phòng vệ sinh.

Tiên Bối đứng trước bồn nước, rút tuýp kem đánh răng, mở nắp, bóp kem, nhưng mà kem đánh răng không có ra.

Lại dùng thêm chút sức, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên nhưng vẫn không có chút nào.

Cô lại bóp từ phần đuôi lên ngang lưng, chà chà bàn chải vào rồi giờ lên nhìn.

Phản còn lại đánh một lần thôi cũng thiếu ấy chứ.

Xem ra hôm nay cô lại phải đến siêu thị một chuyến nữa rồi.

Mặt trời bên ngoài hôm nay chói quá, thôi để tối đi ra ngoài.

Nghĩ thế nên Tiên Bối về phòng ngủ, ngồi vào trước máy tính, vừa sờ vào bút thì QQ rung lên.

Mở ra, là biên tập Viên Viên ở tòa soạn Nguyên Quang.

Viên Viên: Hôm nay chủ biên tới tìm tôi nói về 'Kỳ Tà'.

Viên Viên: Cô đã xem bình luận chưa? Mọi người đều đang mắng cô chửi cô đấy.

Viên Viên: Nội dung câu chuyện bị sao thế?

Viên Viên: Gần đây cô bị sao vậy?

Tiên Bối gõ chữ: Tôi cũng...

Xóa đi.

Tiên Bối: Xin lỗi.

Viên Viên: Không phải vấn đề đúng hay không, tại sao bản thảo hôm nay gửi cho tôi lại để Chu Viễn Sơn chết?

Tiên Bối: Kết thúc rồi.

Viên Viên: Nhanh thế á!

Tiên Bối: Đầu tháng sau phải trả phòng rồi, tạm thời không tìm thấy chỗ ở, không muốn kéo dài bản thảo thêm nữa.

Viên Viên: Không muốn kéo nên cô làm kiểu đầu voi đuôi chuột hả?

Tiên Bối: Dù sao thì Chu Viễn Sơn cũng sẽ chết, lúc trước đã cho cô xem qua... dần ý rồi...

Viên Viên: Nhưng ‘hắn’ vừa mới xuất hiện, cũng rất được lòng người, cô để ‘hắn’ được nhiều đất diễn hơn đi. Cô biết là tiền nhà rất khó khăn, không thể sáng tác dựa theo ý nguyện độc giả trả tiền cho cô sao? Kiếm thêm chút khen thưởng cũng là lợi nhuận.

Tiên Bối: Nhưng mà đã đặt ra như vậy rồi... ‘Hắn’ quá mạnh mẽ, sẽ bị phản phê.

Viên Viên: Nhưng tất cả mọi người đều thích loại người này, mạnh mẽ tự tin, mọi việc đều thuận lợi, một bước lên trời. Nét vẽ tràn đầy hơi thở thiếu niên, cũng biết nam sinh thì rất thẳng thắn, nhưng đột nhiên làm một nhân vật đứng trên đỉnh cao ngă đau như vậy, độc giả sao có thể tiếp nhận nổi chứ?

Tiên Bối: Xin lỗi

Viên Viên: Cũng đã đăng một năm rồi, từng đứng đầu bảng xếp hạng, không nên có kết thúc buồn bã thế chứ.

Tiên Bối: Tôi không vẽ nổi nữa, xin lỗi.

Viên Viên: Cô không thể sáng tác bằng tâm tình được, đây là cần câu cơm của cô đó. Tính cách đó của cô, ngoài ở nhà vẽ tranh thì sao làm được công việc khác.

Tiên Bối: Trong đầu tôi trống rỗng.

Viên Viên: Sao có thể như vậy? Cô đã quên mọi người bị trí tưởng tượng siêu phàm của thuyết phục thể nào à?

Tiên Bối: Không biết.

Viên Viên: Không có trà sữa hợp vị?

Tiên Bối: Không thể hợp nổi [khóc ròng]

Viên Viên: Quán trà sữa cô hay uống đắt quá, một ngày 22, một tháng 660, hết một tháng tiền nhuận bút của cô cũng chỉ khoảng bốn năm ngàn, một ngày hai bữa cơm mua ngoài cũng ba bốn mươi, còn ở trọ một mình trong trung tâm thành phố, chơi game cũng tốn tiền... Cô ăn đủ.

Tiên Bối: Ừ.

Viên Viên: Đổi quán trà sữa khác?

Tiên Bối: Đổi rồi, nhưng uống không ngon.

Viên Viên: Thế này đi, tôi sẽ gọi cho cô trong một tuần, kết thúc của tuần này cô chỉnh lại, bỏ nội dung Chu Viễn Sơn bị giết chết đi.

Tiên Bối: ... Không cần...

Viên Viên: Đừng khách khí với tôi, bây giờ tôi sẽ gọi cho cô, cuối tuần hãy gửi bản thảo làm tôi hài lòng.

Buổi chiều, đã nửa tháng rồi ‘Hợp ý’ mới nhận được đơn đặt hàng của ‘Cô Tiên’ lần nữa.

Nhân viên đằng sau quầy bar nghe thấy tin tức này thì vỗ tay vui vẻ khiến rất nhiều khách hàng trong cửa tiệm đều ngó vào.

Chu Thanh Thụ cười đoán, nhất định do tiền nữ đi ra ngoài du lịch, nhất định là vì thế!

Trần Chúc chỉ cười không nói, không ngoài dự đoán của anh.

Cửa hàng của anh, có lẽ sẽ thiếu nguyên liệu thiếu nhân viên, chỉ không thiếu khách hàng quen.

Nhưng anh không ngờ vào tối hôm đó anh lại ngẫu nhiên gặp vị ‘Cô Tiên’ này.

Ngay tại Walmart đối diện với quảng trường.

Bởi vì cô ăn mặc quá kỳ lạ, chỉ hận không thể bọc kín lấy mình, ngay cả mắt cũng bị che kín.

Cô không cao, lại cúi người nên trông lại càng nhỏ nhắn xinh xắn.

Cô cúi đầu xuống nên vành nón gần như che khuất cả khuôn mặt.

Một cô gái bé nhỏ, đứng trước giá hàng nhỏ giọng lầm bầm nhìn một tờ giấy, thỉnh thoảng lại liếc nhìn giá hàng.

Giống như cô phù thủy nhỏ lén niệm thần chú, những món hàng kia lúc nào cũng có thể dựng lên cùng nhau nhảy múa.

Trần Chúc cứ đứng yên nhìn cô một lát, tùy tiện lấy một tuýp kem đánh răng trên kệ hàng ném vào xe đẩy.

Sau đó anh đẩy xe đi tới chỗ cô.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Trần Chúc đứng bên người cô, mở đầu với lời nói rất tầm thường.

Hàng mi cô chớp chớp, tròn mắt liếc qua trái, nhìn qua phải, xác định ở đây ngoài cô thì không còn ai khác, lúc đó cô nắm chặt tờ giấy trong tay, cảnh giác ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy thì Tiên Bối vội rụt lại, như nằm mơ vậy.

Đầu cô chết máy trong vòng hai giây.

Sau đó sống lại.

Hệ thống cập nhật...

Đầu búi tròn...

Cái tên buổi trưa?

Vì sao anh ta lại ở đây?

Đầu Tiên Bối cong cúi thấp hơn nữa, cảm suýt dán vào xương quai xanh.

Cô cảm giác đồ lên, ừ, nhặt vật từ và trang bị, chuẩn bị chạy trốn bất kỳ lúc nào.

Người đàn ông cúi đầu nhìn xuống: “Đến mua vật dụng hàng ngày à?”

Đốt ngón tay cảm giác mua hàng trắng bạch, Tiên Bối vô thức rụt vai lại.

Vì sao lại nói chuyện với tôi?

Đừng nói chuyện với tôi, tôi không biết nên tiếp chuyện thế nào.

Van anh, xin anh, mau đi đi.

Cô không nói gì thì người ta sẽ thấy mất mặt mà đi mất.

Nhưng một giây, hai giây... một phút đồng hồ trôi qua mà người đàn ông đó vẫn không nhúc nhích.

Không biết là anh ta rất kiên nhẫn, hay là có hứng thú nên cố ý làm vậy muốn bức cô làm ra phản ứng gì đó.

Cho dù là gì thì bị người khác nhìn chằm chằm một lúc lâu thì cô như bị bóp nghẹt, cảm giác khó thở đánh úp vào cô.

Tiên Bối không muốn đợi nữa, cô túm tuýp kem đánh răng, ném vào trong giỏ, xoay người bỏ chạy.

Bên này, đứng rồi, hẳn là nên đi bên này, nhưng mà còn mua gì nữa, đã lấy kem đánh răng chưa? Lấy rồi.

Còn chưa tính giá, chỉ cần mua kem đánh răng.

Có muốn mua sữa chua không, quầy thu ngân ở đâu?

... Ôi này, anh đừng có đi theo nữa.

Vì sao cái người kia vẫn cứ đẩy xe đi theo phía sau cô một mét?

Hu hu, thật là đáng sợ quá, vì sao lại đi theo tôi?

Đừng là tôi mà, đáng sợ quá, xin anh đừng đi theo tôi...

Làm sao bây giờ? Gọi bảo vệ? Hay là người bán hàng?

Nhưng mà phải nói với bọn họ thế nào...

Nhìn cô bé như người không đầu, bước từng bước nhỏ rất nhanh, đi qua nhiều giá hàng.

Trần Chúc cũng không biết mình lấy đâu ra niềm vui thú xấu xa này, làm một cái đuổi đi theo một cô bé con ‘không nói gì’.

Ừ... suy nghĩ lại, không thể nói là theo đuổi được, theo đuổi là chuyện mà ông chú si hán làm. Anh chỉ tiện đường, tiện đường mà thôi.

Tình thế cấp bách, Tiên Bối quyết định, vẫn nên dựa vào chính bản thân mình.

Đột nhiên cood ừng chân, quả nhiên người đó cũng dừng lại theo.

Tiên Bối cúi đầu, khẽ cắn môi, nghĩ: “Anh, anh có thể... đừng cùng tôi...”

Giọng nói cực nhỏ, có một số từ gần như thờ ra, còn lấp bắp nữa.

Trần Chúc không nghe rõ, nhủ mày: “Em nói cái gì?”

“Đừng có...” Vẫn là giọng nói yếu ớt, rất khó khăn. Tiên Bối không nói thêm gì nữa, lấy di động ra, mở tin nhắn gõ chữ lên:

Đừng đi theo tôi.

Xóa đi.

Tôi van anh để tôi một mình đi.

Xóa đi.

.....

Trần Chúc cao hơn cô rất nhiều, thị lực lại không tồi, chỉ thấy cô nắm điện thoại đánh rồi xóa, xóa rồi lại đánh.

Mãi sau mới ngẩng lên, dựng thẳng máy cho anh xem, đầu còn ngoảnh sang một bên, dám chắc là không dám nhìn vào mặt anh.

Trên màn hình, trước con trỏ

“Xin đừng đi theo tôi...[quỳ xuống]”

Dường như có thể nghe thấy giọng nói tuyệt vọng và khẩn trương, còn nghe thấy cả tiếng đầu gối quỳ xuống đất.

Trần Chúc bật cười, nén ý cười, nghiêm túc trả lời: “Tiên tiểu thư, xin lỗi. Tôi làm ở ‘hợp ý’, tôi biết em, một vị khách quen mỗi ngày đều uống trà sữa nhà chúng tôi. Gần đây em không đặt hàng, tất cả mọi người đều lo không biết em có chuyện gì không nên tôi mới đi qua xem. Còn đêm nay chỉ là tình cờ mà thôi.”

Nghe thấy hai chữ ‘Hợp ý’, cô gái ngơ ngác một chút.

Sau đó, cái đầu hơi lắc một chút, rồi lại gật.

“Em họ Tiên thật sao?” Trần Chúc hỏi, bởi vì họ Tiên rất ít gặp mà.

Tiếp tục gật đầu.

“Tên gì?”

Giọng nói nhỏ nhỏ lại vang lên: “Tiên Bối...”

“Hà?”

“Tiên Bối...” Vẫn hàm hàm hồ hồ.

Trên đầu là tiếng radio rao lời khuyên mãi, Trần Chúc hơi nghiêng người về phía trước, cố gắng nghe rõ câu trả lời của cô.

Nghe tới lần thứ hai, cũng đã hiểu được: “Tiên Bối à? Bối trong Vô sò đúng không?”

Dùng gật đầu đáp lại mọi việc, cô bé không nói lời nào, cũng không nhìn anh.

Nhân lúc người đàn ông đó không hỏi câu gì tiếp, Tiên Bối cắt di động vào túi quần, chạy đi không quay đầu nhìn lại.

Trần Chúc cũng không đuổi theo nữa, đầu ngón tay gõ gõ lên thành xe đẩy. Anh đứng một mình rất lâu, sau đó mới nghiêng đầu, đến chính bản thân cũng không hiểu sao lại nở nụ cười.

Cũng vào lúc này anh nhìn sang giá hàng bên trái, có một hàng đặt những túi tiên bói ngay ngắn.

(Tiên bói: Tiếng Anh là senbei hoặc sembei, là một loại quả họ gạo ở Nhật Bản. Nó có nhiều hình dạng lớn nhỏ và khẩu vị khác nhau, thường là vị mặn nhưng vẫn có vị mặn. Tiên bói là một loại quả vật thường xuyên ăn cùng trà xanh, là món trà bánh chiều đãi khách khi đến nhà. Ở Trung Quốc thì tiên bói có ý giangbình – bánh rán. Ở Trung Quốc, tiên bói giống như bánh cuốn và bánh rán nhưng ở Nhật Bản là một miếng điểm tâm nhỏ có thể ăn trong một miếng, không phải đồ ăn. Nhưng mà cùng loại bánh tiên bói ở Nhật Bản, cũng có thể tìm được dạng tương tự ở Trung Quốc)

Anh vươn tay lấy hai túi ném vào trong xe.

Có chút hứng thú đến mà không có nguyên do gì cả, ví dụ như hôm nay đột nhiên anh muốn ăn tiên bói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hôm sau mãi giữa trưa Trần Chúc mới xuống cửa hàng.

Cái gọi là kiểm tra cửa hàng, cũng chỉ là đi xuống cầu thang, dạo quanh một vòng.

Năm ngoái anh đã mua luôn hai tầng của cửa hàng, hơn hai trăm mét vuông, tầng một dùng làm cửa hàng, tầng hai là nơi ở.

Lúc này trong cửa hàng đã không còn chỗ ngồi.

Vừa bước vào lối đi nhỏ thì có một cô gái đang uống trà vẫy tay với Trần Chúc, vui vẻ gọi anh là ông chủ Trần.

Trần Chúc nở nụ cười.

Nụ cười anh khá quyến rũ, nhẹ nhàng đi vào trong mắt các cô.

Nụ cười kéo dài tới tận khóe mắt, mềm mại như tơ cuốn các cô gái vào trong cảm giác tim đập thành thích.

Sau quầy bar, các nhân viên mặc đồ xám trắng đang nhanh nhẹn pha chế đồ uống đủ màu sắc cho khách.

Trần Chúc bước qua bọn họ, bắt đầu làm việc.

Anh mở túi hàng lấy một hộp dầu tây ra, bỏ vào trong bồn để rửa.

Tiếng nước chảy ào ào, Chu Thanh Thụ nghe thấy tiếng thì vòng vào, thấy ông chủ đang rửa kỹ từng quả dầu thì nhướn mày: “Nghĩ ra sản phẩm mới sao?”

“Ừ.” Trần Chúc không ngừng đầu.

“Vị dầu tây?”

Trần Chúc không đáp lời, vớt dầu tây bỏ vào rổ cho ráo nước, và bung đến trước cái máy trên tường.

Hương vị ngọt ngào của trái cây màu đỏ tươi được bỏ vào, Chu thanh Thụ ở bên cạnh, quen tay thêm đá.

“Dầu tây cũng sắp hết mùa rồi, bây giờ cậu mới nghĩ ra vị dầu tây?”

“Đột nhiên có linh cảm mà thôi.” Trần Chúc trả lời, mở động cơ máy lên.

Qua vài tiếng roẹt roẹt, Chu Thanh Thụ mới nói: “Đã nghĩ ra tên gì chưa?”

“Chưa.” Trần Chúc tới tủ lạnh, lấy phô mai cách thủy.

Đúng lúc đó, điện thoại Chu Thanh Thụ vang lên.

Anh mở ra xem, trừng mắt: “Uh huh, Tiên nữ nhỏ của chúng ta lại đặt hàng nữa rồi.”

Trần Chúc quay đầu lại: “Tiểu Thụ đâu rồi?”

Chu Thanh Thụ đáp: “Đi ra ngoài ship hàng rồi, chắc cũng sắp về.”

Trần Chúc gật đầu: “Cậu đi pha một cốc nguyên vị thêm ba phần đường, một lát nữa tôi đi có việc, tiện đường sẽ mang theo.”

Chu Thanh Thụ cho rằng mình nghe lầm: “Đơn hàng của Tiên nữ nhỏ sao?”

“Ừ.”

“Nói thật, Tiên nữ giống như bạn gái cũ đã mất đi mà tìm lại được cửa cửa hàng chúng ta, chúng ta phải đối xử thật tốt đó.” Chu Thanh Thụ xúc động.

Cách so sánh củ chuối gì vậy, Trần Chúc cúi xuống, đổ nước dâu tây vào trong cốc: “Đi pha cốc của cậu đi.”

Chu Thanh Thụ tuân lệnh, vén rèm ra ngoài quầy bar.

—

Vì phải sửa lại bản thảo nên Tiên Bối thức nguyên đêm qua, lúc cô tỉnh dậy thì đã hơn mười hai giờ trưa.

Cô cầm di động, đi vào phòng rửa mặt, bóp tuýp kem đánh răng mới đầy ư thật làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Lau mặt xong, Tiên Bối cầm chai toner xịt chút vào lòng bàn tay.

Mời mới xoa lên mặt thì có người gõ cửa.

Cô đi tới trước cửa, nhìn qua mắt mèo.

Trong nháy mắt đó, cô sợ tới mức lùi về sau, mi tâm chau lại, a, tại sao lại là cái tên đầu búi tròn kia vậy.

Tại sao anh ta lại đến đây?

Tiên Bối thoáng trở nên lo lắng không yên, cô gặm đầu ngón tay, không dám mở cửa.

Cô dựa trên cửa, nhìn qua mắt mèo, do dự, chỉ thấy chàng trai ngoài cửa nhìn có vẻ nghiêm trang, cao lớn, trên tay còn có gì đó.

Đợi một lúc, anh lấy di động ra.

Giống hết ngày hôm qua vậy.

Đột nhiên điện thoại trong túi áo ngủ vang lên inh ỏi.

Tiên Bối kinh hoàng, giống như kẻ trộm bị bắt tại trận, cô lấy điện thoại ra ngắt chuông.

Thế rắn là vật dẫn âm nhanh nhất và cũng rõ ràng nhất.

Trần chúc biết được cô nàng chỉ cách mình một cách cửa thì cong khóe miệng, cho biết mục đích tới: “Tôi đến đưa trà sữa.”

Anh nhớ lại dáng vẻ bối rối của cô tại siêu thị tối quá, nên cố gắng nói thật nhẹ nhàng, cũng bởi vậy mà anh cảm thấy mình như con sói xám đang diễn sâu để dụ chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn mở cửa cho mình.

Thì ra... đầu búi tròn là nhân viên ship hàng mới à.

Tiên Bối vặn mở khóa cửa, cẩn thận dịch ra một khe rất nhỏ.

Trần Chúc đứng bên này, có thể nhìn khung cảnh, không khác gì Tiểu Thụ miêu tả.

Một cánh tay giấu dưới ống tay áo rộng thùng thình, cánh tay trắng trẻo thò ra, hoàn toàn không dám để lộ bất cứ bộ phận nào khác.

Bàn tay trước mặt anh nhỏ bé, trắng bệch như bị bệnh, là màu trắng do nhiều năm không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Nhút nhát, e lệ, dường như chỉ chạm thoáng qua sẽ sợ sệt mà rút về.

Như râu của ốc sên á, chắc là cấu tạo khác nhau nhưng lại giống nhau đến diệu kỳ.

Trần Chúc giao túi giấy vào bàn tay nhỏ bé không được tự nhiên kia.

Do trọng lực nên tay cô nàng hơi rơi xuống, năm ngón tay lập tức siết chặt, lập tức chuyển động vào trong khe hở.

Trần Chúc thú vị nhìn một loạt hành động này, động tác chậm mà thú vị.

Cái túi hơi to nên cánh cửa mở cũng to ra chút, anh cũng mượn việc này mà liếc qua cô bé, cánh mũi nhỏ nhỏ, cái cằm mảnh mai, mái tóc ngắn chỉ dài tới gáy.

Ánh mắt cô như một chú nai bị hoảng sợ trong rừng, chỉ một tiếng gió xoẹt qua cũng tháo chạy về đồng cỏ mênh mông.

Tại sao có thể có một cô gái như thế này?

Hắn nào nhân viên ship đồ của bọn họ đi khắp các nơi nhưng lại có ấn tượng sâu với cô nhất.

Về phần Tiên Bối đang đứng trong cửa....

Cô chỉ cảm thấy cái túi hôm nay nặng hơn trước nhiều quá...

Cô mở túi ra, phát hiện bên cạnh cốc trà sữa quen thuộc, còn có thêm một cốc.... màu hồng phấn? Đưa sai rồi à?

“Nhìn thấy chưa?” Cửa còn chưa đóng, cô đang không biết làm thế nào thì nghe được giọng nói của chàng trai đó.

Tiên Bối sững sờ mở miệng: “Cái gì?”

Chỉ là một tiếng thoảng qua rất nhỏ, Trần Chúc cũng không nghe thấy mà nói: “Đây là sản phẩm mới của cửa hàng chúng tôi, sữa dâu tây, còn chưa đưa ra thị trường, làm trước cho cô uống.”

“...” Tiên Bối lại cứng đờ.

Vì sao đột nhiên lại đưa thêm cho cô một ly?

Bây giờ cô nên làm thế nào?

Có phải là nên cảm ơn anh ta không?

Nên cảm ơn anh ta thế nào cho tốt?

Trông trong cửa nói cảm ơn có phải sẽ không lễ phép? Có lẽ anh ta cũng sẽ không nghe thấy đâu...

Nhưng bây giờ cô chưa chuẩn bị đầy đủ tư trang, không dám bước ra xúu nào hết á...

Mãi sau không có động tĩnh gì, Trần Chúc cũng quen, đồng thời anh cũng cảm giác sâu sắc được năng lực thích ứng mạnh của mình, anh định nói lời tạm biệt:

“Tôi đi đây.”

Lúc này, ‘râu nhỏ’ cánh tay chợt thò ra cửa.

(*Trước đó Trần Chúc so sánh cánh tay của cô như râu của ốc sên, chạm vào sẽ rút lại)

“Chờ, chờ một lát.”

Giọng nói vẫn nhỏ như thế, nhưng Trần Chúc nghe thấy được, anh không đi mà kiên nhẫn đứng chờ.

Cô rút tay lại, đợi lát sau, ‘râu nhỏ’ lại đưa một trang giấy ra, Trần Chúc nhận lấy nhìn.

Giấy trắng, trên đó có viết.

“Cảm ơn!”

Đang sau là phác họa nhanh khuôn mặt cô gái tóc ngắn, biểu lộ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tiên Bối mang cái túi nặng đó về phòng, bỏ bên cạnh màn hình vẽ.

Túi giấy màu vàng bụi bụi, trên bề mặt không có chút hoa văn nào, chỉ hai chữ rất ngắn gọn: Hợp ý.

Tiên bối cẩn thận lấy cốc sữa đậu, nắm trong tay, lòng bàn tay còn thấy hơi lạnh lạnh.

Trong sắc đỏ tươi hơi mờ có thể nhìn thấy những quả đậu.

Phần sữa phô mai mềm mềm lẫn bên trên màu đỏ, chiếm khoảng 2/3 cốc.

Mở nắp ra, hương thơm nhẹ nhàng thấm, là hương sữa ngòn ngọt.

Nhìn qua thấy rất ngon.

Lấy ống hút ra —— không thể không nói, ống hút của Hợp Ý đều dùng loại túi rất khác biệt để bịt lại.

Lần nào uống cốc trà của cửa hàng cũng như hũy một món quà đẹp hay là hũy một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Cô ngồi uống ghé, chọc ống hút vào, khuấy cốc sữa và những miếng đậu tây ngon mắt.

Tiên Bối chấp tay trước ngực cảm ơn trời đất, cảm ơn vì những mỹ vị trên thế gian này, và những người đã tạo ra nó.

Sau đó cô bung cốc lên, uống một ngụm.

Oaaaaa, uống ngon quá ㄟㄎㄎㄎㄎㄎ.

Hương thơm thuần khiết, vị quả vừa đủ. ...

Độ ngọt cũng rất vừa luôn. ...

Cô không phải là người hảo ngọt nên trà sữa bình thường chỉ cho ba phần ngọt.

Cứ tưởng rằng phía dưới chỉ có nước đậu tây, nhưng không ngờ còn có vị trà xanh tươi mát, phối hợp vị pho mát hơi mặn bên trên, trung hòa vị ngọt của nước đậu tây.

Cảm xúc qua đi, nhưng dư vị còn kéo dài.

Tồn nửa tiếng đồng hồ, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ném thử cốc trà, còn hút sạch cả vị sữa.

Tiên Bối lấy tờ giấy A4 trong ngăn kéo, mở bút ra.

Cô đã đồng ý là sẽ viết đánh giá rồi, người ta còn cho cô uống miễn phí, đương nhiên phải viết sao cho thành ý nhất

Nghĩ như vậy, cô lôi từ điển ra, tìm đủ các loại từ ngữ hoa mỹ, nghiêm túc viết hai trăm chữ bày tỏ yêu thích cốc trà sữa này ra sao.

Nhưng khi viết xong rồi, đọc hết một lượt kiểu gì cũng thấy qua loa. ...

Quả nhiên cô không phải là người giỏi bày tỏ điều gì đó mà. ...

Tiên Bối chán nản nằm phục xuống bàn, trầm tư một chút rồi ngẩng phắt đầu lên, vói lấy màu nước ở giá sách. ...

——

Giữa trưa hôm sau, Trần Chúc lại chủ động nhận lấy công việc của Tiểu Thụy.

Tiểu Thụy và cửa hàng phó Chu đứng nhìn ông chủ đánh xe đi mất thì đều suy tư.

Tiểu Thụy: “Dạo gần đây ông chủ nhà mình biết đi xâm nhập vào quần chúng rồi ă?”

Chu Thanh Thụy cười ha ha: “Là xâm nhập vào thiên đình mới đúng.”

Tiểu Thụy: “Hà???”

Chu Thanh Thụy nhú mày hỏi: “Tiên nữ đẹp lắm à?”

Tiểu Thụy nhún vai: “... Em sao biết được chứ, chỉ thấy tay của cô ấy, còn chẳng nói lời nào cơ.”

Chu Thanh Thụy gật đầu liên tục, vẻ mặt như hiểu ra: “Quả nhiên, đàn ông đều có hứng thú với những cô nàng mang tới cảm giác thần bí.”

Tiểu Thụy: “Hử???”

Chu Thanh Thụy khoác vai cậu ta: “Cậu còn nhỏ lắm, chưa hiểu được đâu, lớn chút nữa sẽ hiểu.”

Tiểu Thụy chỉ thấp hơn anh ta một cái đầu, cậu hất tay anh ta ra: “Anh rút qua một bên đi.”

Một giờ hơn, Trần Chúc đến quận Trung Cảnh, sớm hơn thời gian quy định 10 phút.

Vào lúc này, Tiên Bối đang ngồi bệt trên ghế vắt hết óc đầu tranh cho nội dung “Kỳ Tà”.

Nghe thấy tiếng chuông cửa thì cô căng thẳng.

Tiếng chuông này đã vang lên không biết bao lần nhưng vẫn có thể làm cô hoảng sợ.

Sau khi nhớ ra điều gì, Tiên Bối thở phào một tiếng, luống cuống lật tìm bản vẽ trên bàn.

Một lát sau mới lấy được bức tranh màu nước ngày hôm qua kẹp trong giấy, cô rút nó ra, đi dép lê vào rồi chạy ra cửa.

Ghé mắt kiểm tra mắt mèo, ôi chao, quả nhiên là anh ta.

Hôm nay anh chàng đó không búi tròn mà cột gọn lại, lộ ra cái cổ đẹp mắt.

Đẹp là vì đường cong yết hầu rất rõ ràng.

Cô từng học qua kết cấu của một chàng trai, phần đó nhìn trong bóng tối sẽ là như thế, thậm chí của anh lại càng rõ nét hơn.

Nhìn xuống chút cũng thấy được xương quai xanh. ...

Sao góc lại đẹp như thế chứ, tóc dài một chút cũng không ảnh hưởng gì đến phần nam tính của anh.

Nghĩ đến đây, Tiên Bối nhìn lại bức tranh của mình.

Cô rất ít khi vẽ theo phong cách này, không biết đối phương có thích thế không nữa.

Cô hít sâu một hơi rồi mở then cửa, giữ khe hở cửa đứng khoảng cách trong phạm vi cô nhận được đồ.

Sau đó, chậm rì rì... đưa tờ giấy ra ngoài.

Trần Chúc đứng ngoài cửa nhú mắt nhìn ——

Có một tờ giấy trắng đưa về phía anh.

Anh vươn tay ra muốn cầm lấy nhưng đột nhiên tờ giấy lại run run.

Giống như chỉ chuyển thêm một tác nữa thì sẽ có ngọn lửa thiêu đốt chính mình.

Sau đó, người bên trong giống như bị phồng tay, thả tờ giấy vào trong tay Trần Chúc.

Trần Chúc vuốt phẳng tờ giấy, nhướn mày nhìn qua, và cảm thấy sững sờ.

Trên tờ giấy trắng không phải là rải rác vài câu qua loa, cũng chẳng phải một bài luận dài, mà là một bức vẽ.

Tranh màu nước.

Thiếu nữ tóc trắng ngang vai, mặc áo maraon liền quần bông bông màu hồng, tay áo màu xanh bạc hà. Đi giày màu trắng sữa, gài lên mái tóc là chiếc kẹp hình quạt.

Hai tay cô bé ôm một bọc quả dâu tây nhỏ. Đầu hơi nghiêng, khuôn mặt đỏ ửng, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm.

Bên dưới bức tranh là một hàng chữ.

“Cảm ơn vô cùng, sữa dâu tây uống rất rất ngon. Nhưng năng lực biểu đạt của tôi có hạn, chỉ có thể vẽ bức tranh nhân cách hóa cho nó mà thôi.”

Trần Chúc nhíu mày, xem kỹ lại bức họa kia.

Rõ ràng cô vẽ rất cẩn thận và dụng tâm, từng thành phần đều được cô vẽ ra bằng màu sắc trang phục.

Nụ cười rục rờ của thiếu nữ có lẽ chính là do vị của chén trà sữa mang lại.

Đối với Trần Chúc thì hai chữ ‘để uống’ thôi cũng đủ rồi.

Mà có được bức tranh này cũng là niềm vui bất ngờ.

Trần Chúc lấy bút trong túi, viết: “Bức tranh đẹp lắm, có thể cho tôi không?”

Rồi lại luồn về trong khe cửa.

Tiền Bối nhận lấy, nhìn câu trả lời của anh, trái tim lo lắng giờ mới được trở về.

Khóe môi cũng cong lên, cô chạy về phòng vớ bừa cái bút rồi viết chữ.

“Tôi định tặng cho anh mà.”

Trần Chúc ở bên ngoài, có thể nghe rõ tiếng dép lê loẹt quẹt, vừa tiếng loạt xoạt của tờ giấy.

Anh hiểu ý cười cười, nhìn tờ giấy được nhét qua khe cửa.

Chỉ là lần này nó không phải đưa ra rụt rè mà như đang ngoan ngoãn đợi Trần Chúc cầm lấy.

Anh cũng nhận lấy, nhìn thấy chữ trên đó thì hơi chau mày.

Trần Chúc cũng nói cảm ơn, định gửi giấy lại nhưng rồi anh nghĩ, thêm chút...

Lúc tờ giấy được trở về trong tay Tiền Bối, suýt nữa cô cười phì thành tiếng.

Anh học cách vẽ mặt cười sau từ ‘Cảm ơn’ giống cô ngày hôm qua.

Nhưng mà... Vẽ hơi bết một chút.

Rõ ràng mặt mũi đẹp như vậy lại vẽ mình thành đầu đinh.

Xấu kiểu dễ thương ghê.

Lúc này, chàng trai ngoài cửa nói: “Em còn chưa lấy trà sữa của hôm nay.”

“...” Đó, đúng rồi, còn trà sữa nữa, Tiền Bối yên lặng đáp trong lòng.

Định đưa trả lại bức tranh, nhưng rồi cô đột nhiên tò mò thân phận của chàng trai.

Từ sau khi chuyển tới chỗ này thì đây có lẽ là lần đầu tiên cô nói nhiều với một người như thế.

Chẳng lẽ đôi người ship trà sữa rồi?

Trong lòng thì rất thắc mắc, Tiền Bối cố gắng há miệng nhưng lại không thể hỏi thành tiếng...

Điều này khó quá...

Vì thế đành tiếp tục viết hỏi trên tờ giấy kia: “Sau này đều là anh ship trà sữa sao?”

Trả bức tranh lại, cô giống như thường ngày trốn sau cánh cửa nhận đồ anh.

Chàng trai bên ngoài nhận lấy bức tranh nhưng không trả lời.

Chắc là xong rồi.

Anh lấy được bức tranh còn cô có trà sữa.

Anh nói xong lời cảm ơn rồi, cho nên hôm nay ngừng ở đây?

Như vậy không sai nhỉ?

Có phải cô nên đóng cửa lại rồi không?

Tiền Bối dựa vào sau cánh cửa, gãi đầu, không biết nên làm thế nào.

Anh có nhìn thấy câu hỏi trên tờ giấy không?

Có phải cô hỏi thế là thừa rồi?

Làm thế có giống như đang lôi kéo làm quen không?

Chết rồi, có phải anh sẽ cảm thấy cô có ý đồ gì đó với anh không?

Aaaaaaa, lòng hiếu kỳ sẽ giết chết con mèo mà....

Ngoài hành lang thật yên tĩnh.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng gấp giấy nhẹ nhàng vang lên, một lần, hai lần, xột xoạt....

“Tôi về đây.” Người bên ngoài nói, giọng điệu bình thản.

Máy quá, anh chưa nhìn thấy hoặc thấy mà không để ý lắm.

Sau thời gian tâm lý hoạt động quá sức, Tiên Bối mệt mỏi trượt xuống đất.

Cô gạt đầu hai cái, không biết là cho ai nhìn, vai tựa tường định đứng lên.

Sau đó vрон tay định khóa cửa lại.

Đột nhiên có một lực đẩy cánh cửa ngược lại, Tiên Bối giật mình suýt nữa nhảy vọt ra xa cả mét.

Rồi cô nghe thấy giọng nói trầm trầm của chàng trai hỏi: “Em hi vọng sau này tôi sẽ là người ship chứ?”

Tiếng nói hơi tê....

Truyền từ bên ngoài qua cánh cửa gỗ.....

.....

.....

.....

Cái, cái gì?

Toàn bộ máu đổ dồn về đầu, nháy mắt thôi, Mặt Tiên Bối đã đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Năm phút sau

Tiên Bối lê dép về phòng, rồi sau đó ngồi xuống, co quắp trên ghế.

Nhìn về phía khu cửa đen xì, Tiên Bối nhủ mày, có chút khó sở và cũng có cả chút hối tiếc.

Vừa rồi cô làm như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Trong nháy mắt mà mặt đỏ như tôm luộc đó, cô vô thức đẩy cửa về, cứ như vậy.... đóng, đóng cửa lại.

Đóng rầm một cái, tốc độ cực nhanh, có thể cảm nhận được cả gió thoáng qua trong không khí.

Tiên Bối nhắm mắt lại, bỏ tay ra, khuôn mặt tràn đầy nỗi tuyệt vọng.

Không biết là cô lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy... càng không biết đối phương có tức giận không...

Dù sao cô đóng sầm cửa mà không nghĩ ngợi gì, sau đó bên ngoài cũng chẳng nghe ra chút động tĩnh nào.

Hồi lâu sau, đến khi luồng nóng hai bên má bớt dần, cô mới tới gần mắt mèo, lén nhìn ra ngoài.

Trong hành lang rộng tuếch như chưa từng có ai tới đó.

Nghĩ đến đây, Tiên Bối gãi đầu.

Hết cách, hoàn toàn hết cách rồi, cô rất sợ hãi điều đó.

Một khi đưa ra lời tán thành thì không khác nào đưa thẻ thông hành cho người bên ngoài, và cũng có nghĩa sẽ dấy lên hi vọng cho mình sau này.

Giống như...

Sẽ tạo nên một mối quan hệ, nhưng sau khi mối quan hệ này bị đứt đoạn thì nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều gì đó phức tạp, phiền toái cần cô phải ứng phó.

Một bước vào rừng rậm, con đường phía trước nhiều hoa hay đầm nước đây?

Cô hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Nhưng mà, rõ ràng cô là người hỏi trước mà....

Thế mới nói, sao cô lại hỏi điều đó chứ.

Phản ứng của cô, trước sau chẳng đồng nhất gì cả.

Người nọ không nghĩ rằng cô bị điên chứ?

Làm sao bây giờ?

Tiên Bối hoảng, vành mắt phỉếm hồng, trái tim như bị ném vào hũ chanh, ê ẩm, chua xót.

Cô suy trái nghĩ phải, chỉ có thể tìm một người giúp đỡ mà thôi.

Tiên Bối mở máy lên, tìm biên tập Viên Viên.

Cô gõ bàn phím cạch cạch, đánh chữ còn dễ hơn nói chuyện nhiều.

Tiên Bối: Viên Viên, có đây không...

Viên Viên: Nói...

Tiên Bối: Hình như tôi đã làm việc gì đó sai rồi...

Viên Viên: Có phải là chưa sửa xong bản thảo không?

Tiên Bối: Không phải...

Viên Viên: Ừa thế là gì? Tạm thời tôi không nghĩ ra sai lầm gì nghiêm trọng hơn đâu.

Vì vậy, Tiên Bối tốn mất mười phút để tìm từ, xóa đi vừa sửa chữa lại mới nói được hết chuyện giữa trưa cho Viên Viên.

Cuối cùng kết thúc bằng một câu: “Tôi nên làm gì tiếp đây, cầu giúp đỡ TAT”

Viên Viên: Cô lần mò làm tôi cũng suýt ngủ...

Viên Viên: Chờ chút để tôi xem.

Tiên Bối: Ừa...

Lúc này Tiên Bối mới thả lỏng người, ta trái rụt về để vào lòng tay phải.

Cả bàn tay ướt nhẹp, đầm mồ hôi.

Tiên Bối giật mình, vươn tay lấy tờ giấy ăn, lau sạch tay rồi lại cầm vào con chuột.... Con chuột cũng tron nhon nhót, nhất định do dính mồ hôi trong lòng bàn tay rồi.

Khuôn mặt lại nóng lên, Tiên Bối lại rút một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau con chuột. ...

Trên màn hình.

Viên Viên mới hỏi một câu, bắn đại bác cũng không tới vấn đề mà cô nhắc tới.

“Shipper đẹp trai không?”

Tiên Bối: ...

Tiên Bối: Sao lại hỏi vậy?

Viên Viên: Điều này quyết định câu trả lời của tôi

Tiên Bối nghĩ một lát: Rất có khí chất, rất dịu dàng, khác với người thường.

Viên Viên: Cô có thể nói thẳng là đẹp trai hay không?

Tiên Bối ngồi một lát mới gõ chữ: Đẹp trai ..

Gửi đi rồi, cô nhìn qua trái lại nhìn qua phải, giống như người đó đang đứng sau cô, và người đó có thể nhìn thấy câu trả lời này, đột nhiên thấy thẹn.

Viên Viên: Tôi nói thẳng nha, cô làm hơi quá rồi.

Viên Viên: Người ta tặng đồ uống miễn phí cho cô, để cô ném thư và đánh giá, cô vẽ trà sữa nhân cách hóa để phản hồi, điều này không sao cả.

Viên Viên: Nhưng sau đó cô lại hỏi người ta rằng sau này có phải đều do anh ta ship đồ không, có chút. ...

“Biểu đạt rằng mình có ấn tượng rất tốt với người ta, hiểu không?”

“Về sau có phải anh sẽ ship = hi vọng sau này đều do anh ship.”

Những lời này giống như bom nổ, làm Tiên Bối cũng hoảng hốt.

Tin tức mà Viên Viên mang tới còn rất nhiều, ồ ồ chảy tới.

“Nếu như không muốn đối phương ship tới cho mình thì cô sẽ không muốn hỏi.”

“Mà cô sẽ chỉ tự nói trong lòng rằng sau này anh ta sẽ không đi ship nữa.”

Thì ra là thế sao?

Màn hình vi tính như hóa thành hệ thống quạt sưởi, cả khuôn mặt Tiên Bối cảm thấy ấm áp dễ chịu, nhìn chăm chăm vào khung đối thoại không chớp mắt:

“Đây là chuyện tốt đó, cô muốn kết bạn rồi.”

Viên Viên vẫn đang thao thao bất tuyệt.

“Nhưng mà lúc đó cô sập cửa luôn??”

“Nhưng mà vẫn có cơ hội sửa lại mà, chủ động nói xin lỗi.”

“Anh ta ship hàng đến cho cô phải không, hẳn là phải có cách liên lạc với anh ta chứ. Gửi tin nhắn, chân thành xin lỗi.”

“Còn vì sao anh ta không trả lời trực tiếp, mà là hỏi lại điều đó. ...”

“Tôi cảm thấy chắc anh ta đang thẹn thùng, ngại không dám nói mình cũng muốn.”

“Cô xem, anh ta rất kiên nhẫn với cô mà, ai nguyện ý viết chữ trao đổi với một người qua một cánh cửa chứ, quá là điên khùng, có phải là giấy truyền tin lúc cấp hai cấp ba đâu?”

“Đúng rồi, anh ta bao tuổi?”

Đến lượt cô nói rồi hả?

Tiên Bối vội vàng hấp tấp sờ vào phím số: 30. ...

Nghĩ nghĩ rồi lại thêm ba chữ: Nhìn khoảng

Enter.

Viên Viên kinh ngạc: “Già thế sao!”

“Tôi còn tưởng là anh chàng shipper đẹp trai gì đó, hóa ra là ông chú già?”

Tiên Bối mấp máy môi, không nói gì.

“Vậy thì nhất định không phải do then thùng.”

Tiên Bối nhò giọng hỏi trong lòng, thế thì đó là cái gì...

“Cố ý đùa giỡn cô đó!!!” Viên Viên dùng 3 dấu chấm than liên tiếp để biểu đạt tâm tình.

Tối đó, Trần Chúc tắm rửa xong, lau mái tóc ướt nhẹ, mặc có khăn tắm trên đầu.

Vừa định mở cửa ra thì tay anh dừng lại, nhìn nắm đấm cửa.

Nhớ đến giữa trưa, anh cũng đã cầm vào nắm đấm cửa tương tự.

Bởi vì đột nhiên con quỷ đùa giỡn nhảy ra, cùng với một ít xúc động mà anh không rõ... giống như đêm đó ở trong siêu thị vậy.

Bị người ta đóng sầm cửa vào mặt, cũng là gieo gió gặt bão thôi.

Trần Chúc cười khẽ một tiếng.

Kết thúc hồi tưởng, anh bước về phòng ngủ.

Mở lấy điện thoại trên bàn, nhìn sáng lên, là có một tin nhắn đến.

Mở ra, Trần Chúc hơi sùng sốt, người gửi tới là ‘Cô Tiên’.

Nội dung không dài, chỉ có ba câu, liếc qua là hết.

“Xin lỗi, tôi không cố ý đóng cửa như vậy, xin lỗi nhiều nhiều [quý]”

Trần Chúc phì cười xem lại tin nhắn lần nữa, bờ môi lại càng cong lên.

Anh gạt khăn tắm trên đầu ra, xoa tay, âm thầm thở dài một hơi.

Trần Chúc ơi là Trần Chúc, chỉ mới vài ngày mà mày làm vị khách nhỏ quỳ nhiều lần quá đấy.

Anh tiện tay vắt khăn tắm lên thành ghế gỗ, đi đến bên cửa sổ.

Phía sau bức rèm là những luồng sáng lung linh từ quảng trường.

Trầm ngâm một lát, Trần Chúc mới mở ô Reply.

Cũng vào lúc đó, hai tay Tiên Bối kẹp di động.

Cô lo lắng bất an đi đi lại lại trong phòng, một vòng, lại một vòng, lại một vòng.

Cô đang thi đấu, và trái tim là đối thủ rất mạnh.

Cô đang thử xem, nó đập nhanh hơn hay cô đi nhanh hơn.

Tay đặt lên môi, răng cửa cắn đốt ngón tay, hơi đau một chút nhưng có vẻ như vậy mới giúp cô bớt khẩn trương được.

Tin nhắn không đến 20 chữ, ngón cái di chuyển qua lại, quá trình ấn gửi đi thôi, cũng tốn mất nửa tiếng của Tiên Bối.

Đúng là một quyết định vĩ đại.

Rất nhanh, điện thoại mà cô cúng bái như phật rung lên.

Là nhắc có tin nhắn đến!

Tiên Bối cảm giác như trút được gánh nặng, nằm xòe lên bàn.

Aaaaa....

Cô dụi mặt vào cánh tay để giải tỏa tâm tình, rồi mới nghiêng đầu nín thở mở tin nhắn, nhìn từng chữ một.

“Xin lỗi em”

Hở?

Tiên Bối ngơ ngẩn, mở to mắt.

Cô ngẩng đầu lên, không phải cô nói xin lỗi à, chẳng lẽ không phải anh nên trả lời là “Không vấn đề” sao...

Không không, Tiên Bối lập tức lắc đầu, không nhất định phải tha thứ cho cô, không tha thứ cũng không sao cả...

Điện thoại đột nhiên lại rung lên, Tiên Bối giật mình suýt đánh rơi.

“Đọa đến em sao?”

“Cái gì?

Là chỉ chuyện xảy ra ban ngày, hay là vì câu xin lỗi vừa rồi?

Sau lưng lại thấm ướt mồ hôi, cô hoàn toàn không hiểu nổi, bây giờ cô hỏi Viên Viên có kịp không?

Nhưng mà hình như cô ấy chưa tan làm.

Nhưng một lát sau, lại có tin nhắn tới, học giọng điệu cô xin lỗi, cũng cho cô câu trả lời chính xác:

“Xin lỗi em nhiều nhiều nhiều, tôi cố ý hỏi như vậy, là vì ngày mai tôi còn muốn gặp em”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sỉa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Còn, còn, còn, còn muốn gặp cô sao?

Nhịp tim Tiên Bối tăng nhanh bất ngờ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, rung cả tới màng nhĩ.

Não như ngừng hoạt động, Tiên Bối chớp chớp mắt liên tục, nhìn đi nhìn lại ba dòng tin nhắn ngắn ngủn này.

Sau khi tốt nghiệp, cô co đầu rụt cổ trong phòng đã lâu, nhưng chưa bao giờ có ai chủ động nói muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô.

Cũng bởi vì nói chuyện với cô tốn quá nhiều sức, mãi cũng không nói được chữ nào, mà nói thì giọng cũng như muỗi kêu.

Theo như lời Viên Viên nói, vì cần cho công việc, chứ một lần đến ký hợp đồng với cô mà chẳng khác gì đi độ kiếp.

Cho nên....

Khó quá đi mất...

Cô nên trả lời anh thế nào đây?

Anh nói xin lỗi, cô trả lời ‘không sao đâu’ chắc?

Anh nói anh muốn gặp cô, chẳng lẽ cô trả lời tôi cũng thế??

Có phải nếu đồng ý nghĩa là sau này, ngày nào anh cũng sẽ qua đây?

Nếu như, nếu như anh không ngại khi phải trao đổi qua cách viết..., thì cô có thể, có thể....

Nói chuyện cùng anh...

Nhưng mà cuối tháng này cô phải trả phòng rồi...

Cũng không biết sẽ ở đâu, còn uống trà sữa ‘Hợp ý’ nữa hay không...

Đột nhiên ngày nào đó, cô lại không đặt hàng nữa, biến mất không thấy đâu.

Hoặc là dọn nhà đi thật...

Bởi vì lần đầu anh đến đây cũng vì nửa tháng cô không đặt mua trà sữa..

Nếu anh lại đến đây thì anh sẽ phải thất vọng, và có khi nào sẽ cảm thấy... bị... lừa không?

Hơn nữa nếu như mình không uống trà sữa nhà đó.... Cũng đâu còn là vị khách gì quan trọng đâu...

Khi đó với anh mà nói, sự tồn tại của cô có còn cần thiết không?

Hình như câu trả lời là không, ôi.....

.....

Tiền Bối lo lắng suy nghĩ, trái tim hoảng hốt, loạn thành một mớ bòng bong.

Cô không biết phải trả lời tin nhắn thế nào.

Tại sao lại có nhiều tình huống khó đoán trước như vậy?

Thật khó suy nghĩ quá đi.

Hay là... Cắt đứt hoàn toàn đi.

Nghĩ tới đây, Tiền Bối nắm chặt điện thoại, mở danh bạ tìm số Viên Viên.

Gõ chữ: Ngày mai không cần...

Xóa đi.

“Ngày mai tôi không uống trà sữa nữa, cô không cần phải đặt giúp tôi...”

Tiền Bối cúi đầu xuống, không sao ấn nút gửi đi được.

Như vậy giống như đang trốn tránh vấn đề, lấy người khác làm lá chắn cho mình.

Mệt mỏi quá.

Tiền Bối tắt khung trò chuyện với biên tập, trở lại phần tin nhắn.

Cô suy nghĩ có nên nói tình huống thật cho đối phương không.

“Có thể tôi sẽ...”

Ngón tay trắng bệch, dừng một chút.

“Sẽ rất lâu sau không gọi trà sữa nữa, bởi vì một vài nguyên nhân.”

Mất mở to, một tay che nửa mặt, không dám nhìn, ấn nút gửi đi.

Gửi đi rồi!

Gửi mất rồi, trời ạ!

Tiền Bối đập góc bàn, làm ghế xoay bắn ra thật ra khỏi bàn.

Cũng là để rời xa, cái điện thoại trên bàn...

Nhưng, chỉ trong chớp mắt, Tiên Bối trông thấy màn hình sáng lên.

Cô kinh ngạc, anh trả lời nhanh thật đó. Cô chần chờ một lát, sau đó dùng chân tạo lực, nhích từng chút một để về tới vị trí cũ.

Cô nhấc điện thoại lên, khi cô nghĩ rằng anh sẽ hỏi nguyên nhân cụ thể ——

Thì anh chỉ nhấn một câu:

“Ngày mai có đặt không?”

Tiên Bối ngẩn người, trả lời lại: “Có.”

Viên Viên nói sẽ đặt cho cô trong một tuần.

“Vậy ngày mai gặp, nghỉ sớm một chút đi.”

Tiên Bối đỡ đầu, hơi choáng váng với phản ứng bất ngờ của anh, trả lời lại một từ ‘được’.

Đồng thời khi đó trong lòng cô, trái tim cũng lên tiếng.

——

Trần Chúc hỏi như vậy, không phải là không có nguyên nhân.

So với việc chất vấn trực tiếp ‘Vì sao lại không đặt nữa’, cách hỏi quanh co lòng vòng này lại càng có kết quả mà anh cần hơn.

Sau khi biết rằng ngày mai vẫn phải gặp nhau, cô bé con vẫn cho phép anh ship trà sữa đến cho cô. Như vậy thì những lời không thể nói ra được, không bao gồm cả anh trong đó.

Thế là đủ để Trần Chúc yên tâm rồi.

Anh lau khô tóc, lót gối ngồi dựa đầu giường, cầm lấy quyển sách, lật qua vài trang.

Trần Chúc lại cầm điện thoại lên, tìm ‘Cô Tiên’ trong danh bạ, chỉnh sửa danh bạ.

Anh suy nghĩ một lát rồi xóa tên trên danh bạ. Con trỏ chớp động vài giây, lúc này cái tên khác đã chiếm vào đó.

Con sò nhỏ.

Chú sò nhỏ thích khép mình.

——

Không biết vì sao người cuồng thức đêm như Tiên Bối cũng ngoan ngoãn ngủ vào lúc 11 giờ, cho nên... hôm sau cô dậy rất sớm.

Có được buổi sáng, nghĩa là có rất nhiều thời gian để làm rất nhiều chuyện.

Cô dọn dẹp nhà cửa, soạn ra ba túi đồ vô dụng.

Nhiều quá rồi...

Chuột đồng qua mùa đông chắc...

Cô tự châm chọc mình, và chuyển dần từng túi ra cửa.

Đi từ từ tới gần cửa, hơi vén rèm lên dò ra ngoài.

Trời xám xịt, giống như bị che bởi một lớp bụi mỏng.

A, phải là trời đầy mây...

Ca ngợi trời đầy mây, ca ngợi mùa mưa, làm thơ cho màn đêm.

Tiên Bối vui vẻ đi về cửa trước, thay đôi giày, cảm thấy điện thoại rung lên.

Mở ra xem, là tin nhắn của Viên Viên: Công ty tổ chức chơi xuân, có việc gấp mời điện.

Có thể là.... Gửi cho group về?

Trả lời ‘OK’, thả điện thoại về túi quần, Tiên Bối trằm mũ áo qua đỉnh đầu.

Trước tiên là nhìn dò qua mắt mèo, sau đó mở một kẽ rất nhỏ ở cửa, nghiêng tai nghe xem lúc này có ai đi trên hành lang không.

Sau khi xác nhận xong rồi Tiên Bối mới mở to cửa ra, đi ra ngoài.

Rồi sau đó xoay người đưa mục tiêu nhiệm vụ hôm nay là túi rác, rồi từng túi một ra ngoài.

Danh tác thành công của cô, nội dung khoảng giữa của ‘Thành phố biến mất’ không khác gì lúc này.

Khu tập thể của nam chính bị Zombie vây quanh, thỉnh thoảng ra ngoài mua đồ đặc đều giống như cô bây giờ, lúc nào cũng phải đề phòng cao độ.

Chỉ có thể nói, nơi phát ra nghệ thuật chính là cuộc sống.

Bỏ ba túi đồ ra ngoài, Tiên Bối thở dài một hơi, vỗ vỗ tay, đứng dậy móc chìa khóa.

Trên chùm chìa khóa là móc chuông ding ding đang đang.

Vừa định mở cửa thì Tiên Bối nghe thấy có người đang gọi cô.

Hai chữ rõ ràng

“Tiên Bối.”

Là ai?!

Giống như có cục băng đặt sau gáy, cả người cô cứng ngắc.

Có thể ngửi được mùi hương người nọ đang lại gần.

Trên người anh ta có vị ngọt ngào quen thuộc, là trà sữa sao?

Phải là người thường xuyên ở đó mới có thể lưu lại mùi như vậy...

Quả nhiên, một lát sau người đó lại hỏi: “Em phải đi à?”

Tiếng nói của anh, Tiên Bối đương nhiên nhớ rất rõ, aizzzz, tại sao lại là anh?

Sao hôm nay anh lại tới sớm vậy?

Tiên Bối như bị đóng đinh tại chỗ, suy nghĩ trong lòng.

Là vì Viên Viên sắp đi chơi nên cô ấy đặt trước à...?

Tiên Bối nhanh chóng cúi đầu xuống, cong người, bày ra tư thế phòng vệ.

Phải tốn rất nhiều công sức mới ép mình quay người lại được, nhưng ánh mắt thì không dám tiếp xúc với người vừa tới.

Khuôn mặt cúi gằm, như chôn vào cổ, Tiên Bối gật gật vài cái.

Có thể là để ý đến đồ vật trên đất, anh lại hỏi: “Em xuống lầu đổ rác à?”

Tiên Bối tiếp tục gật đầu, tay không biết đặt ở đâu, cuối cùng chỉ có thể giấu vào trong túi áo.

Anh chàng nở nụ cười rất tươi: “Hôm nay đặt sớm như vậy, tôi còn tưởng rằng em muốn thấy tôi sớm nên đi ra đón tôi nữa cơ.”

Đôi tai nóng lên, khuôn mặt cô nhất định cũng hồng lấm cho xem, Tiên Bối lại càng cúi đầu sâu hơn, thấp hơn.

Trần Chúc nhìn xuống, thấy cô bé con như muốn ép cái đầu nhỏ vào ngực, bả vai cô cũng co rúm lại, quanh người như có một cái khiên vô hình.

Trần Chúc nhìn cô một lúc lâu, chẳng biết tại sao, anh lại không thể ngừng vui vẻ.

Anh hỏi: “Chúng ta đã gặp nhau rồi, chỉ cho tôi thấy một cái ót thôi sao?”

Anh đứng rất gần, giọng nói trầm thấp, phảng phất như đang rất vui vẻ.

Tiên Bối nghe thấy cả da đầu cũng run lên, ngón chân cuộn cong lại, cả người không biết làm sao càng co cụm hơn.

Trái tim đập thật nhanh trong lồng ngực, đôi mắt đảo toát loạn dưới lớp mũ trùm đầu, không biết nên đi về đâu.

Một giây sau, ánh mắt Tiên Bối cứng đờ lại.

Bởi vì, người đàn ông đột nhiên ngồi xổm xuống.

Sau đó giương mắt nhìn cô, lông mày hơi nhướn, nghiêm túc dò xét.

Ánh mắt giao nhau mấy giây, anh mới nhếch miệng, đôi mắt cũng cong cong.

aa!

Lúc này Tiên Bối mới giật mình phản ứng lại!

Cô bị nhìn thấy rồi!!

Khuôn mặt đỏ bừng như nhúng vào chảo dầu sôi.

Nhưng anh đã đứng dậy, nhẹ nhàng trở lại tư thế ban đầu.

Nhìn xuống cô bé con chỉ đến ngực mình, đang không biết nên xoay chuyển cổ thế nào, và anh vẫn cảm thấy rất muốn cười.

Ngay sau đó, Tiên Bối nghe thấy giọng nói anh ở trên cao, rất tự nhiên giới thiệu bản thân mình: “Lần đầu gặp, tôi tên là Trần Chúc, Trần trong nhĩ đồng, Chúc trong thiêu cháy.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vị Thứ Bảy

Máu chảy cuộn cuộn, đầu óc cứ kêu ong ong, cô gần như không nghe rõ lời anh.

Nhưng cô loáng thoáng bắt được điểm quan trọng, anh tên là Trần Chúc.

Tiên Bối không nói gì, nhưng nét đỏ ửng trên mặt không thể nào bớt đi được.

Cô bé yên lặng không nói gì cũng đã trong dự liệu của anh, Trần Chúc cong khóe môi, ý cười không hề giảm: “Nhìn em đáng yêu như vậy sao lại cứ giấu đi?”

Đáng, đáng yêu?!

Hình như đây là lần đầu tiên có người miêu tả cô như vậy? Anh đang khích lệ cô sao?

Chắc đó chỉ là khách khí thôi....

Chủ yếu là, cô... không đáng yêu chút nào, Viên Viên cứ nói cô là người kỳ lạ.

Tiên Bối vô thức đưa tay định che kín khuôn mặt.

Hai giây sau, cô dừng tay lại, hình như không cần thiết lắm... bây giờ anh cũng đâu có nhìn thấy...

Vì vậy, cánh tay lại rủ xuống, gõ gõ đầu và chẳng biết nên làm gì tiếp theo.

Trần Chúc quan sát những việc cô làm, rồi mới đưa túi giấy tới: “Trà sữa của em.”

Tiên Bối khẽ gạt đầu, thò hai tay ra.

Tay áo cô để dài, lúc duỗi ra, ống tay áo trùm qua cả nửa bàn tay, chỉ để lộ ra chút đầu ngón tay trắng nõn, nho nhỏ tròn tròn, trên móng tay không tô bôi gì cả.

Trần Chúc đưa về trước thêm mấy phân, cô bé dùng hai tay kẹp lấy cái túi. . . Rồi sau đó rút ngay tay lại, về trước người mình, giống như yêu thương ôm một con vật vào lòng. . .

Cuối cùng bước đi dần dần về phía cửa phòng. . .

Toàn bộ hành trình cô không ngẩng đầu lên lần nào.

Ánh mắt phía dưới lớp mũ áo, có lẽ luôn duy trì ở góc 80 độ, nhìn chằm chằm vào mũi giày.

Trần Trước cười nhẹ một tiếng: “Em vào đi, để tôi giúp em mang rác xuống dưới lầu.”

Tiên Bối sừng sốt một chút, thoáng giật mình, không, không cần đâu.

Cô làm phiền người khác thì cả người sẽ cảm thấy khó chịu, chuyện gì đủ khả năng thì cô chỉ muốn mình làm cho xong.

Nhưng chàng trai ấy đã khom người xách ba túi rác lên tay, ngẩng lên thì anh đã nói lời tạm biệt: “Đi nhé.”

Ánh mắt anh cứ nhìn vào phần tóc mái lộ ra ngoài của cô.

A!

Không đúng vậy, tôi không cần anh giúp đâu, thật đó. . . Tôi có thể tự làm được mà. . . Tôi thật sự không muốn thiếu nợ người khác gì cả. . .

Cho dù trong lòng có rất nhiều lời muốn bay ra khỏi họng nhưng Tiên Bối không thể nào thốt ra.

Có gì đó vô hình nghẹn ở họng, mấy lần cố mở miệng đều phí công.

Nghĩ đến sứt đầu mẻ trán nhưng không biết làm sao, thấy mũi giày của anh chàng đó chuyển đi, Tiên Bối quỳnh lên vươn tay níu vạt áo anh!

Nói là níu, chẳng bằng nói là tóm lại.

Bởi vì Trần Chúc mặc sơ mi trắng sơ vin, vạt áo kẹp trong cạp quần, cho nên. . . cô chỉ có thể nắm được chút vải.

Trần Chúc đương nhiên nhận ra được phản sức kéo nho nhỏ này, anh dừng bước trở lại.

Tiên Bối lập tức rút tay lại, giấu vào trong tay áo, vành tai đỏ ửng như tị máu.

Dùng hết sức cũng không nói được thành lời, sợ sẽ làm muộn người ta, Tiên Bối lại càng khấn trương và lo lắng hơn.

Cuối cùng cô đành dứt tay vào túi quần mò mẫm lấy di động ra, cúi đầu bối rối đánh chữ.

“Không cần giúp đâu, tôi có thể làm được.”

Tiên Bối dựng thẳng màn hình lên cho anh nhìn.

Trần Chúc nhìn vào rồi nói: “Đừng lo, tôi tiện đường.”

Cô bé lại rút tay lại tiếp tục gõ: “Cảm ơn. . . Tôi vẫn muốn tự mình làm.”

Dáng người nhỏ nhỏ, và rất cố chấp.

Trần Chúc mỉm cười, cũng không miễn cưỡng nữa mà trả lại một túi cho cô.

Tiên Bối thở phào trong lòng, nhận lấy cái túi và biết điều đứng ở chỗ cũ để nhận hai túi còn lại.

Nhưng không ngờ anh lại nghiêng người nhường đường và nói với cô: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xuống.”

Tiên Bối: “. . .” Ó? Không trả lại hết cho cô sao?

“Đi nào.” Trần Chúc giục.

Tiên Bối sợ nhất là giọng điệu như vậy, đành phải làm theo, đóng cửa lại.

Bước hai bước, Tiên Bối nghĩ nghĩ rồi dừng lại trước bậc thang nghỉ.

Trần Chúc cũng dừng lại theo: “Làm sao vậy?”

Tiên Bối không nói một lời, chỉ hơi giương tay trái lên, ý bảo anh đi trước.

Sự thật đúng là như thế.

Tiên Bối không thích đi đường mà sau lưng cứ có người nhìn mình

Như là có gì đó đang bóp lấy xoa nắn xương sống, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trần Chúc nhíu mày, bỏ qua những gì khó hiểu mà đi trước. Lúc này Tiên Bối mới tìm lại được hô hấp, lặng lẽ hít sâu hai cái rồi mới bước theo.

Một trước một sai, một trên một dưới. Một người cao lớn, một dáng nhỏ xinh.

Một người lưng thẳng tắp, một người rúm như tôm.

Bước từng bước xuống bậc cầu thang, vô cùng yên tĩnh.

Cửa sổ, hành lang, có những tia sáng trắng chiếu xuyên qua lại càng lộ vẻ yên ắng.

Tiên Bối thích không khí như vậy, tâm tình hoảng loạn vừa rồi cũng dần dần được dẹp yên.

Cô cắn môi xuống, khẽ ngẩng đầu lặng lẽ nhìn anh chàng trước mặt.

Bóng lưng anh rộng lớn, vòng eo mạnh mẽ, cặp chân dài bước lững thững, không được tự nhiên lắm.

Khác hoàn toàn với cô. Cô luôn tự bó tay bó chân, giống như có một người nào đó giam cô trong kết giới vô hình, chỉ cần một động tác cũng bị lớp phong ấn làm đau.

Trong hai tay anh... đều là túi rác của cô...

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại phỉếm hồng. Cũng vào lúc này, anh đột nhiên quay đầu lại, cầm khẽ nhếch lên. Anh ở dưới, cô ở trên, không kịp chuẩn bị gì, nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Không, hẳn là anh... vô tình bắt được cô đang nhìn lên, và nhìn thấu được sự bối rối trong cô?!

Xong rồi, xong rồi, xong thật rồi...

Trong nháy mắt Tiên Bối quay mặt đi nơi khác, trái tim nhảy loạn cả lên, mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng.

Trần Chúc quay đầu lại, vẻ mặt tỉnh bơ, dáng vẻ như lơ đãng.

Còn Tiên Bối, mắt nhìn mũi, lo sợ bất an đi theo sau.

Sắp hết hành lang tầng một, đột nhiên anh quay đầu lại hỏi: “Vừa rồi tính là lần thứ hai chúng ta gặp mặt sao?”

Anh đang cười, nhưng lại thành khẫn, trong tùy ý có nghiêm túc, tuy có ngả ngón nhưng không mất tôn trọng.

Trái tim Tiên Bối như bị búa gõ vào, cả người mơ màng, chỉ nghe thấy anh không hoang mang bởi thêm một câu.

Một câu đó có thể làm cô đỏ từ đầu tới chân trong vòng một giây.

“Xuống lầu thì nhìn đường, đừng nhìn tôi.”

Ba ngày sau, đều là Trần Chúc ship trà sữa tới.

Anh sẽ trò chuyện với cô vài câu, dù cho cũng không chiếm được câu trả lời từ miệng cô.

Nhưng anh lại có sự kiên nhẫn kinh người, thỉnh thoảng hai người cũng sẽ nhắn tin vài câu vào buổi tối, giống như hai người là những người bạn không tệ.

Lần đầu Tiên Bối gặp được người như vậy, một người chưa bao giờ lộ vẻ bài xích một mỗi khi ở chung với cô.

Tối thứ năm.

Tiên Bối ngồi trước máy tính, cầm bút thuần thục vẽ.

Trên màn hình trắng, dần dần hiện ra phác thảo hình người. Càng vẽ lại càng chán nản, tay trái chống cằm, Tiên Bối hạ hút, cầm điện thoại bên cạnh, trên đó có một tin nhắn.

Chủ cho thuê nhà bảo ngày mai có khách tới thăm phòng, bảo cô phải thu dọn đồ đạc trong nhà.

Dời nhà là một chuyện vô cùng cấp bách, nhưng Tiên Bối chưa tìm được nơi nào tốt.

Lúc trước có thể thuận lợi tìm được căn phòng một ở trung tâm thành phố này, là nhờ Viên Viên liên lạc giúp cô, cho nên cô rất cảm ơn.

Nhưng tình trạng kinh tế trước mắt thì cô không thể đủ trả số tiền phòng kénch xù.

Tiên Bối kiểm tra thẻ ngân hàng trống rỗng, nằm bẹp xuống bàn, thờ dài.

Có lẽ phải đến vùng ngoại thành xa xôi rồi...

Nhất định chỗ đó cách thiên đường trà sữa rất xa xôi...

Có lẽ cũng rất khó gặp được... ừm... Trần Chúc.... A!

Không hiểu vì sao lại thấy nóng mặt, chỉ là gọi thẳng tên trong lòng thôi mà sao cô cũng thấy xấu hổ như vậy?

Chẳng lẽ cái tên này có lừa sao?

Nghĩ lại thì đúng là có lừa...

Ai... ai... ai... ai...

Lòng rộn ràng hồi lâu, Tiên Bối mới cầm bút lên.

Lúc này, điện thoại rung lên.

Tiên Bối cầm tới xem, người gửi là Trần Chúc, cô lập tức ngồi thẳng nghiêm chỉnh mở tin nhắn anh ra, như chuẩn bị đọc kinh vậy.

“Ngày mai tôi có việc, không thể mang trà sữa đến cho em, sẽ có người khác đi ship.”

Tiên Bối rừ hàng mi, nổi thất vọng tóa ra không che dấu được...

Nhưng cô vẫn có một từ ‘Ừm’ để trả lời anh.

Có việc mà, tất cả mọi người đều có chuyện của mình, có công việc, cuộc sống của mình...

Phải hiểu được, phải hiểu được, Tiên Bối tự an ủi chính mình.

Mà, cô nhớ ra ngày mai là ngày cuối cùng biên tập đặt trà sữa cho cô.

Ngày kia, nếu Hợp ý không còn nhận được đơn đặt hàng của cô nữa, chẳng phải sang tuần cô phải đi sao, sẽ giống như trước kia, đột nhiên biến mất không có tin tức gì?

Cho nên cô chắc phải nói lời tạm biệt với Trần Chúc nhỉ?

Tiên Bối nhú mày, suy nghĩ: “Có hai chuyện muốn nói cho anh biết, tôi sắp dọn đi rồi, chắc là cũng không đặt trà sữa nữa.”

Gửi đi?

Ồ... gửi đi mất rồi.

Người bên kia trả lời cực nhanh: “Tạm biệt?”

Tiên Bối nhếch miệng: “Ừ... Phải nói tạm biệt.”

Trần Chúc: “Em phải về Thiên Đình sao?”

Tiên Bối nhất thời không rõ thâm ý trong những lời này: “Sao cơ?”

Trần Chúc: “Em nói như là nơi em sắp tới không có sóng điện thoại vậy.”

Tiên bối: “... Đâu có.”

“Không có tín hiệu thật sao?”

“Không phải.”

Trần Chúc: “Vậy thì không thành vấn đề,:

Tiên Bối vẫn không hiểu lắm: “Hà?”

Trần Chúc không trả lời luôn, chỉ nói: “Tôi phải nói tạm biệt sao?”

Trái tim Tiên Bối như bị ai nhéo lấy: “Anh không cần nói... Chỉ là tôi tự muốn nói, nói cho anh...”

Trần Chúc: “Ừ.”

Chóp mũi Tiên Bối xót xót, vô vuốt mắt trái: “Này... Ngủ ngon, hẹn gặp lại.”

Bên kia vẫn trả lời với tốc độ như vậy: “Gặp lại.”

Tiên Bối lại nhú mày. Ôi? Vì sao cô lại cảm thấy hai chữ ‘gặp lại’ này trịnh trọng vô cùng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Một tuần sau, Tiên Bối thu dọn hành lý, dọn đến nhà Viên Viên.

Trong chốc lát tìm được phòng trọ một rất khó, Viên Viên lo lắng cô sẽ phơi thây trên đường cái nên tạm đón cô đến căn nhà hai phòng của cô ấy.

Mấy ngày hôm trước, nhờ trà sữa mà Tiên Bối đã sửa lại được tình tiết cho Chu Viễn Sơn, khai tử hoàn sinh, cứu thoát ‘hắn’ khỏi cục diện là một vị tướng chỉ còn kéo dài hơi tàn, thêm tình tiết mới cho ‘hắn’.

Viên Viên rất thỏa mãn với điều này, hôm tới đón Tiên Bối còn nói năng rất hùng hồn: “Cô mà không đổi thì tôi không cho cô ở chỗ tôi đâu, biết không?”

Cô gái kéo theo vali, đeo balo trên lưng, đầu đội mũ lưỡi trai, đi bên cạnh cô ấy không rên một tiếng nào.

Trong lòng lại lặng lẽ nói cảm ơn, sau này cô thúc bản thảo lại càng dễ dàng hơn rồi...

Đến khi xách bao lớn bao nhỏ đến nhà Viên Viên rồi thì Tiên Bối lại bị đứng hình.

Không phải bởi vì mới đến, mà ngược lại, đây đã là lần thứ hai cô tới đây ở nhờ rồi.

Hơn một năm trước, cô vừa đến thành phố Ninh, Viên Viên là biên tập của cô, cũng đã từng nhận cô về nhà ở một lần.

Viên Viên là điển hình của kiểu người nói năng chua ngoa nhưng trái tim lại rất mềm mại.

Từ đó trở đi, cô ấy hiểu được tính cách Tiên Bối khác hẳn người thường, bởi vậy dù công việc hay cuộc sống cũng đều săn sóc hơn.

Lần này, nguyên nhân khiến Tiên Bối phải kinh ngạc, là vì thấy trước cửa có một chàng trai trẻ.

Người cao ráo, khuôn mặt thanh tú.

Cho đến giờ, cô chưa từng thấy người này.

Cậu thanh niên lại vô cùng khách khí, nhiệt tình với cô, còn lấy dép đi trong nhà cho cô nữa: “Mời vào, mời vào.”

Ánh mắt chạm vào nhau, Tiên Bối nhanh chóng cúi gục đầu xuống, giấu hai mắt xuống dưới vành nón. Đột nhiên lại có một người lạ... làm cô không dám thờ ơ.

“Đây là bạn trai tôi.” Viên Viên giới thiệu, và đẩy cô vào cửa: “Bây giờ đang ở cùng tôi.”

Tiên Bối: “...” Cô không biết điều này đó.

“Đây là Tiên Bối.” Viên Viên vỗ nhẹ lên vai cô.

“Tiên Bối, xin chào, tôi là fan của cô đó!” Chàng trai trẻ cố ý cúi đầu khom lưng cười hi hi: “Tôi luôn theo dõi Kỳ Tà.”

Tiên Bối đang thay giày, dừng tay lại: Xong đời, cô nên đáp lại thế nào đây?

Cảm ơn, cảm ơn?

Cánh môi cô khẽ động, cô có nói, nhưng lại không ai nghe thấy.

Bạn trai Viên Viên không để ý, và cũng không định yên lặng: “Thì ra Tiên Bối lại là một cô gái dễ thương thế này...”

Cậu ta gãi gãi má, không thể nào liên hệ cô với những bức vẽ điên cuồng mạnh mẽ đó: “Trước giờ tôi vẫn cho rằng tác giả là nam cơ, ha ha ha ha.”

Tiên Bối nhú mày, có phải là vẽ bề ngoài của cô... làm độc giả thấy thất vọng không?

“Anh đủ chưa thế?” Trong tầm mắt, Viên Viên đi đôi dép lê của mình.

Hình như cô ấy đánh nhẹ bạn trai: “Anh đừng có ở đây cười hề hề, mau đi cắt hoa quả cho phu nhân của anh đi.”

Bạn trai cô ấy nhảy vọt ra: “Em muốn ăn trái cây sao?”

Viên Viên: “Em đang nói Tiên Bối ‘phu nhân’ của anh đó.”

Bạn Trai: “Đừng có nói nhảm nha, phu nhân của anh chỉ có một người là Viên Viên thôi.”

Viên Viên cười phì: “Còn không đi!”

....

Thấy đề tài không còn nhắc đến mình nữa, Tiên Bối nhẹ nhõm hẳn. Lén nghe hai người họ nói chuyện đùa giỡn nhau, khoe miệng cô cũng cong cong.

Nhưng rồi lại cảm thấy hâm mộ, khi nào thì cô mới có thể nói chuyện với người khác mà không cảm thấy khó khăn nữa...

Ở đây mấy ngày thôi, nguyện vọng tìm được phòng lại càng bức bối hơn.

Ba người, một đôi tình nhân nhỏ, một thanh niên FA không nói chuyện, lại còn là nữ nữa, không tiện chút nào.

Thực tế, bạn trai của Viên Viên... Anh chàng này lớn hơn Viên Viên bốn tuổi, vẫn đang đi học. Tính cách vô cùng sáng sủa, mang chút vẻ phá cách hư hỏng, làm việc gì cũng không câu nệ tiểu tiết.

Tiên Bối thì luôn giữ tác phong xưa nay, bình thường đều một mình trong phòng ngủ, đóng cửa, hoàn toàn phong bế mình, ở trong phòng vẽ tranh, thỉnh thoảng đi ra thì cũng chỉ là đi vệ sinh hoặc vào bếp rót nước.

Mấy lần, cô đã gặp bạn trai Viên Viên đi từ nhà vệ sinh ra, cời trần, còn cười nói với cô... hoặc nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sofa, không kiên nhẫn ai, hôn nhau rất thân mật... Mặt Tiên Bối như bị đốt cháy, cô quay đầu bước đi.

Về phòng, giảm độ sáng của đèn xuống. Tiên Bối nghĩ cô phải chuyển nhà nhanh hơn một chút.

Cô mở ứng dụng tìm kiếm phòng ở, tiếp tục càn quét những tin tức cho thuê nhà. Không phải là cô không cố gắng, chỉ là gọi điện thoại nói chuyện với người khác cũng là một việc khá khó.

Có khi cô ấp úng mãi không nói được đúng trọng tâm câu chuyện, người bên kia mắng cô một câu ‘Điên’ rồi cúp máy.

Tiên Bối rất là buồn rầu. Cô hoàn toàn không biết nên đối phó thế nào với những việc có thể đột nhiên xảy ra trong cuộc sống tập thể... Nhưng cô lại không thể cả đời ở trong phòng không bước ra ngoài một bước được... Nghĩ đến đó, Tiên Bối vỗ vổ má. Phải giữ vững tinh thần chứ Tiên Bối!

Cô khẽ thở dài trong lòng, lưu lại số điện thoại của mấy chủ nhà cho thuê. Tiên Bối lướt danh bạ một lúc, liếc tới tên Trần Chúc. Cốc trà sữa cuối cùng đó của cô không phải do anh ship tới, chút chờ mong trong lòng cũng bị sụp mất.

Từ sau khi đi rồi, Tiên Bối cũng không liên lạc với anh nữa. Trần Chúc có gửi tin nhắn tới cho cô thì cô cũng chỉ trả lời qua loa sau đó không nói gì nữa.

Tiên Bối mở app mua đồ ăn, ‘Hộp Y’ vẫn xếp ở đầu tiên, 4.4km, đi mất 40 phút. Có lẽ mấy ngày nữa, khoảng cách này sẽ xa hơn, hoặc là, khi cô ấn vào, app sẽ chỉ nhắc nhở rằng đã vượt qua phạm vi ship hàng...

Quan hệ giữa người với người dễ thay đổi nhất nhờ thời gian, khoảng cách, và hơn hết, thế giới của hai người còn chênh lệch quá lớn, chỉ cùng xuất hiện thôi cũng là chuyện rất khó khăn rồi...

Sau này, cô còn có thể gặp lại anh được sao...

Tiên Bối tắt điện thoại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, màn đêm thật dài, thật sâu và mệnh mang quá.

Tình trạng đó vẫn luôn kéo dài tới ngày thứ mười.

Đột nhiên Viên Viên phá cửa phòng xông vào, nhìn Tiên Bối nằm trên giường thì dùng sức lay lay cô tỉnh: “Bạn trai tôi tìm được cho cô một chỗ ở tốt lắm!”

Tiên Bối xoa mắt: “Ờ...?”

Viên Viên dừng lại: “Nói tốt, cậu tuyệt đối sẽ cảm thấy thỏa mãn.”

Tiên Bối chớp mắt mấy cái: “Cái gì cơ?”

Viên Viên vỗ tay bộp bộp: “Anh ấy nói là nhà của bạn, vốn là không có nhiều hi vọng cho lắm vì người bạn này không cho thuê, chỉ hỏi thăm thử mà thôi, nói tình hình của cô thì anh ta lại đồng ý.”

Tiên Bối: “???”

Viên Viên nhéo người cô, dường như đang rất vui cho cô: “Ngay gần nhà trọ cũ của cô! Chợ trung tâm! Tập trung rất nhiều trà sữa! Tiền thuê nhà như ở ngoại thành! Cô nói xem, có phải trời sắp rồi không!”

Lúc này Tiên Bối tỉnh táo hẳn.

Không đợi cô tiêu hóa hết mớ tin tức đó, Viên Viên buông tay ra: “Cô dọn dẹp đi, ngày mai sẽ chuyển nhà.”

Cũng chưa xem phòng, chưa bàn bạc gì, cứ như vậy là xong??

Tiên Bối đóng gói đồ đạc, ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt lên gối, ngồi trng phòng kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mà... cô vẫn như lọt vào trong sương mù, đầu óc mờ mịt.

... Thôi, cũng đâu phải lần đầu tiên bị người ta sắp đặt, cứ đi về phía trước là được rồi.

Bởi vì là thời gian làm việc nên Viên Viên đi làm.

Tối gần giữa trưa thì bạn trai Viên Viên về, đi thẳng vào phòng Tiên Bối giúp cô xách hành lý.

Tiên Bối nhanh chóng với lấy mũ lưỡi trai ở đầu giường đội lên. Ừm... hình như tóc mái dài ra rồi, đội mũ vào hơi chọc mắt.

Tiên Bối vuốt vuốt tóc một chút, rũ đầu xuống như thường ngày, tay nhét túi áo, đi theo bạn trai Viên Viên xuống lầu.

Cậu chàng đi phía trước lái nhai: “Cô yên tâm, bạn tôi là người tốt lắm, nói rằng nhiều hành lý nên anh ấy đến đây đón. Viên Viên đã phò thác chuyện của cô cho tôi, dù là vách đá dựng đứng tôi cũng phải cố làm hết phận sự, đúng không...”

Một trước một sau, đi ra hàng hiên, có một chiếc Land Rover đậu ở đây.

Ánh nắng chói mắt, Tiên Bối càng cúi đầu xuống thấp, nửa mặt đều trốn dưới vành nón lưỡi trai.

“Cạch”, là tiếng cửa xe mở ra.

Bạn trai Viên Viên đặt hành lý xuống dưới chân Tiên Bối, cô vừa định xách lên ——

Một bàn tay đã nhanh hơn cô, đặt lên quai vali.

Bàn tay đó xương khớp rõ ràng, gân xanh nổi rõ toát lên hương vị của một người đàn ông.

Người cho thuê nhà là nam?!

Cô kinh ngạc chớp mắt một cái, đột nhiên nghe thấy, người đó gọi tên cô: “Tiên Bối.”

Đã lâu, và rất quen thuộc.

Ờ?

Ôi?!

Tiên Bối ngơ ngẩn, vô thức ngẩng đầu lên!

Chỉ một cái liếc mắt rất nhanh cũng đã xác định được tất cả. Gương mặt này, vẫn luôn khắc sâu trong suy nghĩ của cô. Cô từng cô đơn và nghĩ rằng, sau này không thể gặp lại anh được nữa.

“Hai người biết nhau sao?! A?” Lần này đến lượt bạn trai Viên Viên kinh ngạc không thôi: “Anh đã biết là cô ấy từ trước phải không?!”

Tiếng cười khẽ của người đàn ông vang lên, dường như cũng không phủ nhận.

Trời, trời, trời, trời ơi. ...

Toàn bộ da gà da vịt đồng loạt nổi dậy.

Làm sao bây giờ? Là nằm mơ phải không? Không đúng, sao lại là nằm mơ chứ, cô đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao lại có anh ở đây không?

Ngón tay Tiên Bối cuộn lên, móng tay cắm vào thịt.

Trái tim đập nhanh quá, như dội ầm ầm vào tai cô. Tuy vậy nhưng cô vẫn nghe được tiếng của người đó.

Anh nói nhỏ trầm trầm, giống như cố gắng chỉ để hai người nghe thấy, và trong tiếng nói còn mang theo chút ý cười, hỏi cô: “Chưa quên mất tôi chứ? Hà?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đến Trần Chúc cũng cảm thấy bất ngờ khi có thể gặp cô theo cách này.

Anh biết là cô bé sẽ dọn nhà đi, nhưng thời gian trước anh phải đi Hongkong một chuyến, đi trao đổi học tập về ẩm thực vài ngày, khiến anh không rảnh để bận tâm quá nhiều chuyện.

Nhìn trong group chat có thảo luận vấn đề ‘Tiên nữ mất tích lần hai’, khi đó anh biết Tiên Bối đã đi rồi. Còn việc chuyển đi đâu, anh tính về nhà sẽ hỏi lại, chỉ cần cô còn ở nhân gian thì anh đều tìm được cô.

Câu nói ‘Gặp lại’ trước kia cũng chỉ là một phần tự tin mà thôi.

Nhưng cuộc sống chính là như vậy đó, thích đánh úp một cách bất ngờ.

Thứ năm hàng tuần, Trần Chúc đều đến câu lạc bộ đấu kiếm.

Sở thích nghiệp dư của anh không nhiều lắm, và đấu kiếm chính là một trong số đó.

Trần Chúc đã luyện nhiều năm, cũng khá là nổi tiếng trong câu lạc bộ, hầu như không có học viên nào có thể đấu thắng anh.

Có thể đấu lại anh, cũng chỉ có linh vật câu lạc bộ (tự đặt biệt danh), Khương Tự Hào.

Thằng nhóc này nhỏ hơn anh mười tuổi, gia đình cũng có điều kiện, lớp mười được cha mẹ dẫn tới, nói là muốn học đấu kiếm.

Lúc đó cậu ta cao 1m86, tay dài, chân cũng dài, cho nên huấn luyện viên đề cử cậu ta học kiếm nặng.

Nghé con không sợ cạp, Khương Tự Hào mới có chút da lông đã tìm tới Trần Chúc quyết chiến. Vừa mới ban đầu, đương nhiên là bị Trần nguyên lão ngược không đứng lên được, bị bạn học cười rất nhiều.

Nhưng cậu ta tiến bộ thần tốc, chỉ qua hai năm, Trần Chúc ngày càng cảm thấy độ linh hoạt của cổ tay hay tốc độ phản ứng đều kém hơn người trẻ tuổi nhiều.

Ra từng chiêu thức, mồ hôi đầm đìa nhưng sáng khoái, hai người đánh xong cời mặt nạ bảo hộ, ngồi ra ngoài sân nghỉ ngơi.

Khương Tự Hào mở nắp bình nước đưa cho anh, thở hắt hắt hỏi: “Anh có người yêu chưa?”

Trần Chúc hợp miếng nước: “Chưa.”

Khương Tự Hào kinh ngạc: “Chưa sao? Nói vậy nghĩa là...”

Đôi mắt cậu ta đảo vòng vòng, như đang suy tính điều gì: “Anh còn ở một mình hả? Tầng hai tiệm nhà anh troonjg 170m2, một mình anh ở không thấy trống trải sao?”

Trần Chúc lãnh đạm nói: “Sao hả, muốn đến ở cùng anh sao?”

Khương Tự Hào khoát tay: “Wey wey, đừng có nghĩ, em là thằng. Bây giờ em đang ở chung với bạn gái, trời ơi sướng vô cùng luôn, ba mẹ em còn tưởng em đang ở ký túc, ha ha.”

Cậu ta lại gãi đầu: “Thật ra, một người bạn của người yêu em đang muốn tìm phòng.”

Trần Chúc: “Anh không cho thuê đâu.”

Khương Tự Hào: “Em biết là anh không cho thuê, em chỉ hỏi thử chút thôi, chủ yếu là cô bạn kia hơi đặc biệt chút, cô ấy là tác giả một bộ truyện em cực thích, sau đó bạn gái em lại là biên tập của cô ấy, tuần trước em mới biết được, anh nói xem, có khéo không chứ?”

Cậu chàng vuốt mái tóc ướt nhẹ mồ hôi: “Em còn tưởng rằng tác giả là nam cơ, không ngờ lại là một cô gái, hơn nữa còn rất hay ngượng... chắc, thực ra cũng không hẳn là xấu hổ, em cũng không biết nên nói thế nào nữa, kiểu như nói chuyện với cô ấy khó khăn lắm luôn, một muốn chết. Với cái tính đó, cô nàng tìm phòng khó lắm, kết quả bạn gái em sợ cô ấy sống không được tốt, tiêu chuẩn tìm phòng cao chót vót. Tiền nhà không được cao, nơi ở không thể kém, lại còn phải nhiều quán trà sữa nữa. Bởi vì cô em này rất thích uống trà sữa, có phải những người làm tác giả đều hơi kỳ lạ không nhì?”

Một cái tên đột nhiên nháy ra trước mặt, Trần Chúc hơi nhui mày.

“Trà sữa —— em nghĩ ngay đến anh.” Khương Tự Hào lại ra vẻ buồn rầu: “Trừ anh ra, gần quán của anh cũng nhiều cửa hàng trà sữa, anh để ý hộ em xem có phòng nào không, nhà đẹp giá thấp. Nếu có thể ở chỗ anh thì tốt nhất, anh là người quen, là chính nhân quân tử, bọn em có thể yên tâm. Cô bạn này dù không thích nói chuyện, nhưng lại may là không thích nói chuyện nên cả ngày cứ nhốt mình trong phòng, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến anh. Em gặp lắm ấy, mỗi ngày cô ấy đều ở chỗ bọn em, cô ấy không tiện mà bọn em cũng bất tiện nữa.”

Hàng mi giãn ra, vì dễ xác nhận sự thật có như anh đoán không. Trần Chúc hỏi: “Có thể xem truyện mà cô ấy vẽ không?”

Khương Tự Hào: “Anh cũng đọc truyện tranh hở?”

“Ừ, xem thế nào.”

Khương Tự Hào mở điện thoại, tìm đến app đọc truyện của nhà xuất bản Nguyên Quang, tìm một bộ truyện giả tưởng đang được nhiều người yêu thích.

Tên tác phẩm là “Kỳ tà”

Và tác giả vẽ nên nó....

Là một cái tên quen thuộc...

Đi ra khỏi câu lạc bộ thì đèn đường đã bật lên, ánh sáng lập lòe.

Trên đường lấy xe, Trần Chúc cũng nở nụ cười khó tin.

Sao lại có duyên phận như thế vậy?

Đón lấy gió đêm, anh thở dài, cô bé con, không biết lỗi mà đặt bút danh khác cho bản thân, không biết là ngốc hay làm biếng nữa?

Hai ngày sau, Trần chúc và Khương Tự Hào gặp nhau.

Vừa đến trước lầu, cậu chàng ngồi ghế trước không chờ được, nhảy xuống xe la lên, em lên lầu đón cô ấy, anh đợi ở đây!

Trần Chúc hạ cửa kính xe xuống, một động tác theo bản năng, anh cũng không rõ có lẽ là vì muốn làn gió thổi vào, xua tan tâm tình đang nôn nóng này.

Trần Chúc cho rằng phần bất an này chỉ là tạm thời mà thôi, giống như phụ huynh đón con tan học, đợi đến khi con ra cổng trường, mình nhìn thấy con rồi thì anh sẽ trầm tĩnh trở lại.

Nhưng mà không.

Đến khi nhìn thấy Khương Tự Hào dẫn cô bé đi ra khỏi hàng hiên, thì anh không những hết thấp thòm, mà còn... khản trương hơn?

Anh đã dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, tự nhận là đã chuẩn bị tốt lắm rồi, nhưng lại quên không nghĩ đến lời dạy đầu tiên khi hai người gặp mặt.

Lúc này Trần Chúc xuống xe, đi tới chỗ cô bé.

Vẫn là cái đầu nhỏ rũ xuống, quanh người dựng lên một lớp lá chắn vô hình.

Đến trước mặt, cô còn không ngẩng đầu liếc anh lấy một cái.

Nhưng khoe miệng Trần Chúc vẫn cong lên, anh gọi tên cô, lại cẩn thận quan sát phản ứng của cô.

Cô bé con hoảng hốt một lát, và cái nhìn thoáng qua đó, có kinh ngạc, và cả niềm vui sướng, anh hiểu ra rằng ——

Cô cũng chưa quên anh, và rất vui khi nhìn thấy anh.

Nhưng Trần Chúc vẫn muốn trêu cô, cảm xúc này và cả sự thú vị này là không lý do.

Giống như trên đường tới đây, anh suy nghĩ lung tung, không biết rõ sao mình lại để ý một cô bé như vậy, lại còn dung túng cho phép cô xâm nhập vào cuộc sống của mình.

Miệng mãi theo đuổi nhưng dường như anh vẫn chưa có được một đáp án xác thực.

Có lẽ chính sự hấp dẫn giữa nam và nữ chính là một môn học huyền bí.

Trên đường đời chúng ta sẽ gặp được nhiều loài hoa, có loài hoa đẹp tuyệt trần hấp dẫn người khác, nhưng cũng sẽ có loài hoa khiến người ta dừng chân vì hương thơm ngào ngạt.

Tiên Bối thì khác, cô chính là một nụ hoa không muốn nở, sống sâu trong góc tường, chỉ ước gì không ai phát hiện ra cô.

Nhưng làm sao đây, anh vô ý thoáng nhìn thấy nụ hoa cô quá này.

Một suy nghĩ ích kỷ đến diệu kỳ vô tình nảy sinh trong đầu anh.

Muốn dời cô trồng vào trong lãnh địa của mình, che chở, quan sát, cuối cùng một ngày nào đó nhìn cô nở bung đẹp đẽ.

Đương nhiên, tốt nhất là chỉ với mình anh.

——

Đương nhiên Tiên Bối không biết những điều này.

Cô bước từng bước nhỏ theo sau Trần Chúc, nhìn đôi giày anh đảo qua đảo lại xách hành lý xách túi cho cô.

Ôi ôi... Cô khản trương muốn nghẹn cả tim.

Bạn trai Viên Viên còn cố ý ở bên cạnh cười đùa: “Hà, thì ra hai người có biết nhau sao ông anh, anh giấu kỹ lắm đó, ha ha ha ha”

Rầm

Trần Chúc đóng cốp xe, Tiên Bối nghe thấy anh nói “Lên xe” thì giật mình, gật đầu như gà mổ thóc, chạy tới cạnh thùng xe.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông cao lớn quay đầu lại nhìn cô.

Đã thấy đột nhiên Tiên Bối dừng lại, đứng bên cạnh thùng xe, có vẻ khó xử.

Đúng vậy, Tiên Bối đang cảm thấy khó khăn. Cô nên ngồi đằng sau hay là đằng trước?

Nếu là ghế trước thì có phải... gần quá hay không?

Không có thành ghế làm khoảng cách, cứ ngồi sát... song song với người kia như vậy, chắc cô sẽ như ngồi trên bàn chông mắt.

Dù sao đến bây giờ, tim cô vẫn chưa có dấu hiệu trở lại bình thường.

Nếu như ngồi sau... Giống như anh là tài xế cho cô vậy, không lẽ phép chút nào...

Tiên Bối, mày đi ăn nhờ ở đậu đó! Người ta nguyện ý cho mày ở nhờ rồi, còn kén cá chọn canh gì chứ...

Tiên Bối giận dữ mắng chính mình...

Khi cô đang chuẩn bị quyết định thì anh như có thuật đọc tâm vậy, nhanh nhẹn vòng lại đây, mở cửa ghế lái phụ cho cô.

Đề bài khó này đã được giải, Tiên Bối sững sờ, bò vào ghế trước.

Và lúc đó còn nói nhẹ một câu như gió “Cảm ơn”, và có thể nhìn ra anh hoàn toàn chưa nghe thấy gì

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đương nhiên Tiên Bối không ngủ. Tình huống thế này... bảo cô ngủ sao được đây...

Cô ngoẹo đầu qua một bên, nghịch nghịch đồ trang sức trên balo.

Trần Chúc cũng không nói một lời nào mà chuyên tâm lái xe.

Khi đèn đỏ, anh quay đầu lại nhìn Tiên Bối. Cô bé con không nghe lời gì cả, cũng không nghĩ ngợi, có lẽ đang suy nghĩ gì đó.

Trên đôi má phình phính như quả táo, mí mắt hơi rũ xuống.

Lông mi cô không hẳn là dày rậm, lại hơi dài, làm cho người ta nghĩ đến một loài cây nào đó... cây xấu hổ cuộn vài chiếc lá non...

Cũng không biết cô bao nhiêu tuổi. Không biết... có phải vị thành niên không?

Đầu ngón tay hơi gõ lên tay lái, Trần Chúc hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Bàn tay đang nghịch ngừng lại. Cô yên lặng mấy giây, rồi thò tay trái ra, tạo thành một hình chữ V, chắc là hai. Sau đó thêm ngón áp út dựng thẳng lên, nghĩa là ba.

“23 sao?” Trần Chúc hỏi.

Tiên Bối gật đầu.

“Vừa tốt nghiệp đại học sao?”

Vẫn gật đầu.

“Chỉ về tranh thôi sao?”

Tiên Bối sững sờ một lúc, rồi lại gật đầu.

Nhưng trong lòng cô đã như cuộn sóng.

Quả nhiên là anh đã xem truyện cô vẽ rồi.

Tam thứ nguyên bị bới ra gì, xấu hổ lắm!!!

(Tam thứ nguyên chính là thế giới sự thật. Nhị thứ nguyên chính là thế giới bình thường, đương nhiên kể cả anime hay truyện tranh. Mấy năm gần đây cũng gần như bắt đầu tìm vào trong thế giới xung quanh. Ví dụ như Cosplay... có liên quan đến anime hay thế giới 2D, cũng như thế giới Nhị thứ nguyên, Tam thứ nguyên chính là vòng sinh hoạt của xã hội bình thường, ngoại trừ thế giới Otaku)

Xe lại khởi hành lần nữa, Trần Chúc không hỏi nữa.

Lúc này Tiên Bối mới thở khẽ một hơi, ngón tay lại đan vào nhau, không biết cô đã nghĩ người bao lâu rồi, cô mới nghe thấy anh nhắc nhở: “Đến rồi.”

Và xe cũng từ từ đi chậm lại.

Tiên Bối hé mắt ngó ra ngoài cửa sổ xem phong cảnh quanh đây, cô kinh ngạc chớp mắt vài cái, đây không phải là...

Quảng trường gần khu chung cư trước kia cô ở sao?

Sau này cô sẽ ở đây à?

Chỉ suy nghĩ như vậy, anh lại nói lần nữa: “Xuống xe thôi.”

Sau đó anh mở cửa ghế lái, bước xuống.

Tiên Bối không rõ nguyên do, sờ lên thái dương. Vẫn là thuận theo anh, nhấc túi khoác lên, đi theo xuống xe.

Trần Chúc ra sau cốp xe gỡ đồ cô xuống, một cái vali kéo to, một túi sách nhỏ hơn một chút, cũng không cần đặt xuống đất mà nhấc lên luôn, nhìn không tốn sức chút nào.

Tiên Bối áy náy trong lòng, đeo balo lên lưng, bước đuổi theo anh, duỗi một tay ra, ý bảo cô có thể tự cầm.

Đương nhiên là Trần Chúc không đồng ý rồi, anh cao lớn thế này, chút sức nặng này không là gì, chỉ hỏi: “Đồ mang đủ chưa?”

Đồ của cô vốn cũng không nhiều... Ánh mắt nhìn lung tung bốn phương tám hướng, nhìn như xác nhận cái gì mới gạt đầu.

“Đi thôi.” Trần Chúc nhấc chân đi.

Mặc dù đầu Tiên Bối muốn nổ tung vì những thắc mắc, nhưng cô vẫn cắn môi, cố gắng không nói lời nào, mặc cho anh dẫn đường.

Dường như anh cố đi thật chậm, để sánh bước bên cạnh cô.

Tiên Bối he hé mắt... lên nhìn theo tiết tấu bước chân anh, bước đi từng bước. Đi qua một bức tường, đột nhiên thấy bóng dáng cao to đó đứng lại.

Ngay sau đó, balo đột nhiên bị anh kéo một cái.

Tiên Bối sợ hãi dừng lại.

Anh thì cười nói: “Em ngẩng đầu nhìn xem.”

Hả? Tiên Bối ngẩng đầu lên nhìn.

...

.....

.....

Trong nháy mắt, Tiên Bối như bị ném vào trong bình nước nóng, cả đầu phùng phùng.

A a a, vì sao trước mắt cô lại có một hộp thư dựng thẳng vậy...

Ngay gần trước mặt, suýt nữa thì cô đâm vào.

Trần Chúc hỏi: “Bình thường em đều đi như vậy sao?”

Tiên Bối: “...”

Cũng không phải... thỉnh thoảng cô cũng sẽ... ngẩng đầu nhìn đường. Chỉ khi không cẩn thận nhìn vào mắt người khác rồi, mới có thể giống như bị trúng đạn, cúi đầu né tránh, sợ hãi như bị tấn công.

Nhưng mà Trần Chúc ở bên cạnh cô thì sẽ càng sinh ra nhiều khăn trương e sợ, càng không dám ngẩng đầu lên. Nhưng một giây sau, đột nhiên anh quay đầu nhìn cô, muốn nói những lời mà cô không hề chuẩn bị.

“Không nói lời nào coi như em đã đồng ý rồi.” Trần Chúc tự lý giải.

Tiên Bối đang muốn lắc đầu giải thích, lại thoáng nhìn thấy ống tay áo anh rũ xuống dù trước đó nó vẫn được vén lên khuỷu tay, và cũng chẳng cài khuy tay áo đưa tới trước mặt cô.

“Năm tay tôi.” Anh nói.

Hả?

Cái gì?

Nắm cái gì? Nắm tay anh sao??

Không thể nào...

Trái tim Tiên Bối nhảy thành thịch, dồn dập, tới mức cô không thể chịu nổi.

Không, không, không đâu... Ngay cả lời nói trong lòng cũng trở nên ấp a ấp úng.

Trần Chúc lại có thể nhìn rõ suy nghĩ của cô, thân nhiên nói: “Thì kéo tay áo cũng được, không cần nắm tay ôi.”

Trước mắt cô, bàn tay rắn rỏi chỉ thuộc về người đàn ông, vẫn rất thoải mái.

Mặt Tiên Bối như bị đốt cháy, sao cô dám kéo chứ... Nhưng mà từ chối rồi thì anh có mất hứng không?

Cô lâm vào muôn vàn khó khăn, tất cả những mối liên hệ này đều khiến cô rối rắm mất hết sức lực, thậm chí muốn đập đầu xuống đất quách cho rồi.

Anh biết rõ sự do dự của cô, cũng chẳng cưỡng cầu nữa mà thu tay lại.

Trần Chúc hỏi: “Không cần?”

Tiên Bối chân chờ hai giây, gạt đầu.

Trần Chúc bị từ chối nhưng vẫn ung dung cười, giọng nói mang ba phần trêu chọc, bảy phần bất đắc dĩ: “Sao tôi lại cho rằng em mù chứ?”

Một câu, sừng sốt làm khuôn mặt Tiên Bối nóng phừng phừng, đầu óc cũng bị quấy đến lộn tung phèo. Cô thật sự không nín được nữa, nhỏ giọng đáp lời: “Không sao đâu...”

Lại yếu ớt thêm một câu: “Tôi có thể...”

“Được rồi.” Trần Chúc nghiêm túc nghe, cũng nghe thấy rồi.

“Vâng...” Tiên Bối đáp lời.

Lại đi thêm một đoạn.

Trần Chúc liếc mắt hỏi cô: “Em còn chưa ngẩng đầu lên sao?”

Tiên Bối nhú nhú mày, quyết định. Vành nón khẽ ngẩng lên, cuối cùng cô bé cũng nhìn lên trước, ánh nắng chói mắt, cô hơi nhú mày lại.

Nhưng sau đó, có một hình ảnh ánh vào mắt cô, đòi đi sự chú ý của cô.

Gần ngay trước mắt... là một bức tường gạch cũ màu trắng gạo, trên đó có một logo vintage.

Hợp ý.

Hợp ý?!

Mặt tường này, không phải là tường chụp ảnh trên app mua đồ? Ngay cả chữ cũng giống trên túi ship hàng như đúc.

Thật sự là cửa hàng trà sữa ngon tuyệt vời này sao? Là thánh địa tâm linh, nơi phát ra sức sống trong cảm nhận của cô sao?

Hương trà sữa như có như không quấn quanh chóp mũi đã xác nhận suy đoán của cô.

Cùng lúc đó, người đàn ông bên cạnh nói một câu đánh thẳng vào đầu cô.

“Sau này em sẽ ở đây.”

Mặc dù Trần Chúc không định làm to chuyện mà chỉ đi vào bằng cửa sau, nhưng vẫn gặp được cửa hàng phó Chu đi vứt túi rác.

Lần đầu tiên gặp ông chủ đưa phụ nữ... ặc, cô bé về, đôi mắt Chu Thanh Thụ nhìn theo xuốt, đuổi theo hỏi: “Ai đây?”

Trần Chúc không trả lời, chỉ đưa cô bé người đang cứng ngắc đi lên lầu.

Sau khi sắp xếp cho cô bé con rồi, Trần Chúc đi xuống lầu ngay để một mình cô tự sắp xếp hành lý cho bản thân.

Anh không ở đó thì một mình cô sẽ thoải mái tự tại hơn, có thể nhanh quen thuộc hoàn cảnh hơn.

Quả nhiên, trong vòng nửa giờ... Phó cửa hàng trưởng đã truyền tin tức ‘tình cờ biết được’ cho tất cả mọi người đều biết.

Mấy nhân viên đều rất vui vẻ kích động chạy tới hỏi anh.

“Ông chủ, ông chủ, nghe nói anh dẫn gái về à?”

“Xinh không ạ?”

“Ghê quá nha, trước kia không thấy có chút tiếng gió nào, vừa xuất hiện đã ở chung?”

“Không đưa đến để bọn em làm quen sao?”

....

Chu Thanh Thụy, mình chứng hùng hồn cho ‘gia cát lượng’, ‘vừa ăn cướp vừa la làng’: “Được rồi, mấy đứa giải tán hết đi, biết mấy đứa nhiều chuyện như vậy thì còn lâu anh mới nói.”

“Đi đi, đi làm việc đi! Đừng có đứng ở đây ồn ào nữa, đau hết cả đầu, cẩn thận ông chủ trừ lương mấy đứa bây giờ... Thiệt là... Nguyên một đám mà không ai nhìn ra được à? Rất rõ ràng như vậy, ông chủ Trần của chúng ta đang kim ốc tàng kiều, sao có thể tùy tiện cho mấy đứa xem được chứ?”

Dứt lời, anh liếc mắt nhìn Trần Chúc đang đứng rót nước.

Trên mặt anh không lộ gì cả, chỉ bình tĩnh nhấp một ngụm nước, không lộ ra một chữ nào.

Trần Chúc bỏ chén xuống, nghĩ đến điều gì, lông mày nhướn lên, vui vẻ bước đi.

Không nói gì, có nghĩa là chấp nhận rồi hả.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vào lúc này, Tiên Bối đang kinh ngạc nhìn đông xem tây trên lầu.

Cô sống riêng một mình đã hai năm rồi và đây là lần đầu tiên cô thuê được một nơi xinh đẹp thế này...

Cả ngôi nhà như một bản mẫu, mang phong cách trắng thuần rất đơn giản. Ví dụ như phòng của cô nhé, có một tủ quần áo gỗ màu trắng ngà vintage, bên trên đặt ba khung tranh chim thước màu nước. Giường rất là to, khung gỗ thô, chăn và nệm cứ như những đám mây trắng xả xuống vậy.

Cửa sổ trong phòng không lớn nhưng cũng đủ để ánh sáng chiếu vào. Trước cửa sổ là bộ bàn trà xám xanh và hai cái ghế xếp. Một chậu cây tươi tốt đặt trên bàn, cô có thể nghỉ ngơi thưởng thức trà ngay tại đây.

Tiên Bối dùng tay quạt quạt, mở cửa phòng ra, bên ngoài không có một bóng người. Vì mới đến nên cô còn chưa dám... chạy loạn khắp nơi. Mặc dù trước khi đi Trần Chúc có nói cô có thể tùy ý đi thăm thú khắp nơi.

Tiên Bối đóng cửa lại, ngồi trước bàn sách, mở wacom ra chuẩn bị làm việc. Nhưng cô không thể nào tĩnh tâm nổi, đành thôi. Cô đeo tai nghe nằm lên giường, tiếng âm nhạc nhẹ nhàng du dương, cô từ từ nhắm mắt vào.

.....

——

Tối chiều tối, Trần Chúc mới lên lầu.

Trong cửa hàng có rất nhiều việc, và anh cũng luôn lo lắng trong lòng, nghĩ xem cô bé con trên lầu đang làm gì.

Lên đến tầng hai, trong phòng khách tối đen như mực, không thấy đèn được bật lên.

Trần Chúc cũng không thấy bất ngờ, anh vươn tay bật đèn và sau đó nhìn ngay qua một hướng khác ——

Cửa phòng ngủ mà anh nhường cho Tiên Bối ngủ đóng chặt, không thấy một tia sáng nào lọt ra.

Trần Chúc liếc nhìn đồng hồ, sắp sáu giờ rồi. Anh đi tới cửa phòng cô, đưa tay ra rồi lại ngừng. Cứ thế giữ tay cách ván cửa mấy cm một lúc, cuối cùng anh cũng gõ cửa.

Cốc cốc.

Không có động tĩnh gì.

Trần Chúc nhú mồm, gõ mấy cái mạnh hơn.

Lúc này, từ trong phòng mới ‘rầm’ một phát, sau đó là tiếng dép lê loẹt quẹt.

Từ từ thôi.

Trần Chúc nói trong lòng, còn khỏe môi thì đã nở nụ cười.

Tiếng loẹt quẹt ngày càng gần cửa và ngừng lại hẳn... Sau đó, cửa được kéo ra một khe rất nhỏ. Hình ảnh quen thuộc như thế lại được tái hiện.

Trần Chúc nhìn qua khe cửa: “Em đói chưa, buổi tối muốn ăn gì?”

Trong cửa không có chút động tĩnh gì, và rồi tiếng rất nhỏ của cô vang lên: “Không đói bụng...”

Dừng một lát: “Tôi có thể tự mua đồ ăn ngoài...”

“Đồ ăn mua ngoài có sạch sẽ không?” Trần Chúc đáp lại vô thức, rồi sau đó tự giác thêm vào một câu hình dung: “Hợp ý rất sạch sẽ.”

Cô bé không nói gì.

“Em đang vẽ à?” Trần Chúc lại hỏi.

Tiên Bối lại đáp ‘vâng’ một câu rồi không nói gì.

Trần Chúc cũng không ép cô phải nói chuyện với mình. Từ lâu anh đã biết cô bé mắc chứng tự bế, tính cách hướng nội.

Nhưng anh mất hai ngày xem hết truyện tranh cô vẽ, không nói đến nét vẽ phóng khoáng vượt qua dự đoán của anh, mà trí tưởng tượng tuyệt vời của cô, thế giới quan giả tưởng được khắc họa trực rỡ, mà ngay cả nội dung cuốn truyện phức tạp trăm bông cũng đều khiến anh cảm thấy thần phục.

Rất nhiều tác giả có thể giới cô đơn, cũng không thích xã giao, sợ phải nói chuyện, nhưng dưới ngòi bút của họ lại là cả vũ trụ.

Những người này trong tâm luôn rộng lớn, có lẽ còn to lớn hùng vĩ hơn so với những người hay nói trong xã hội như anh.

Cho nên anh chỉ nói: “Vậy em cứ làm đi, tôi chỉ đến hỏi thế thôi.” Và rồi quay đầu đi.

Tiên Bối đóng cửa lại, nhưng vẫn cầm vào tay nắm cửa, mãi không đi vào trong phòng.

Sao cô lại lờ mờ nghĩ thấy mùi không vui trong câu nói vừa rồi của anh nhỉ?

Tiên Bối cảm thấy mình đã từng thấy điều này ở đâu rồi, cô cầm di động mở Baidu hỏi xem ‘Em cứ làm đi’ có nghĩa gì?

Đến khi một loạt kết quả nhảy ra thì cô liếc nhìn một cái, đập đầu vô cửa mấy lần.

Quả nhiên cô làm chủ nhà mất hứng rồi.

Tiên Bối xoay vòng vòng trong phòng. Cô cứ lo lắng thì tâm trạng sẽ biểu lộ ra ngoài, hoàn toàn kiểm chứng cho câu nói —— “Kiến bò trên chảo lửa, xoay vòng vòng”

Tiên Bối suy nghĩ, cô có nên nhắn một tin qua rằng ‘Tôi không bận làm gì’.

Hay là xông ra khỏi phòng, nói một câu ‘Tôi không bận làm gì’, tốt nhất nên nở một nụ cười nữa.

Mới ăn nhờ ở đậu ngày đầu, cô không muốn bị mất điểm chút nào. Nhưng mà điều này khó làm quá, sao lại khó thế nhỉ.

Cô cứ rối rắm hồi lâu, sau đó cửa lại bị gõ hai cái.

Tiên Bối giật mình nhìn cửa. Tiếng anh vang lên: “Tôi nấu bát mì cho em, đặt ở cửa nhé.”

Dừng lại một giây, anh lại nói: “Và một cốc trà sữa, ngày đầu tiên đến tôi không chuẩn bị được gì cho em, trà sữa coi như để bồi tội.”

Sau đó, tiếng bước chân anh dần đi xa...

TAT....

Người ta tốt như thế, mình lại chẳng được tích sự gì. Cô mới là người nên bồi tội mới phải chứ...

Tiên Bối bủi bùi bước rì rì ra cửa. Chần chừ một lát rồi cô lấy hết dũng khí kéo cửa phòng ra.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn bàn, phòng khách lại sáng rõ.

Hương nền thơm bay khắp phòng, nhưng chỉ tập trung ở phòng khách, mùi trà sữa lại ngọt ngào thấm vào mũi. Tiên Bối hơi híp mắt lại, cúi đầu xuống nhìn khay gỗ đặt trên sàn nhà.

Trong khay, một ly trà sữa đậm đà, tỏa ra làn khói mờ mờ. Bên cạnh là bát mì nấu, dưa và thìa đặt trên một cái khăn tay.

Một bát mì, màu sắc hay hương vị đều rất tốt, rau xanh biếc, xâu thịt nướng non mềm, trứng chần trong nước sôi, cô như có thể nhìn thấy cả lòng đỏ đang khẽ động. Nước súp có thể là canh gì đó, chỉ ngửi thôi cũng đã thấy rất thơm rồi.

Tiên Bối nuốt một ngụm nước bọt, ọc ọc, bụng cô đang réo ầm ĩ. Có một loại thử nghiệm gọi là giấy dói, thức ăn ngon ở ngay trước mặt, thì dạ dày luôn không thể chịu nổi một đòn mà đầu hàng lập tức.

Tiên Bối cắn cắn ngón tay, đứng dậy nhắc cả khay lên. Và cô sợ hãi ngẩng đầu tìm Trần Chúc.

Anh đang quay lưng lại phía cô, đứng trước bồn rửa bát, phòng bếp là dạng mở, có lẽ là anh đang chăm chú vào chén bát của mình nên cũng không để ý bên này lắm.

Tiên Bối không bụng khay vào phòng mình mà cô bước chậm rãi tới trước bàn ăn và ngồi xuống.

Bàn ăn được thiết kế giống như quầy bar. Ghế ngồi chân cao, Tiên Bối cái chống tay mới đỡ được cả người ngồi lên được ghế và chân thì cứ lủng lẳng giữa không trung.

Cô nhấp một ngụm trà sữa, trong nháy mắt, lệ trào rung rung nơi đáy lòng. Hu hu, chính là hương vị này... là vị này... Mềm mại như tơ, ngào ngạt đắm say... Vị trà sữa thuần ngọt ba phần của cô, người tình cũ của cô, bà bạn già của cô.

Đúng lúc này, Trần Chúc quay người lại, nhìn trên bàn ăn xuất hiện thêm một người, anh hơi ngẩn ra nhưng cũng mỉm cười.

Cô bé con, đi mà cũng yên lặng không chút tiếng động nào, anh chẳng nghe thấy gì cả. Nhưng mà, xem ra... phô mai, à không, cái bầy trà sữa của anh thí nghiệm lần đầu đã có chút hiệu quả rồi, ít nhất cũng đã dụ được chú chuột con nhút nhát co người trong tổ ló đầu ra ngoài.

Tiên Bối vừa ăn mì vừa say đắm trong cốc trà sữa. Thiên đường nhân gian chính là đây chứ đâu.

Cho đến khi có một bóng dài xuất hiện ở đối diện, Tiên Bối mới giật mình nhìn lên trước.

Nhìn vào đôi mắt biết cười của anh, cô như bị điện giật, vội vàng vùi đầu vào trong bát mì.

“Ăn ngon không?” Anh ngồi xuống trước mặt.

Cô vùi mặt vào bát mì, gật gật cái đầu.

“Có đủ no không?” Trần Chúc tiếp tục hỏi.

Cô lại gật đầu.

Trần Chúc nhìn cô rồi bắt đầu ăn phần mình. Anh sẽ để cho cô ăn xong bữa tối, đang ăn mà phân tâm thì sẽ ảnh hưởng đến tiêu hóa lắm.

Bên này, xoa tóc mái xuống che khuôn mặt, Tiên Bối lại he hé mắt nhìn lên anh.

Anh cúi đầu xuống, hàng mi đậm thẳng, sống mũi cao, hai má thon gầy, cũng ăn một bát mì giống của cô.

Thấy anh dường như phát hiện ra thì cô lập tức cụp đầu xuống, xua mì vào trong miệng.

Nuốt những sợi mì vào bụng, Tiên Bối vui vẻ cười. Lén lút vui vẻ. Cố để mím môi nhưng cũng không ngừng lại được. Cười gì cô cũng không biết nữa.

Một bữa cơm hoàn thành xong trong im lặng.

Tiên Bối dùng giấy ăn lau mồm, đứng lên định dọn dẹp. Nhưng Trần Chúc nhìn cô và nói: “Để đó cho tôi.”

Tiên Bối dùng tay lại, hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi nữa, cuối cùng nói nhỏ: “... Tôi không vội...”

Trời mới biết, để nói được ba chữ này cô đã tốn bao nhiêu là sức lực.

Không vội? Trần Chúc nhú mày, nhất thời không hiểu ra.

Nhưng sau đó anh giật mình, bật cười, cố ý trêu cô: “Em muốn giúp tôi rửa bát hả?”

Tiếng trả lời còn nhỏ hơn tiếng muỗi: “... Cũng có thể...”

“Không cần đâu.” Trần Chúc càng buồn cười hơn, cuối cùng anh nghiêm mặt: “Lúc này em không bận, thế lát nữa thì sao?”

Lát nữa còn phải vẽ bản thảo, Tiên Bối vô thức gật đầu, tỉnh lại thì lại lắc đầu nhiệt tình, tóc mái cũng lắc lư rồi bù.

Trần Chúc thấy thế thì cười, chỉ nói: “Xem ra là bận rồi, tôi có chuyện cần em giúp, nhưng bây giờ muốn xuống tầng một lát, em chờ tôi vài phút được không?”

Tiên Bối ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Chúc thu dọn đồ mang vào phòng bếp. Tiên Bối thì vẫn ngồi chỗ cũ ngăn người chờ anh.

Nói vài phút thì đúng chỉ có mấy phút. Một lát thôi, Trần Chúc đã đi lên, đặt một vật trước mặt cô.

Tiên Bối nhìn xuống, hờ, là một cốc đồ uống sao? Vàng óng, ngập hương ngọt ngán của xoài, lớp milk foam mềm dày, nhìn vô cùng thích mắt.

Anh bắt đầu giới thiệu: “Lần trước loại sữa dâu tây bán rất tốt, và đây là sản phẩm mới, vị milk foam là chính, bên trong là xoài và trà xanh, vị trà rất nhạt.”

Anh hơi háat cảm: “Em uống một chút xem thế nào?”

Lại muốn cô thử và đánh giá sao...

Tiên Bối được yêu thương mà thấy sợ hãi, áp lực hơi cao. Vừa ăn cơm nhà người ta rồi, rất định phải làm cho tốt.

Tiên Bối cúi đầu xuống, vô thức tìm ống hút nhưng trước mặt chỉ là một cốc đồ uống đơn giản, không hề có đạo cụ để uống.

Trần Chúc chú ý thấy động tác của cô thì hỏi: “Em tìm gì vậy?”

Tiên Bối duỗi hai ngón trỏ, múa múa vẽ vẽ trong không khí ra hình một đồ vật dài.

“Ống hút sao?”

Tiên Bối gật đầu.

Trần Chúc dựa vào thành ghế, hơi nghiêng đầu khó hiểu: “Em dùng ống hút để uống sữa hả?”

Không phải thế sao? Tiên Bối chớp chớp mắt.

Anh hơi nghiêng người qua trước, hai tay đặt lên bàn, anh cầm cốc lên, mở nắp ra: “Uống trà sữa, tốt nhất nên uống trực tiếp.”

Anh hơi vặn cổ tay: “Giống như thế này, nghiêng chén qua, sau đó là vị milk foam, rồi là miếng hoa quả, cuối cùng là vị trà thoang thoang.”

Trần Chúc lại để cốc xuống: “Uống bằng ống hút thì khó để uống được lớp milk foam, không được được hương vị tốt nhất.

Như sấm đánh bên tai.

Thì ra cô vẫn luôn uống sai cách sao? Đây mới là cách uống trà chính xác nhất?

Vậy lần trước cốc sữa dâu tây... Cô nhất định đã đánh giá không được tốt...

Tiên Bối xấu hổ khi bị phê bình tại chỗ, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Đúng... xin lỗi...”

“Em sao lại xin lỗi?” Trần Chúc cũng hiểu được đại khái ý của cô: “Bình thường em hay uống trà sữa thuần, nên không rõ phải uống milk foam thế nào,

bình thường thôi mà.”

Trần Chúc khẽ cười: “Trên đời này không có gì là tuyệt đối, em thích thế nào thì cứ uống như vậy.”

Tiên Bối vẫn hoảng hốt không dám cầm vào cốc sữa xoài kia.

Trần Chúc nhìn cô một lát rồi hỏi: “Em có cần tôi làm mẫu không?”

Tiên Bối phản ứng hơi ngớ, làm mẫu á? Làm mẫu cái gì?

Chưa nói đáp lại thì Trần Chúc đã cầm cốc sữa xoài trước mặt cô: “Tôi sẽ uống một ngụm trước? Sau đó tới lượt em?” Là giọng điệu suồng sã mang theo cười đùa.

Khuôn mặt Tiên Bối rất dễ bị ngữ điệu đó đốt cháy. Không chỉ khuôn mặt mà cả tai và đầu cũng nóng phừng phừng. ... Ý của anh là ... muốn uống cùng một cốc với cô? Như vậy... có phải là thân mật quá rồi không. ...

Vài giây sau, cô nghe thấy tiếng anh cười khẽ, cũng nhìn thấy anh đặt cốc sữa xuống, cô cảm thấy anh đứng dậy, như muốn rời khỏi bữa tiệc.

Nhưng không, chỉ giây lát sau, lưng cô cũng thẳng tưng không dám nhúc nhích.

Bởi vì đầu và tóc cô, bị một bàn tay xoa xoa hai cái.

Chủ nhân của bàn tay đó đang cười, giọng nói trầm thấp: “Đùa em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Uống xong một cốc sữa xoài, về phòng ngủ, bụng Tiên Bối đã no căng rồi.

Mới tới ở ngày đầu tiên đã được ủy thác trách nhiệm, vì thế cô không nằm luôn lên giường xoa bụng nhỏ, cũng không ngồi xuống trước wacom tiếp tục sáng tác ‘Kỷ tà’. Mà cô lấy màu nước ra bắt đầu vẽ hình nhân cách hóa của sữa xoài.

Những cảm xúc và tâm trạng không thể biểu đạt bằng câu chữ, cô luôn dùng những màu sắc và nét vẽ hoàn mỹ thay thế chúng. Tỉ mỉ vẽ xong một bức nghiêm chỉnh, Tiên Bối kiểm tra lại rồi đặt lên bàn cạnh cửa sổ để hong khô.

Gió đêm thổi xoáy vào da, ánh trăng như đang nhảy múa.

Trên trang giấy là một cậu nhóc đáng yêu, tay áo và vạt áo là bong bóng màu vàng sáng, cùng với quần ngắn bí đỏ, tựa lên những áng mây, đôi mắt mở to tròn nhìn qua.

Thịt quả xoài rất mềm, ngọt mà không ngấy, lại dễ dàng trung hòa vị sữa nồng đậm. Hơi mím môi lại thì trên đầu lưỡi còn vương chút mùi vị đặc biệt, mát chút vị nhựa cây, một chút vị nước biển. Đây chính là vị đặc biệt của xoài.

Vẽ xong rồi, Tiên Bối tự đấu tranh với bản thân.

Trên QQ, Viên Viên hỏi cô xem tình huống và cảm nhận khi dọn vào ở thế nào.

Tiên Bối đáp: Tốt lắm, chủ cho thuê nhà là người rất tốt.

Viên Viên: Nghe nói hai người biết nhau từ trước hả?

Tiên Bối nghe vậy, khuôn mặt hơi hồng lên: ... Coi như vậy đi.

Viên Viên là người rất tinh quái: Anh ta không phải là ông chủ ship trà sữa đấy chứ?!

Tiên Bối: Đúng...

Viên Viên hóng hớt: Oa oa oa, duyên phận gì đâyyyy, Tiên Bối, cô giỏi thiệt đó, ông chủ Hợp ý tự mình ship trà sữa cho cô cơ?

Tiên Bối sững sốt, ông, ông chủ á?

Viên Viên: Không phải cô vẫn cho rằng anh ta chỉ là người ship trà sữa chứ?

Tiên Bối:

Viên Viên: Người ta là ông chủ của Hợp ý đó. Một người ship trà sữa mà có được nơi ở to thế sao trời?

Tiên Bối: Ừ

Cô biết

Viên Viên: Tôi thấy ông chủ này chắc có ý với cô đó, nắm chặt vào nhe Tiên Bối.

Tiên Bối: Hớ?

Viên Viên: Tôi hỏi Khương Tự Hào rồi, anh ấy nói người ta chưa có bạn gái, chưa lập gia đình, là kim cương vương lão ngũ đẳng, gần quan được ban lộc, hai người ở chung nhà, cô nam quả nữ, làm gì thì làm, cũng phải phát triển chút quan hệ đặc biệt thì mới không lỗ duyên phận thiên thời địa lợi nhân hòa này chứ.

Tiên Bối như bị những dòng chữ này đốt cháy mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện giọng nói luôn mang theo ý cười của người nào đó.

Tìm đập tình thích, Tiên Bối vội trả lời: Không được.

Viên Viên:???

Tiên Bối: Tôi

Xóa đi.

Cô không được... hay là chuyện mà Viên Viên nói không được

Cô cũng không dám nghĩ đến điều đó...

Trong lòng không yên nên không thể cầm bút nổi.

Tiên Bối không thể nói những điều này được, cô lắc lắc đầu như muốn quăng hết những suy nghĩ lảm loạn trong lòng cô.

Viên Viên biết cô là người bài xích việc xã giao, đành phải đổi đề tài, nói lên chuyện chính.

Cô gửi một bức ảnh chụp sách

Sau đó nói: Nói trước nha, chắc ngày mai cô phải đến công ty một chuyến đấy, phải ký tên vào 5000 bản.

Tiên Bối: Nhiều quá vậy.

Trước kia có nhiệm vụ ký 3000 bản, cũng làm tay cô rữ hết cả, ấn tượng sâu lắm.

Viên Viên: Chủ biên yêu cầu, tôi không biết sao cả [Nhún vai] Sáng sớm mai nhớ đến nhé, ngài tác giả.

Tiên Bối khóc không ra nước mắt: Được rồi

Hôm sau Tiên Bối dậy sớm. Rửa mặt đánh răng rồi mặc bộ quần áo mũ trùm, lại nhét đồ vào trong balo, đội mũ lưỡi trai.

Ừm, không thể quên khẩu trang được.

Bởi vì cửa phòng không có mắt mèo nên Tiên Bối cũng không biết ngoài kia thế nào.

Cô cảm bức về nhân cách hóa trà sữa, dán tai lên cửa nghe vài phút mới vận mở tay cầm. Vừa bước được bước đầu, cô đã thấy Trần Chúc ngồi ăn sáng.

Anh cầm một chiếc bánh sừng bò, một tay thì cầm Ipad nhìn chăm chú.

Có lẽ anh nghe thấy tiếng mở cửa, nên ngước lên nhìn Tiên Bối.

Nhìn nhau hai giây, Tiên Bối cả kinh, vô thức lui về sau một bước.

Trần Chúc liếc nhìn cô một lần, ừm, võ trang đầy đủ quá, anh nhủ mày: “Em muốn ra ngoài à?”

Tiên Bối cúi đầu mờ to mắt, trả lời một tiếng nhỏ xiu: “Vâng...”

“Không ăn sáng sao.” Trần Chúc thả đồ trong tay: “Trên bếp có trứng ốp la đó.”

Tiên Bối lắc đầu, cô thường vui mình trong phòng, không có thói quen ăn sáng.

Trần Chúc không thích bắt ép hay sửa cách sống của người khác, anh suy nghĩ rồi gật đầu: “Lát nữa tôi đưa em đi.”

Cái đầu nhỏ lại lắc lắc.

Tiên Bối bắt đến chỗ anh ngồi, rồi đặt bức vẽ lên bàn, quay đầu chạy tới cửa, ngồi đối giấy. Một loạt động tác liên tục diễn ra, không cho anh có cơ hội để nói điều gì.

Chỉ có Tiên Bối là biết, từ khi Trần Chúc nói muốn đưa cô đi thì mặt cô đã đỏ lên không thể nào kiểm soát được. Cái khẩu trang trắng tinh này chỉ sợ sẽ bị mặt cô nướng thành than mất. Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cô sợ rằng cô nợ người ta quá nhiều, nên không dám yên tâm nhận sự giúp đỡ của người khác.

Mối quan hệ qua lại rồi rối rắm không cân bằng như một sợi dây thừng quấn nhiều vòng, siết chặt khiến cô khó thở.

Nhưng chủ nhà mới của cô cũng không giống như để ý, vẫn luôn chăm sóc cho cô.

Cơm tối hôm qua, lại bữa sáng hôm nay, còn hỏi có cần anh đưa đi không. ...

Haiz——

Tại sao chứ...

Tiên Bối đi mà thờ dài liên tục.

Làm sao mà có thể gần gũi và tự nhiên với một người như vậy được? Phải thế nào mới làm được như thế nhỉ? Cô hâm mộ những người như vậy lắm. Cô vĩnh viễn không làm được như thế, hoàn toàn chẳng biết nên... bắt đầu như thế nào để không bị ghét hay thấy phản cảm.

Đi ra ngoài hiên, ánh nắng chiếu lên người... nhưng cô lại cảm thấy rất muốn khóc.

——

Đến trạm xe lửa, dòng người qua lại nhưuthoi đưa... tiếng ồn ào náo nhiệt, Tiên Bối nín chặt lấy túi, liên tục hít vào thở ra.... Để giảm bớt bối rối và để phòng đang dần dâng lên trong lòng.

Hai năm trước tạp chí Nguyên Quang đã rời đến vùng mới của thành phố Ninh, bên cạnh công viên Ánh Sao. Nơi đó cách quảng trường Chung Sơn nơi Tiên Bối ở những sáu trạm dừng nghỉ.

Nửa năm trước Tiên Bối bị ông chú lái taxi quấy rối, nên cô không dám bắt taxi nữa. Mỗi lần có việc phải đến công ty thì đều chọn ngồi tàu điện ngầm.

Cô đứng sau vạch an toàn, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

Đột nhiên có hai cô gái đi đến bên cạnh cô, dừng lại đưa di động hỏi cô có thể quét mã QR cho app giới thiệu không.

Tiên Bối cắn chặt môi, cô lắc đầu nguầy nguậy.

Hai cô gái hoang mang nhìn cô rồi mắng một hai câu bỏ đi.

Hôm nay coi như là gặp may, tuyến thứ hai đến rất nhanh. Gió thổi vù vù bên tai, đoàn tàu từ từ dừng lại.

Cửa vừa mở ra, hành khách ủa như ong vỡ tổ tuôn đi. Có người không cẩn thận động vào người Tiên Bối cũng đều khiến tim cô đập nhanh hơn.

Đến khi người bên trong đã ra hết rồi, Tiên Bối mới đi theo những người khác vào trong.

Trong tàu người người chen chúc, có một xúu chỗ trống thôi cũng đã là xa xỉ. Tiên Bối bị dòng người đẩy vào trong, người đằng sau thì luôn mồm thúc giục: “Đi vào trong, đi vào trong đi.”

Trong cảm nhận của cô, toàn là hơi người và tiếng ồn ào. Tiên Bối đau đầu chóng mặt, thái dương thấm mồ hôi. Đến khi gần ổn định rồi, cô mới cảm thấy khá hơn chút, nhút nhát ngẩng đầu tìm lan can hoặc tay vịn.

Trong quá trình di chuyển, Tiên Bối không để ý dưới chân. Đột nhiên cô vấp phải gì đó, cả người nghiêng về phía trước.

A....

Tiên Bối kêu khẽ, sắp ngã phải hành khách đằng trước... Nhưng vào đúng lúc này... Một cánh tay nhanh nhẹn ôm lấy eo cô, kéo vô về. Giầy nhấc khỏi sàn, cả người Tiên Bối ngã vào một cái ôm.

Cô cách mặt đất cũng phải mấy tấc. Nhưng mà... Eo của cô, à không, là cả người cô đều lơ lửng, không chịu lực hút trái đất.

Hai mắt Tiên Bối tròn to, hoàn toàn không kịp để ý xem phía sau là ai thì cả người đã dán lên... cơ ngực ấm áp? Người này xách cô bước ra ngoài vài bước, lúc này hai bàn chân nhỏ của cô mới được tiếp xúc với mặt đất.

Nhịp tim Tiên Bối tăng đột ngột, chân như nhũn ra không đứng nổi như khi nãy đứng trong tàu. Cô được đặt cạnh một cánh cửa. Lúc này cánh tay kia đã chống lên lan can bên người cô, như một gọng thép mạnh mẽ làm bức tường ngăn giữa cô và mọi người. Hơi thở trầm ổn của đàn ông phả ngay trên đỉnh đầu cô, mặt cô như bị nung chín, mấy lần cô đã quay đầu lại nhìn xem là ai... nhưng lại không dám tự nhiên quay đầu, hơn nữa... người này có dáng rất cao, dù cô cố gắng ngước nhìn thì cũng chỉ nhìn được khuỷu tay và ngực..

Đáng sợ quá, Tiên Bối căng thẳng không biết nên làm gì, mấy lần cô đã định nghiêng người vượt khỏi nơi cấm địa này. Nhưng đang lè loi một mình đột nhiên có người dịu dàng đến bảo vệ, khiến cô lại không muốn xa rời. Thực là phức tạp quá đi mất.

Một lần cuối cùng, Tiên Bối quyết định, cô cắn răng, định chui khỏi vòng tay đó.

Để ý đến những hành động rất nhỏ của cô, chủ nhân cánh tay lôi cô về chỗ cũ, giọng nói mang theo ý cười quen thuộc vang lên:

“Chạy gì thế, là tôi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đương nhiên Tiên Bối nhận ra được giọng nói này rồi... Rõ ràng đó là chủ nhà của cô... Nhưng mà, sao anh lại ở đây...

Cho nên... vừa rồi... là anh ôm cô phải không?!

Tiên Bối không quay đầu lại xác nhận, nhưng mà không gian anh giành cho cô, giống như biến thành một phòng tắm hơi nước. Tiên Bối chỉ có thể nhìn chăm chăm vào đất, giảm bớt sự xao động trong trái tim.

Tàu điện ngầm vẫn chạy nhanh, ngoài cửa sổ lúc sáng lúc tối và cả biển quảng cáo lóe sáng. Thấy trong không gian yên lặng, Trần Chúc cúi xuống nhìn, vừa lúc thấy được vành tai của cô.

Lúc đội mũ, cô thường vén tóc ra sau tai. Mà vành tai nho nhỏ, lộ rõ, như hồng mã não trong suốt.

Yết hầu Trần Chúc khẽ chuyển động, và anh phải xoay mặt đi.

Chỉ đứng một lúc thôi mà bàn tay Tiên Bối đã ướt nhẹp mồ hôi rồi.

Trần Chúc liếc mắt nhìn tuyến đường trên cửa, hỏi: “Còn mấy trạm nữa?”

Tiên Bối giơ bốn ngón tay lên.

Trần Chúc tiếp tục đối chiếu: “Là đến công viên Tĩnh Nguyệt sao?”

Tiên Bối gật đầu.

Hai người lại yên lặng trong một lát.

Trần Chúc lại hỏi: “Vì sao không để tôi đưa đi?”

Một câu hỏi chí mạng, cả người Tiên Bối cứng đờ, cô hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Sau lưng có người lên xe, đùn đẩy nhau, thế cho nên...

Cả người anh, nhiều lần dán lên lưng cô... Tiên Bối cảm giác như đầu và tai mình giống như núi lửa phun trào.

Đến khi tàu khởi động chạy nữa, Trần Chúc nhìn cô bé xấu hổ đỏ cả gáy. Anh nổi lên chút ý trêu đùa, người nghiêng vài phần... Thở phả qua sau tai...

Cả người Tiên Bối nổi cả da gà.

Sau đó, hơi thở này dừng lại, giọng nói lại càng nóng hổi hơn: “Em thích bị chen lấn thế này sao?”

Đầu Tiên Bối như muốn bùng nổ.

Thực, thực sự là...

Không được...

Cả người mềm nhũn, Tiên Bối vô thức dịch người lên trước, muốn cách xa anh một chút.

Cô lại lắc đầu nguầy nguậy.

Trần Chúc thấy thế, nói xuống: “Không thích thì sau này để tôi đưa đi, nhìn như trẻ con vậy, ai mà yên tâm để em ra ngoài một mình chứ?”

Tiên Bối đầu óc lẫn lộn khi hơi thở anh sát bên người, càng đừng nhắc đến vụ suy nghĩ cẩn thận lời đề nghị của anh, cô chỉ có thể... gật đầu liên tục.

Trần Chúc đạt được mong muốn thì cười nhẹ một tiếng, sau đó anh đứng thẳng người lên.

Giấy lát sau, nhìn như không có gì xảy ra.

Đến khi giọng nữ thông báo ‘Đã đến trạm công viên Tĩnh Nguyệt’ thì anh cũng thả lỏng tay ra.

Tiên Bối nhanh chóng trốn ra ngoài.

Trần Chúc ý vào chân dài, cứ ung dung đi theo sau cô.

Anh nhìn cô bé con chạy bước chân hơi loạn, cười nhếch môi.

Cô không cản ngăn đầu lên, cứ chạy về phía trước, như có trực giác, né tránh đám đông.

Trần Chúc nhìn cô đi quen thuộc, cũng cảm thấy mới lạ, nhưng anh chưa hiểu nổi —— mấy năm qua, cô bé con này sao sống được vậy?

Đến nhà xuất bản Nguyên Quang, Viên Viên đã đợi Tiên Bối ở cửa chính.

Cô nàng ôm chặt lấy túi đi tới, còn đằng sau cô nàng, hừm, Viên Viên nhìn thẳng, ông chú này là ai đây...

Chẳng lẽ là...

“Ông chủ Hợp ý? Ông chủ trà sữa?”

Khi hai người cùng đi, Viên Viên hỏi thật nhỏ. Tiên Bối liếm môi dưới, gật đầu xác nhận. Đi trên đường, mồm cô khô khốc, muốn uống nước quá đi.

“Ôi mẹ ơi...” Viên Viên cảm khái: “Anh ấy hộ tống cô tới hả? Oa, quan hệ không tầm thường nha. Ở trọ mà giống như công chúa vậy ấy...”

Đừng nói vớ vẩn... Tiên Bối đỏ mặt, chẳng dám thở mạnh, chỉ cầu cô ấy đừng có nhiều chuyện.

Viên Viên bước lên giới thiệu: “Xin chào, tôi là biên tập viên của Tiên Bối, là bạn gái của Khương Tự Hào.”

Nghe thấy tên người quen, Trần Chúc vuốt cằm, cũng coi như đã chào hỏi. Viên Viên định dẫn hai người bọn họ lên văn phòng, nhưng Trần Chúc từ chối: “Không cần đâu, tôi đợi ở đại sảnh là được rồi.”

Viên Viên nhú mày: “Chắc là cô ấy sẽ kí tên đến xế chiều đấy, hay là anh lên đây ngồi đợi?”

Trần Chúc nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

Viên Viên nở nụ cười, chắc, người có tiền, có thời gian có khác.

Một người đàn ông nổi bật, đột nhiên xuất hiện giữa không gian toàn ‘trạch’, các nữ biên tập viên đều đổ xô vào nhìn.

Viên Viên cho Tiên Bối ngồi vào một văn phòng yên tĩnh nhẹ nhàng.

Ngoài ra còn đặt thêm một cái ghế để ông chủ Trần nhập tọa.

Trên bàn dài, đặt hai rương sách manga, năm cái bút.

Tiên Bối nhìn thấy quá mệt mỏi rồi đó.

Nhưng... trời lại muốn giao trách nhiệm lớn lao này cho cô... Cô thở dài một hơi, Tiên Bối ngồi xuống, mở bút, mở trang đầu rồi ký tên lên đó... Cũng may mà cô đã có dự kiến trước... Chỉ có hai chữ Tiên Bối, viết cũng không phải là nhiều...

Ký xong quyển đầu tiên, đặt sang bên, lại bị anh chàng nào đó cầm lên.

Hử?!

Cô không kịp ngăn cản, vừa đưa tay ra thì anh đã nhúu mày, mở quyển truyện ra.

A... bị nhìn thấy rồi, xấu hổ quá...

Vì để thống nhất giữa các tác phẩm, dưới sự yêu cầu của nhà xuất bản, chữ ký cá nhân của cô đều nhất trí như trong tranh.

Tiên Bối che mặt, xoay đầu và cảm cảm giác như có gì đó xát qua, cảm xúc rất rõ ràng.

Tiên Bối lấy tay ra mới thấy mình còn đang cầm bút... Sừng sốt một lát... aaa, vạch lên mặt rồi?

Không có gương xác nhận, nên cô không biết đã vạch lên chỗ nào. đành phải xoa xoa lau đi nơi mà cô nhớ lên.

Trần Chúc để ý nhìn qua cô. Anh đặt quyển sách mới đọc được hai trang, hỏi cô: “Sao thế?”

Tiên Bối đỏ mặt, rút cổ vào áo, nói nhỏ: “Không... không sao cả...”

Anh cũng không vì thế mà nhìn đi chỗ khác, mà còn hơi cúi người xuống nhìn cô.

Đầu tiên Bối lại càng cúi thấp hơn, cả người cứng ngắc, cảm như muốn chạm vào cổ.

Trần Chúc đột nhiên cười rộ lên: “Đừng động.”

Hai chữ tự nhiên nhưng lại như điểm huyết, Tiên Bối lại không động dậy được nữa.

Bàn tay anh vươn tới, Tiên Bối vô thức co rút lại, nhưng anh vẫn không lùi bước đến khi chạm vào cằm cô, nắm lại.

Cảm giác như điện giật, tim Tiên Bối run run. Trong nháy mắt, không thể nào thở nổi, cả người như đứng trên cao.

Ngón tay ấm áp, lại hơi thô, nhẹ nhàng lau cằm,

Anh hít mắt lại, vẻ mặt chăm chú nên không thấy được bàn tay cô gãi giấu dưới mặt bàn đã cuộn hết lên. Ngón chân cũng vậy nhưng may được giấu trong giày nên không ai nhìn thấy.

Thử mấy lần nhưng không được, Trần Chúc đành đứng lên: “Không lau được rồi.” Sau đó anh tiện tay cầm một cái bút chưa mở: “Khó phai... Hử nào.”

Anh nhìn ra ngoài phóng làm việc, chắc là nghĩ ra cách nào đó, anh đứng lên đi ra ngoài, quẹo vào phòng giải khát.

Còn Tiên Bối hã, cả người cô như hóa đá, người ngây ra như phỗng.

Một giây, hai giây, ba giây, ba mươi giây, một phút trôi qua... Cả người cứng đờ không có tri giác, chỉ có nơi anh chạm tới là có cảm giác rất mạnh.

Đến khi Trần Chúc về thì cảm thêm một cái khăn ướt. Lần này, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, đưa tay lau cằm và cũng chăm chú hệt như trước.

Cảm giác ẩm ướt khiến Tiên Bối giật mình.

Nhưng một giây sau, mặt đỏ ửng lan ra khắp mặt.

Nhưng cô không dám... Phát ra chút tiếng động nào... lông mi khẽ rung rung...

Cô chỉ có thể kè cho những e lệ, mờ mịt và những cảm xúc khó hiểu đó cuộn lên trong lòng cô...

Cho đến khi lau sạch rồi, anh cũng không vội đứng dậy, mà cứ ngồi xổm như vậy nhìn cô, đôi mắt anh tối lại nhưng rồi lát sau lại trong trẻo.

Anh cười: “Đừng lấy mặt mình để luyện kí tên.”

Tiên Bối biết anh đang đùa mình nhưng vẫn muốn lau trán.

Mãi sau, anh vẫn còn nhìn cô, bàn tay vừa giờ lên lại vội rụt về.

Sau đó, một bàn tay khô ráo đưa đến trước mắt cô.

Và giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm: “Nếu muốn luyện ký, thì ký cho tôi này, tôi cũng là fan của em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tiên Bối ký tới tận trưa, nhìn như đang chăm chỉ lắm, nhưng thật ra... cô không tập trung chút nào cả...

Cầm... chỗ bị ngón tay Trần Chúc xoa vào, giống như bị giấy ráp mài mài, cứ nóng rực không thôi.

Tiên Bối đánh phải chống cằm như bịt tay trộm chuông, giả vờ như mình không để ý đến, cứ ngoáy bút ký từng quyển từng quyển.

Còn ông chú già nào đó vô ý hâm nóng trái tim yếu ớt của cô bé con, thì ngồi về chỗ cũ, thoải mái đọc truyện.

Lần thứ hai xem, vẫn thấy rất thú vị.

Đây xứng đáng là một tác phẩm đầy sức hấp dẫn.

Một buổi sáng trôi qua trong im ắng.

Viên Viên đi vào xem tiến độ công việc, tiện thể mang đồ ăn cho cô tác giả nhỏ.

Tiên Bối đã ký được hai nghìn bản, hiệu suất khá là cao, Viên Viên hài lòng đáng hộp com bằng cả hai tay.

Ngoài ra không thể quên được phần của ông chủ Trần rồi.

Dù sao...

Thái độ nhận com trưa của hai người này cũng rất khác nhau nữa. Tiên Bối thì cúi đầu khom lưng cảm ơn vô cùng còn Trần Chúc chỉ nói một câu cảm ơn.

Viên Viên ngồi vào bàn đối diện, thấy Tiên Bối cứ che cằm thì khó hiểu: “Tiên Bối, cô đau răng à?”

Tiên Bối đỏ mặt lắc đầu nguầy nguậy.

Đến khi cô mở hộp com ra, Viên Viên còn nói: “Tôi mua món mà cô thích đấy.”

Tiên Bối cúi đầu nhìn xem, tôm trứng, canh cá...

Thật ra cô cũng không kén ăn đâu, nhưng mà... nếu nói ra thì phải nhắc đến một năm trước. Lần đầu tiên cô gặp Viên Viên, cô ấy nhiệt tình mời cô ăn com.

Viên Viên cầm menu: “Cô ăn gì?”

Trong cửa hàng ồn ào náo nhiệt, bóng người qua lại làm Tiên Bối thấy khó chịu.

Khi đó vì xấu hổ mà cô không trả lời.

Viên Viên hỏi cô: “Ăn được tôm không?”

Tiên Bối gật đầu.

“Vậy còn canh cá xắt lát?”

Gật đầu.

Sau đó Viên Viên lại gọi thêm mấy món ăn khác, và Tiên Bối đều bày tỏ cùng một thái độ như nhau.

Cuối cùng, Viên Viên vui vẻ nói: “Tôi gọi toàn món cô thích hả? Xem ra hai chúng ta có cùng suy nghĩ đó, sau này hợp tác nhất định sẽ vui vẻ lắm!”

Thực ra là Tiên Bối ngại không dám nói gì.

Bởi vì sợ làm người khác phản cảm, chú ý đến quá nhiều thứ mang đến cho cô cảm giác lo sợ không yên, cho dù là phản đối lời người ta nói cũng không dám

Nghĩ đến đây, Tiên Bối thờ dài, cũng sốt ruột cho chính mình.

Không được Tiên Bối phụ họa, Viên Viên đành phải chuyển hướng qua Trần Chúc, nói đùa: “Ông chủ Trần, thuê phòng ngủ nhà anh, còn được tặng kèm dịch vụ hộ tống khách đi ra ngoài hả?”

‘Cạch’, Tiên Bối không cẩn thận... bẻ gãy đũa rồi...

Một dài một ngắn, có chút ngoài ý muốn, bởi vậy lại càng làm không khí thêm phần ngưng đọng.

Viên Viên không nói gì.

Tiên Bối đỏ mặt, sao hôm nay cứ xuất hiện những tình huống làm cô xấu hổ thế này chứ.

Muốn đập đầu quá.

Đường nhiên là không dám làm thế thật, chỉ tự đập đầu trong lòng mà thôi.

Cô rất muốn giải thích là do mình ký môi tay quá nên mới bẻ gãy, chứ không phải vì tâm run dẫn tới tay run đâu... Nhưng mà cô đâu có làm được điều đó, chỉ có thể lặng lẽ hờ hết trong lòng.

Trần Chúc nhìn cô, đưa đôi đũa trong tay mình: “Cầm lấy, tôi còn chưa dùng đâu.”

Tiên Bối lắp bắp: “Không... không cần đâu...”

“Vậy là muốn tôi gắp chút cho em ăn hả?” Một câu nói đùa thôi mà anh lại nói rất nghiêm túc như vậy.

Tiên Bối lại lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy thì nhận lấy chứ?” Ai đó nhưn mày.

Tiên Bối đành nghiêng người đưa tay ra nhận lấy: “Cảm ơn...”

Trần Chúc cũng không nói gì, rồi nhận lấy đũa cô đưa qua. Trong đó có một cây bị bẻ nhọn, Trần Chúc nhìn rồi mới nói Viên Viên: “Vừa rồi cô hỏi tôi có phải là tặng thêm phục vụ gì không?”

Viên Viên vẫn luôn quan sát hai người bọn họ, nhưn mày.

Dù sao không khí giữa hai người họ rất vi diệu, cũng thấy rất kỳ lạ.

Viên Viên vội vàng trả lời: “Thì là đưa khách đi ra ngoài ấy.”

Trần Chúc gật đầu, vui vẻ càng sâu hơn, nói bốn chữ: “Mỗi người khác nhau.”

Lần này, Tiên Bối trượt tay, đầu đũa vạch con tôm thành hai mảnh.

Cô len lén nhìn quanh, cũng may mà không ai để ý. Cô vội vàng đưa vào miệng, nhai nhai và nuốt nuốt, phải hủy thi diệt tích ngay.

Sau giờ nghỉ trưa, Tiên Bối tiếp tục công việc ký tên to lớn. Trần Chúc vẫn ngồi chờ cô, nhưng mà không đọc truyện nữa mà đổi thành nghịch điện thoại. Cả ngày anh không có việc gì làm sao... Không thấy chán à?

Tiên Bối lại liếc trộm anh một cái. Nghĩ đến những gì sáng anh đã làm, cộng thêm những lời nói mơ hồ không rõ lúc trưa..., Tiên Bối sẽ nghĩ lung tung, sẽ nghĩ viễn vông mất... Nhưng vậy ảnh hưởng đến hiệu suất làm, haiz... Nếu vậy ngày mai cũng làm chưa xong mất TAT

Tiên Bối lấy quyển sổ tay, xé một trang giấy rồi viết: Bên cạnh có phòng sách báo, anh có thể đi dạo một chút.

Anh nhận tờ giấy, nhìn vào, nét chữ tròn tròn đáng yêu... Nhưng mà, hừm, đuổi anh đi sao?

Trần Chúc nhử mày nhìn Tiên Bối, cô cầm bút đầu cúi gằm xuống, gần như sát vào trang giấy, tư thế viết chữ điển hình của tiểu học. Có phải do vậy

nên dưỡng thành thói quen xấu mặt cảm ngực không?

Tiên Bối ngoáy bút viết, làm như không để ý nhưng sống lưng thẳng tung đã bán đứng cô.

Trần Chúc cũng không muốn để cô phải phân tâm, anh đứng lên nói: “Tôi ra ngoài một chuyến.”

Tiên Bối thở phào.

Nhưng một khắc sau, cột sống lưng lại cứng ngắt. Bởi vì có người đi ngang qua thì đột nhiên vỗ lưng cô một cái, cười nói: “Em muốn ăn sách chắc, ngẩng đầu lên chút nào.”

Giọng nói anh nhẹ nhàng bình thản, nhưng trong khoảnh khắc đó lại khiến gò má cô bé nóng lên, còn trái tim như trải qua ngàn gió mưa.

Tiên Bối lập tức ngồi thẳng lưng... Như cô học sinh nhỏ bị cô giáo chỉnh tư thế... Chết cũng không dám cong người xuống...

Trần Chúc ngồi chờ trong phòng sách báo, ở đây có rất nhiều giá sách, những quyển sách được xếp gọn gàng chỉnh tề, giấy sách vương vãi đầy màu sắc rực rỡ, như những viên kẹo tri thức được trưng bày trong hộp.

Trần Chúc đi vòn hai vòng, rồi mới lấy bừa một quyển nào đó.

Anh không thích đọc manga cho lắm, có rất nhiều việc, tựa như anh đã từng nói, mỗi người sẽ khác nhau. Bởi vì muốn hiểu rõ một người nên anh mới bỏ thời gian ra đọc tác phẩm của cô. Bởi vì cho rằng một người nên mới có thể nhắm mắt đi theo sau lưng cô.

Đi qua một cái giá sách thì Trần Chúc gặp Viên Viên.

Cô gái buộc bím tóc đuôi ngựa đang sửa sang lại sách vở, cô nàng cũng thấy anh, ngược mắt hỏi: “Đến đọc sách hả?”

Trần Chúc đáp: “Đi linh tinh thôi.”

Viên Viên hỏi: “Anh đọc truyện Tiên Bối chưa?”

Trần Chúc gật đầu: “Có đọc.”

Viên Viên mỉm cười, rất tự tin với tác giả dưới tay mình: “Có phải tác phẩm của cô ấy rất vĩ đại không?”

Trần Chúc ừ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý. Nhưng mà, so với manga thì có chủ đề khác mà anh muốn để ý hơn, cho nên, anh cũng không ngại mà hỏi: “Trước giờ cô ấy cứ như vậy sao?”

Viên Viên ngẫm nghĩ: “Từ khi tôi quen, cô ấy vẫn cứ như vậy.”

Trần Chúc không nói tiếp mà suy nghĩ gì đó, đi ra ngoài. Viên Viên chống tay lên giá sách, ngăn anh lại: “Anh không thấy hiếu kỳ sao?”

Trần Chúc dừng lại: “Cô biết được?”

Viên Viên cong môi: “Bởi vì không chỉ mình anh tò mò với tính cách cô ấy.”

Cô nói tiếp: “Tôi cũng rất tò mò, thử đi thăm dò tìm hiểu bạn học của cô ấy, từ trung học đến đại học, cũng nhờ vậy mà biết được chút đáp án.”

Giọng cô mang bảy phần dụ dỗ: “Anh, muốn biết không?”

Trần Chúc không tỏ thái độ mà chỉ nói: “Có một ngày, tự bản thân cô ấy sẽ làm được sao?”

Viên Viên nghiêng đầu: “Anh muốn nói là mở rộng lòng?”

Trần Chúc: “Ừ.”

Viên Viên mỉm cười lắc đầu: “Cô ấy sẽ không đâu.”

Trần Chúc hơi bất ngờ: “Sao cô biết là không?”

Viên Viên vẫn đặt tay lên giá sách, nghiêng đầu nhìn anh: “Chúng ta dễ dàng thả lỏng tất cả với những mối quan hệ xung quanh, bởi vì đó là cách để chúng ta bày tỏ tín nhiệm, bày tỏ yêu thương.”

“Nhưng Tiên Bối thì khác, cô ấy là kiểu người không nói chuyện với bất kỳ ai, tốt nhất không lộ chút cảm xúc với người ngoài, như vậy mới không bị người khác tổn thương, nhưng cô ấy lại không ngờ rằng hoàn toàn ngược lại, người vô cùng hướng nội thì sẽ không được người ta thích, bởi vì mọi người đều muốn có qua có lại, bộc lộ trực quan, ai rảnh mà đi suy nghĩ về người khác?”

Viên Viên thở dài: “Nhưng mà, có thể làm sao đây? Nhưng mà có một kiểu người như vậy, tình yêu với thế giới không được nói ra.”

Vừa dứt lời, cô nhìn Trần Chúc, ánh mắt sắc bén: “Bây giờ anh còn có thể nói được rằng, mỗi người sẽ khác không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sáu giờ chiều, Tiên Bối ném quyển cuối cùng vào hộp.

Cả ngày làm nhiệm vụ ký tên với cường độ cao nên tay phải mới như bị bó thạch cao.

Viên Viên giúp cô thu dọn ba lô, mang theo đi ra ngoài. Tiên Bối thì xoa xoa cánh tay nặng nề đuổi kịp theo Viên Viên, còn Trần Chúc đi sau hai cô gái, nhìn người cao cao vẫn đang lải nhải nói gì đó với người thấp hơn.

Đến bên ngoài văn phòng, xe mà Trần Chúc hẹn đã đến rồi. Anh chủ động nhận ba lô của Tiên Bối, đưa cô bé vào ngồi trước sau đó mình mới vào theo.

Tiên Bối hạ cửa kính xe, vẫy tay tạm biệt Viên Viên.

Xe bắt đầu khởi hành. Mùa xuân tháng ba, trời tối muộn hơn so với trước kia. Chân trời chiều như được nhuộm sang màu cam vàng.

Tiên Bối ngồi dựa vào ghế, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn ngoài cửa sổ. Còn anh thì ngồi bên cạnh cô, khoảng cách rất gần nên cô không dám nhìn sang đó. Anh ở cùng cô cả một ngày, nhất định sẽ bị rề rất nhiều công việc và thời gian... Chuyện trong cửa hàng anh không cần nhìn sao... Tiên Bối càng nghĩ càng thấy ngại, nhưng đầu cũng không quay lại mà nhỏ giọng nói: “Cảm ơn...”

Trần Chúc nghe rõ đáp lại: “Không có gì.”

Tiên Bối vuốt ngón áp út rồi không nói gì nữa. Trần Chúc thì liếc qua đồng hồ và hỏi: “Em đói không?”

Tiên Bối lắc đầu, giữa trưa cô ăn nhiều rồi, cảm giác còn đang no căng kia. Trần Chúc ‘ừ’ một tiếng, hai bàn tay đan vào nhau đặt lên chân.

Trong xe yên tĩnh rất lâu. Đến khi Trần Chúc nhìn Tiên Bối lần nữa thì đã thấy đầu cô lắc lư theo từng đợt xe xóc nảy.

Ngủ rồi sao?

Trần Chúc lẳng lặng nâng người nên ngo qua. Thức dậy từ sáng sớm, lại phải ngoáy bút cả một ngày, chắc là cũng mệt lắm rồi. Hàng mi nhẹ nhàng đóng lại, làn da trắng nõn, loáng thoáng nghe thấy cả tiếng thở đều đều của cô.

Trần Chúc mỉm cười, ngồi dựa vào ghế, vào lúc này ánh mắt anh chỉ nhìn thấy phần ót và lọn tóc bên tai vênh lên, được nắng chiều dát lên thứ ánh sáng long lanh tỏa sáng.

Nhưng ngay sau đó đôi môi anh lại mím chặt. Anh nhớ đến những lời Viên Viên đã nói với mình trong phòng sách báo.

Thật ra sau đó cô nàng còn nói rất nhiều câu chuyện về Tiên Bối.

Chuyện khoảng mười năm trước, khi đó Tiên Bối vừa mới lên cấp 2, học tại trường chuyên của thành phố, thành tích ưu tú.

Vào năm cô bé ba tuổi thì ba mẹ đã ly hôn, nguyên nhân do ba Tiên Bối ngoại tình. Sau khi ly hôn thì mẹ cô oán giận cuộc sống và những tâm tình này bà đổ hết lên đầu con gái, bà khát vọng gần như thành một loại cố chấp, muốn con gái trở nên nổi bật, làm mình tự hào. Hơn nữa bà còn là giáo viên vật lý trong trường, rất nghiêm khắc.

Những gì Tiên Bối thích mà không liên quan đến học tập thì bà sẽ cấm toàn bộ. Có một lần, Tiên Bối đưa bạn về nhà chơi, sau khi mẹ cô về thì giận dữ mắng mắng đứa con nít ngay trước mặt Tiên Bối: Nếu cô cậu thi được vào top 5 top 10 thì mới có tư cách chơi với con gái tôi! Không thì đừng làm ảnh hưởng con bé học tập!

Các học sinh đều cảm thấy buồn tui, tới trường thì loan tin khắp nơi rằng con gái cô giáo X không thể chơi cùng. Từ đó về sau Tiên Bối bị cô lập, dù cho cô đã nói xin lỗi rất nhiều lần.

Có lần bất đắc dĩ, cố gắng gom dũng khí nói chuyện với bạn cùng lớp thì bọn họ hoảng sợ đáp lại: “Chúng tớ không nói đâu, sợ bị mẹ cậu mắng, dù sao tớ cũng không lọt vào top 5 hay top 10.”

Và càng về sau, Tiên Bối lại càng không dám nói gì. Đi trong sân trường cũng cúi đầu, không dám nhìn vào mắt ai. Dù là làm gì cũng cẩn thận, sợ bị người khác ghét. Khi còn ngồi trên ghế nhà trường, hầu như mọi người đều còn nhỏ, chưa có năng lực suy nghĩ riêng, cũng không đủ lý trí để không chế được hành vi của mình. Cho nên bọn họ thường thích kéo bè kết phái đi chê cười công kích những người ‘khác biệt’.

Sáu năm trung học, Tiên Bối bị đối xử thế nào, không ai biết. Nhưng cô ngày càng quái gở hơn, coi chuyện xã giao liên hệ gì đó đều kinh khủng.

Thi đại học thì Tiên Bối lên chọn chuyên ngành và trường đại học mà mẹ cô không thích... Mẹ cô rất giận, nói thẳng rằng không có đứa con gái bất hiếu như cô. Đây chính là lần đầu tiên mà cô phản kháng trong cuộc đời mình.

Cô rời khỏi quê nhà, bước vào thành phố Ninh. Sau đó, bốn năm đại học và tới bây giờ Tiên Bối vẫn chưa về nhà lần nào.

Nghe hết câu chuyện, Trần Chúc yên lặng...

Cuối cùng, Viên Viên thờ dài nói: “Người bạn học mà tôi hỏi, cũng là một trong số đó, cậu ta nói bây giờ suy nghĩ lại cũng thấy rất hối hận, suy cho cùng người phạm sai lầm là mẹ Tiên Bối, cũng đâu phải là cô ấy, nhưng rồi tất cả bọn họ lại khiến Tiên Bối phải gánh chịu toàn bộ. Cậu ta hỏi tôi bây giờ Tiên Bối ra sao. Tôi nói, cô ấy rất tốt.”

“Chẳng qua, cô ấy chỉ có thể nói lời trong lòng cho một trang giấy nghe.”

Xe taxi dừng lại ở cửa ‘Hợp ý’. Sắc trời dần tối, trong không khí vương vấn vị ngọt ngào.

Ánh sáng ấm áp tràn ra khỏi cửa sổ, như dòng mật dịu dàng mà con người tặng cho thiên nhiên.

Lái xe thấy ghế sau không có tiếng động nào, nhìn qua gương chiếu hậu, lập tức quay đầu lại định mở miệng.

Nhưng anh chàng ngồi sau đã ‘suyt’ một tiếng, ngăn lời đánh thức cô bé đang ngủ ngon.

Lái xe không nói gì, còn anh chàng nào đó thì trả tiền xong, bước nhẹ nhàng xuống xe, đi sang cửa bên kia mở ra.

Tiên Bối ngủ rất ngon, có mấy tiếng động cũng không đánh thức được cô...

Dò xét một lát, gương mặt trẻ con ngủ ngoan ngoan yên tĩnh. Còn có, trong đêm tối, làn da như tỏa ra ánh sáng dịu dịu của trăng.

Trần Chúc cúi người xuống ôm cô lên. Không phải là ôm kiểu công chúa, mà là bế như bế trẻ con, tay luôn qua nách xách lên, bởi vì buồn ngủ gật đầu lên cằm gác lên vai anh.

Tiên Bối ngủ mơ màng, vô thức cắn thứ gần mình nhất —— Cổ của anh.

Đầu mũi nhỏ nhỏ mướt mà, hơi thở phả nhẹ lên xương quai xanh của anh. Hai chân đang treo lủng lẳng cũng vòng ôm lấy thắt lưng anh.

Trần Chúc cứng đờ người đóng cửa xe lại, sải chân bước vào cửa tiệm.

Cảm giác xóc nã làm con sâu ngủ trong người Tiên Bối bò đi mất, bờ mi run run, Tiên Bối ưm một tiếng, nhú mày mở mắt ra.

Khi tìm lại được chút tri giác, cô thử nhón chân... Ồ? Chân cô...

Tiên Bối kinh hãi, tỉnh giấc hoàn toàn.

Chân cô! Sao lại lơ lửng trên không vậy?

Cô đang ở đâu??

Tiên Bối sợ tới mức ngã ngửa ra sau muốn nhìn rõ xem mình đang ở đâu... Dưới mắt cô là bả vai sao?

Phát hiện này làm trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô giật mình ngẩng đầu lên, trán lại bị cái gì đó đâm vào.

Trái tim nhỏ đập thành thịch, liếc mắt nhìn qua.

Râu, râu á?

Cô đang ở trên người Trần Chúc???

Được ôm???

Sau khi đoán được tất cả, Tiên Bối như bị đông lạnh, máu chảy cuồn cuộn, nhiệt độ tăng lên ào ào.

a!

Cô còn đang ôm cổ anh nữa chứ?!

Cả người Tiên Bối phỉếm hồng, như quả cà chua, vừa định rút tay ra thì bên tai nghe thấy anh hỏi: “Tình rồi sao?”

Tiên Bối ngơ ngẩn, không dám cử động nữa. Nói thế nào cũng không dám... Ôm chặt lấy người anh như vừa rồi mê ngủ nữa.

Sau lưng, dường như có ánh sáng, đang ép gần. Có bị người khác nhìn thấy không đây? Trái tim Tiên Bối đập nhanh hơn, khẩn trương, xấu hổ.

Chân cô hơi cử động, ý muốn nói mình đã tỉnh rồi, muốn xuống dưới, anh hãy đặt cô xuống đi mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Màn đêm buông xuống, Tiên Bối trần trọc mãi mà không buồn ngủ.

Trong đầu luôn hiện lên khuôn mặt mơ hồ của ai đó, người đó cười, người đó nói chuyện, nhưng cô lại biết rõ đó là ai. Đến gần ba giờ sáng, Tiên Bối vẫn rất tỉnh táo, suy nghĩ nào đó ngày càng lớn dần và rõ ràng hơn trong lòng cô.

Tiên Bối bị suy nghĩ của mình làm luống cuống, cô vội vàng lấy điện thoại bên gối, bật baidu kiểm tra...

“Thích một người là cảm giác như thế nào?”

Có rất nhiều câu trả lời bên dưới, cũng có những bài phân tích sâu, và cả những bài văn cảm thán.

Tiên Bối so sánh từng cái một, càng xem lại càng không hiểu, cho đến khi gặp một câu nói thế này ——

“Trong lòng nhớ đến một người và rồi đi tìm câu hỏi này.”

Một câu nói toạc ra, Tiên Bối cắn chặt ngón tay.

Không thể nào...

Cô sẽ không thích chủ trọ thật đấy chứ?

Chỉ mới dọn đến vài ngày mà cô đã có suy nghĩ xấu hổ không thể nói ra với người ta ở trong đầu rồi?

Tiên Bối tuyệt vọng che mặt.

Từ từ, bàn tay nhỏ che hai gò má dần được thả lỏng.

Buổi tối...

Lại nói về buổi tối...

Anh cứ đi thẳng không chớp mắt, ôm cô vào quán trà sữa.

Tất cả các tế bào trong người cô đều có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng từ bốn phương tám hướng, còn nóng hơn cả ánh đèn ấm áp xung quanh, Tiên Bối chỉ có thể vùi sâu mặt vào vai anh.

Tiên Bối nghe thấy những giọng nói khác nhau của cả nam và nữ đang gọi Trần Chúc ‘Ông chủ’, và tất cả đều mang vẻ kinh ngạc.

Nhưng Trần Chúc lại bình tĩnh bất ngờ, như là anh chẳng thấy có gì đó không ổn, ôm cô lên lầu như đi dạo chơi.

Đến trước cửa thì Tiên Bối cũng đã biến thành con tôm hấp, đỏ bừng không nhúc nhích cuộn trên khuỷu tay anh.

Tiên Bối vội vàng ngẩng đầu, hai hàng mi như chú bướm hoảng sợ, chớp chớp: “... Tỉnh, tỉnh rồi...”

Giọng nói vẫn nhỏ nhỏ, không phát ra tiếng.

“Giọng yếu vậy, tỉnh thật rồi chứ?” Hơi thở của anh gần như vậy.

Tiên Bối gật đầu.

Anh còn cố ý đùa: “Chưa tỉnh thì đi thêm hai vòng nữa nhé?”

Tiên Bối đỏ bừng mặt, lắc đầu nguây nguây. Cảm giác chân không chạm đất kiểu này, kích thích quá... Cô vừa ngượng lại vừa sợ.

Lúc này anh mới đặt cô xuống, còn lấy đôi dép lê tai mèo trắng muốt cho cô. Động tác thuần thục tự nhiên, như bọn họ đã ở chung rất lâu vậy.

Sáng hôm sau, Trần Chúc ngồi trong phòng pha chế, tay chống cằm, ánh mắt chuyên chú.

Trước mặt anh là hai bức vẽ trên giấy A4 nhưng nhân vật thì khác nhau.

Cửa hàng phó Chu đang rửa cốc chén, thấy lão đạ ngồi thờ người không nhúc nhích thì tò mò hỏi: “Cậu đang nhìn gì đấy.”

Trần Chúc không quay đầu lại mà ngoắc ngoắc tay.

Chu chân chó lập tức vui vẻ chạy tới, hỏi có gì muốn làm.

Trần Chúc nghiêng người ra để Chu Thanh Thụ có thể nhìn thấy hai bức họa, rồi hỏi: “Vẽ thế nào?”

Chu Thanh Thụ: “Đẹp đấy.”

Trần Chúc: “Nhìn kỹ chút, có thể nhìn ra nó là gì không?”

Chu Thanh Thụ nghiêng đầu nhìn kỹ, ba mươi giây sau hiểu ra, chỉ tay nói: “A —— cái này có phải là ——”

“Hả?”

“Là strawberry cheese và mango cheese nhà chúng ta hả?”

Trần Chúc thỏa mãn gật đầu, vỗ vỗ vai: “Được đấy, nhìn ra được.”

“Vốn là rất dễ hiểu mà, cậu vẽ đấy á?”

“Không.”

“Vậy là chú chim hoàng yến vẽ à?”

“Cái gì?”

“Là cái người trên lầu...” Chu Thanh Thụ hát đầu ám hiệu, vai run lấy bầy: “Ôm trong ngực không nở buông tay, còn giấu kỹ nữa chứ.”

“A...” Trần Chúc cười khê: “Là do cô ấy vẽ đấy, tranh vẽ tay.”

“Ừm ừm, còn là một nghệ thuật gia nữa chứ.” Chu Thanh Thụ: “Vậy cậu định làm gì?”

Trần Chúc đỡ trán, nâng một bức vẽ lên: “Tôi định làm một loạt bình có in những hình này.”

“Ồ thân bình?”

“Ừ.”

Trần Chúc xoa lên giấy: “Ví dụ như strawberry cheese, thì dùng bức vẽ hồng nhật này, chúng ta có thể suy nghĩ đến một phương án là có tay chân nhưng không có mặt mũi, mượn màu của đồ uống để biến hoa màu của trang phục, như vậy mới có tính thú vị và cảm giác mới lạ, còn có thể tiết kiệm khâu đóng gói thành phẩm.”

“Thú vị đấy.” Chu Thanh Thụ trầm ngâm.

“Và những việc sau này tôi cũng đã nghĩ rồi, dưa hấu đỏ, chanh vàng, xoài vàng, táo dưa chuột xanh lục, dâu hồng, việt quất lam, nho tím, tạo thành dây cầu vòng, tập hợp đủ một cầu vòng có thể nhận một gift voucher và một vị tự chọn.”

“Được đấy... Những người thích đồ ngọt đều là con gái, nếu như đáng yêu vậy thì sẽ rất thích.”

Trần Chúc đặt hai bức về xuống: “Được không?”

Chu Thanh Thụ gật như giả vờ: “Tôi thấy rất ổn.”

Trần Chúc đứng dậy, vậy thì anh phải có được bản quyền rồi.

Tiền Bối ngụp lặn trong bối rối vì tình cảm này, gần như thức trắng cả đêm.

Tối gần sáu giờ, nghe tiếng gà gáy ngoài cửa sổ mới mơ màng thiếp đi.

Tiếng điện thoại vang lên, đánh thức cô dậy.

Tiền Bối vội vàng sờ đến di động, nghe máy: “Ai, ai đó?”

Vừa nói đã lấp bắp, là bệnh cũ của cô.

“Là tôi đây.” Tiếng nói quen thuộc.

Tiền Bối vò tóc mái, bật dậy. Đây là tên đầu sỏ khiến cô cả đêm không ngủ được...

Chỉ nghe anh nói thôi, mà mặt cô đã đỏ lên rồi, vốn ngôn ngữ căn bản cũng bị hạ xuống trình độ người nguyên thủy.

“Tỉnh rồi sao?”

“... Vâng...” Cẩn thận đáp lời.

“Em có thể mở cửa ra không? Tôi có việc muốn gặp em.”

Lúc này, Tiền Bối mới nhìn cửa phòng ngủ, giật mình hiểu ra... Nhất định là anh đã gõ cửa lâu rồi không thấy cô phản ứng gì mới phải gọi điện thoại cho cô... Cô vỗ đầu, anh sẽ không cảm thấy cô ngủ say như chết, sẽ mất kiên nhẫn hả...

Thấy cô không nói gì, người đối diện lại hỏi: “Bây giờ có được không?”

“Được, có thể...” Để tránh mất hảo cảm lần nữa, Tiền Bối vội vàng đồng ý, xoay người xuống giường.

Cô gỡ gỡ mái tóc bù xù, khoác áo dệt kim lên ngoài đồ ngủ, chạy tới mở cửa.

Đột nhiên cửa phòng mở rộng còn làm Trần Chúc hơi ngạc nhiên. Anh cúi người xuống, nhìn vào... đỉnh đầu Tiền Bối.

Tiền Bối đứng ở cửa, thờ dốc, như vừa chạy Marathon đường dài.

Một tay anh bưng trà sữa, một tay cầm tranh, hỏi: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

Được... được... Tiền Bối không nhìn anh, chỉ gật đầu chuyển hướng bước chân.

Trong phòng, rèm không mở. Ánh nắng ngoài phòng khách rọi vào, cũng làm sáng cả xung quanh.

Trên giường, chăn bị xốc một góc lên, một chú thỏ trắng muốt đang an tâm ngủ, dường như ngủ rất ngon.

Trên bàn học, mấy tấm bảng đặt nghiêng ngả, và cả nước, túi đồ ăn vặt, wacom thì đang trong trạng thái chờ.

Bên cửa sổ có một quyển vở xé một trang, và một chiếc bút máy để lên đó.

Trần Chúc chọn chỗ đó, có hai cái ghế gỗ, rất thích hợp để nói chuyện phiếm.

Anh đi thẳng tới chỗ đó, Tiền Bối đi theo sau anh nhưng trong lòng không yên, chẳng lẽ... anh nhìn ra manh mối gì đó?

Dù sao thì hôm qua cô đi giày xong chạy thẳng về phòng với khuôn mặt đỏ thắm.

Không phải là anh muốn tới nói rõ với cô... nghiêm cấm sinh ra tình cảm kỳ quái với chủ nhà?

Gần đến nơi thì anh đột nhiên dừng lại, Tiền Bối đang rối bời không để ý nên suýt nữa đâm vào lưng anh, may mà kịp thời phanh lại.

Trần Chúc đứng ở chỗ cũ, mãi không bước thêm bước nào nữa. Tiền Bối hoang mang, lặng lẽ thò đầu ra tìm lý do anh dừng lại.

Một khắc sau, đôi mắt mở to, từng dây thần kinh đều rung bần bật.

aa!

aa!

Tất cae té bào trong người đều gào lên!

Cô quên mất, quên xừ nó mất ——

Đêm qua cô không ngủ được, giật một tờ giấy, ngồi bên cửa sổ, vừa cười vừa vẽ Trần Chúc. Nhân vật ký họa trên bức ảnh đó, dù chỉ là bán thành phẩm, nhưng đã... rất rõ ràng... và có thể nhìn ra đó là ai ——

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồiiiiiiiii

Tiên Bối giật mình, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch, lại càng không biết làm thế nào cho đỡ bối rối.

Hốc mắt cũng đỏ lên, cắn răng một cái, ba chân bốn cẳng muốn cắt bức tranh đó đi.

Anh không nên nhìn thấy... Những gì anh thấy cũng chỉ là ảo giác...

Dù là trong lòng nhắc đi nhắc lại đến những câu thần chú không hề có hiệu lực này, nhưng cũng chỉ để tự an ủi mình mà thôi. Chút quần bách xấu hổ không hề được giảm bớt đi chút nào.

Ngay khi bàn tay cô vurun ra gần chạm vào bức tranh thì ——

Người nào đó tay dài chân dài đã nhanh tay hơn cô, cướp được bức tranh đó.

Tiên Bối chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bay đi một nơi rất cao, rất xa, nơi cô không thể chạm tới được...

Cô lại càng... càng quần bách hơn rồi....

Muốn chết quá đi... Bây giờ cảm giác của cô đúng là sống không bằng chết mà...

Ai đâm cô một đao cho xong luôn đi...

Có cái động nào để cô chui tọt vào không...

Mà trên thực tế, anh còn cố ý đặt trà sữa xuống, cầm bức họa lên nghiên cứu tường tận.

Da đầu Tiên Bối run lên, từ đầu đến chân như có dòng nước lạnh xối vào, cứng ngắt.

Lại giống như cô đang đặt mình trong núi đao biển lửa, nhận hết mười loại cực hình, Tiên Bối nhìn qua, chỉ mong sao mình có thể tàng hình.

Nhưng ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng, cô chỉ có thể chịu trận, kệ cho Trần Chúc đứng xem.

Đù các cảm giác khản trương mang lại làm Tiên Bối cắn sụng cả môi mình...

Một lát sau, Trần Chúc đột nhiên nói một câu: “Tranh này, nhìn quen thế nhỉ...”

Tiên Bối lập tức lắc đầu: “Không... Không phải...”

Anh lập tức yên lặng không nói gì nữa.

Còn đang nghi ngờ sao. Đừng nhận ra nhé, Tiên Bối gấp gấp mũi cũng chua chua, vẫn nên thuwaaf nhận thì hơn, chết thì chết, đuổi cô đi cũng là do cô gieo gió gặt bão thôi.

Cô lại gật đầu: “Vâng...”

Lại giải thích một chút: “Cũng chỉ là... luyện một chút...”

Lấy cái cớ này, đến cô còn không tin được.

Cúi đầu, Tiên Bối sịt mũi, nước mắt lại đua nhau trở về, cô nhìn bức họa đặt lại chỗ cũ: “Luyện vẽ mà thôi.”

Bàn tay kia đưa trà sữa tới trước mắt cô. Bàn tay chủ nhân mỉm cười: “Tôi còn tưởng rằng đây là bản vẽ nhân cách hóa của trà sữa.”

Cái gì...

Nhân cách hóa....

Bối rối voi đi một nửa, hai tay nâng lên nhận cốc trà sữa. Âm áp, hâm nóng lòng bàn tay lạnh buốt của cô. Ánh mắt nhìn vào thân cốc thì đột nhiên dừng lại, Tiên Bối sững sờ đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy dần dần nổi lên rắng hồng.

Chỉ vì...

Trên cốc có dán dòng chữ in: Nguyên vị, ba phần ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Trần Chúc đi rồi, Tiên Bối cầm đầu ngã gục trên giường. Cô vui mặt trong gối lâu thiệt lâu, cho đến khi không thở được mặt đỏ bừng mới lật người trên.

Trong đầu chỉ có câu nói Trần Chúc: “Ta còn tưởng đây là bức nhân cách hóa của trà sữa...”

Về phần bản quyền bản vẽ gì gì đấy mà anh thương lượng với anh thì cô như lọt vào sương mù, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Dù cúi đầu thì cô cũng có thể nghĩ ra về mặt anh từ giọng nói.

Cho nên, câu nói kia, rốt cuộc là có ý gì... Tại sao phải lấy bức kí họa của cô nói thành nhân cách hóa vị trà sữa cô thích nhất... Có phải ý mà cô đang nghĩ không...

Chắc là anh chỉ chọc cô thôi nhỉ? Hay chỉ là lời nói đùa?

Hắn là thế rồi...

Tiên Bối trở mình ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Trái tim lại không được khỏe lắm, từ khi biết được người đó thì nhịp tim của cô chưa bao giờ bình thường cả.

Sờ vào di động định gửi tin nhắn cho Viên Viên, tham khảo ý kiến của cô ấy, cũng để mình xác cho tâm ý của mình. Nhưng mở khung chat ra rồi thì ngón trỏ lại dừng lại, cổ tay buông ra, điện thoại lại ném vào bên gối.

Thật ra Tiên Bối rất xác định, cô thật sự, thật sự thích vị khách không mời xâm nhập vào cuộc sống căn cõi của cô rồi.

Tâm tình lên xuống, mong mỏi, sợ hãi thế này, cô cũng từng loáng thoáng cảm nhận được khi học cấp ba.

Người đó là một cậu chàng cùng lớp với cô, mái tóc húi cua, làn da lúa mạch, cười rộ lên lộ hàm răng trắng bóng chói mắt.

Khi đó cô là một hành khách cô độc trong lớp, cậu bạn này quán quít lấy cô mỗi khi trời tối, muốn đưa cô về nhà.

Thời gian nghỉ giữa khóa thì làm hoạt động thể thao, cô đứng trong hàng ngũ con gái xoay đầu lại, nhưng cậu bạn kia lại không xoay người, động tác trên tay thì làm đầu ra đấy nhưng lại nhìn cô, ánh mắt chạm nhau thì cậu ấy nở nụ cười, Tiên Bối sợ hãi vội vàng xoay đầu đi.

Ban đầu Tiên Bối cũng kháng cự nhưng trong lòng lại có chút mừng thầm, rốt cuộc cũng có người nguyện ý làm bạn với cô.

Có chút tâm tình phá kén là khi cậu bạn ấy tỏ tình với cô, trái tim đập nhanh suốt cả đêm.

Dường như Tiên Bối cũng có chút tình cảm gì đó với cậu bạn, mỗi ngày cậu ta không sợ ai mà đẩy xe lên vùng núi, đi bên cạnh cô, lái nhai nói chuyện với cô, dù cô cúi đầu không nói lời nào nhưng cô có thể hiểu được trái tim đang nở hoa của mình.

Nhưng tất cả dừng lại vào đêm hôm đó.

Mặt trời chiều ngã về tây, và cậu bạn vẫn đưa cô về nhà như bình thường.

Đột nhiên có một bóng người quen thuộc lao ra từ phòng bảo vệ, nắm chặt lấy đồng phục của cậu bạn đó, và chửi ầm lên như người điên.

Đúng vậy, đó là mẹ cô.

Ngày nào đó, rất nhiều người qua đường đều dừng lại kinh ngạc vây xem, Tiên Bối đứng tại chỗ, như bị nước sôi dội từ trên xuống dưới.

Ngày hôm sau, Tiên Bối bị ép đổi lớp học, và cậu bạn đó chẳng còn xuất hiện thêm lần nào.

Một tuần sau, có một nữ sinh đến tìm cô, nói cô đã làm cậu ấy trở thành trò cười trong trường, làm cậu ấy phải chuyển trường đi.

Từ đó về sau, Tiên Bối cũng không dám có ý định thích bất kỳ ai nữa.

Đối với cô mà nói, có tình cảm với một người khác phái, là một tai nạn.

Nhưng làm sao đây, tam tình đã lâu nay dần sống lại trong cô, như cây hoang đâm chồi nảy lộc.

Cô rất chắc chắn, đây chính là thích.

Tiên Bối trùm chăn lên mặt, khóc không ra nước mắt, tự vấn: Tiên Bối, rốt cuộc mày bị sao thế hả? Vì sao người khác tốt với mày thì mày lại có tâm tư xấu với người ta vậy.

Nhất định là chủ nhà cũng biết rồi.

Cho nên hôm nay mới mượn bức vẽ và cốc trà sữa ỉa, cố ý pha trò.

Cô không thể nghĩ nhiều như vậy được. Cô phải tránh mặt chủ trọ của cô. Cô không thể mang đến bất kỳ việc gì cho anh, dù sao sau này... bọn họ còn phải ở chung nhà lâu lắm...

Sau khi quyết định như vậy, Tiên Bối lại trở về trạng thái chuột đồng ngủ đông.

Mỗi ngày 24 tiếng đồng hồ thì ít nhất 23 tiếng cô trốn trong phòng, cũng rất ít nói chuyện với Trần Chúc.

Nhưng gần đây vì chuyện về những bức tranh nhân cách hóa, nên tần suất Trần Chúc tìm đến cô khá là cao.

Mỗi lần tới gõ cửa thì nhất định sẽ mang một cốc đồ uống mới cho cô uống thử.

Đây là công việc nên Tiên Bối không thể tránh đi, cô cúi đầu nói cảm ơn, vờn hai tay ra nhận lấy

Hôm sau anh sẽ nhận được bộ tranh màu nước.

Tranh của Tiên Bối chưa bao giờ làm Trần Chúc thất vọng. Nhưng mà... Trần Chúc nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ hồi lâu, giống như trên đó có thể tự động hiện ra bốn chữ —— “Xin đừng quấy rầy”.

Mấy ngày nay cô bé con ngày càng tự bó mình hơn, lúc mới tới còn ra ngoài ăn cơm cùng ăn, bây giờ đồ ăn đều ra ngoài giải quyết. Chạy tới cửa, xách túi đồ rồi lại chạy trở về, cả hành trình cứ coi anh như người ẩn hình.

Có lẽ... cũng sắp quên mặt anh rồi.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Anh bắt đầu nghĩ đến vấn đề này, hình như là từ sáng anh gặp cô nói chuyện thì phải? Câu ám hiệu kia đã dọa cô sợ rồi? Có lẽ cô cũng chỉ tùy ý tập vẽ, nhưng lại bị hiểu nhầm thành cái dạng kia...

Đối với cô mà nói, chắc là đã hơi quá mức rồi, anh như ông chú lòng dạ khó lường bi ối xấu xa vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Chúc cũng bật cười, hơi hồi hận, nhưng lời nói đã bay ra khỏi miệng không thể thu lại được, anh cũng không tìm thấy thời cơ thích hợp giải thích xin lỗi, nói cô đừng để ý.

Nhưng mà, tình cảm đơn phương thâm mến, càng bị đè nén thì càng dễ phản phệ lại.

Mỗi ngày Tiên Bối đều bị những lời nói nhảm trong đầu tra tấn phát điên, ví dụ như ‘Nhất định là anh phát hiện ra rồi, có lẽ mỗi ngày đều vì công việc mà phải đến gặp mình cũng chán lắm nhỉ...’ Tâm tình xấu mang đến phản ứng dây chuyền, kịch tính của ‘Kỳ tà’ trong hai tuần liên tiếp đều chán chường, làm cho khu bình luận sôi sục bất nháo cả lần.

Biên tập Viên Viên lại lên QQ khóc lóc: Bà chị à! Gần đây bà chị bị sao vậy? Uống nhiều trà sữa quá nên tẩu hỏa nhập ma sao?

Một buổi tối, Tiên Bối đang suy nghĩ, mắt nhìn màn hình, bút cầm trên tay, máy móc vẽ hình lên wacom.

Đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên. Tiên Bối cảnh giác quay đầu lại, đôi mắt lóe lên. Ngoài cửa tiếng Trần Chúc vang lên: “Là tôi đây, em ngủ chưa?”

Tiên Bối vô thức lắc đầu hai cái, dù người nọ cũng không nhìn thấy.

Mắt liếc qua màn hình máy tính, sắp mười giờ rồi... Anh chưa bao giờ đến tìm cô muộn như vậy cả... Có chuyện gì gấp lắm sao?

Tiên Bối vội vàng nhảy khỏi ghế, đi dép lê ra mở cửa.

Cô từ từ mở cửa ra, cứ tưởng rằng sẽ có rất nhiều ánh sáng rọi vào. Cô nheo mắt lại, cả người cong xuống —— Tư thế phòng bị khi tiếp xúc với ngoại giới.

Nhưng mà, thân hình cao lớn của anh đã che trước mặt cô. Nhưng động tác co quắp của Tiên Bối cũng không hẳn dư thừa, đáng sợ hơn ánh đèn phòng khách, là ánh mắt của con người.

Tiên Bối có thể cảm nhận được rõ ánh mắt yên tĩnh đang dừng trên đỉnh đầu cô.

Hu, da đầu cô sắp cháy xém rồi.

Anh mau nói đi mà! Tìm cô có chuyện gì thế? Sao lại không nói? Đánh nhanh thắng nhanh được không? Tiên Bối vô cùng lo lắng, chỉ có thể liếc nhìn qua rồi suy đoán ý đồ của Trần Chúc.

Trong tay anh, không có gì. Mặc trên người, quần áo ở nhà. Đi đôi dép lê. Vậy thì anh đến tìm cô làm gì?

Sau suy nghĩ đó thì anh mở miệng nói ra yêu cầu: “Chúng ta nói chuyện nhé?”

Nói chuyện gì chứ? Chuyện trong khoảng thời gian này hả? Có phải anh đã nhìn ra manh mối gì rồi không? Muốn tới trả lời và nói rõ ràng với cô? Không được! Sống chết cũng không thể thừa nhận! Cô lắc đầu.

“Không muốn nói sao?” Anh lại hỏi.

Với tình hình hiện tại, cho dù là trao đổi cái gì cũng đều là áp lực với Tiên Bối.

Cô đành gật đầu, thầm nghĩ muốn trốn về phòng. Năm ngón tay cuộn chặt, chạm phải mồ hôi trong lòng bàn tay.

Trần Chúc vẫn cho cô lối thoát: “Đề tôi nói, em gật đầu hoặc lắc đầu, được không?”

Được, không cần nói cũng thoải mái nhiều hơn, Tiên Bối gật đầu nhận đề nghị này.

“Chúng ta ở cùng nhà...”

Gật đầu.

“Câu này còn chưa nói hết.”

“...” A... Gật đầu.

“Không thể nào giống như người xa lạ được, biết không?”

Gật đầu.

“Nếu như em có ý kiến gì với tôi... thì em có thể nói ra, nếu khó thì cứ viết xuống, giống như trước đây vậy, em ghi ra tờ giấy nhỏ và đưa cho tôi.

Gật đầu.

“Ồ, có ý kiến thật sao?” Kinh ngạc.

Lắc đầu, lắc đầu nguây nguẩy, như gặp địch vậy.

Anh bật cười: “Vậy là không?”

Gật đầu hai cái.

“Không có thật à, đừng ngại.”

Thái độ khẳng định.

“Haiz...” Người nào đó thở dài một hơi: “Có thể nói được thì tốt rồi.”

Tiên Bối khẽ gật mình. Chỉ một câu hỏi hợt như vậy, lại như búa gõ mạnh vào ngực và đầu cô.

Lỗi tai ông ông, lát sau Tiên Bối mới trở lại bình thường được.

Cũng là lúc này, cô mới phát hiện ra, nước mắt đã đông đầy trong hốc, mũi chua chua, họng như bị nghẹn.

Ngay cả một động tác đơn giản là há mồm ra thôi cũng bất lực.

Thậm chí Tiên Bối còn không dám dụi mắt, sợ anh sẽ biết rằng cô muốn khóc, bởi vì ngực cô đang quặn đau.

Cô không dám ngửa đầu nhìn anh, đừng nói chi đến tư cách nói cho anh nghe trái tim cô đang điên cuồng tuyệt vọng kêu gào ‘Em thích anh’.

Một hạt nước trong suốt lăn trên khuôn mặt Tiên Bối và nhỏ xuống đất.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Xin lỗi.

Đều tại tao, đều tại tao, là tao vô dụng, người khác có thể truyền đạt bọn mày qua đây mắt, mà tao chỉ có thể để bọn mày rơi xuống đất.

Từ xưa đến nay, đều như vậy, là do tao luôn không xứng với chúng mày, xin lỗi, xin lỗi nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tiên Bối cứ mãi cúi đầu, cảm giác càng ngày càng suy sụp. Trần Chúc cảm thấy không đúng, cau mày, giọng điệu cũng nghiêm chỉnh hơn: “Tiên Bối.”

Cô bé bị chỉ mặt điểm tên lập tức lắc đầu phủ nhận một giây sau muốn xoay người xông về phòng. Nhưng cánh tay bị kéo lại, cả người Tiên Bối cứng đờ, tay kia vô thức quệt giọt nước mắt.

Trần Chúc đã nhận ra điều gì đó, kéo cô lại và hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô sợ nhất là được người khác quan tâm, bởi vì như vậy thật cả những túi thân, khổ sở, bất lực đều tăng gấp mấy lần.

Cổ họng cô vừa thấy chất, vừa thấy nghẹn nghẹn, mũi cũng đau xót vô cùng. Cô rất muốn về phòng, không muốn anh nhìn thấy mình đang bối rối như vậy. Cô vô cùng hâm mộ những người không cần nghĩ ngợi xoay người sập cửa, hoặc hét to bị điên để biểu đạt những gì trái tâm tình.

Cô hoàn toàn không biết giận dữ là thế nào, từ nhỏ đến lớn, chưa từng giận ai cả.

Lần đầu tiên cô vẽ nhân vật tức giận thì Tiên Bối phải đi tìm rất nhiều hình ảnh người đang giận, nghiên cứu rất lâu... Oa, hóa ra đây chính là vẻ mặt tức giận sao...

Đúng là dừng cảm, thẳng thắn, nhìn cũng đáng yêu như ôm bụng cười, hay nói đỉnh đặc, thật là hấp dẫn và tỏa sáng rực rỡ.

Trong thế giới của cô, dường như vĩnh viễn chỉ có sợ hãi, lo lắng không yên, và nhút nhát vẫn luôn chiếm lĩnh cả con người cô.

Tiên Bối vẫn cúi đầu, lần này cô còn cong cả người lại, giống như có vết sẹo xấu xí trên mặt không dám cho ai xem.

Trần Chúc cũng không nghĩ nhiều, anh vươn tay nâng cằm cô lên để cô ngẩng đầu nhìn anh. Vào lúc đó, anh ngờ ngẩn. Anh không ngờ là cô bé lại đang khóc. Đáy mắt sợ hãi, những giọt nước chảy ra liên tục, cũng khiến những tâm tình này càng mạnh mẽ, thâm thấu hơn. Đôi mắt đỏ bừng, con ngươi đen không dám nhìn anh mà lúng túng trốn đi.

Ngực Trần Chúc như ngừng đập, sau đó anh vội vàng thả tay. Cô bé đang khóc làm anh rất muốn... muốn bế cô lên, đi vào chỗ nào đó, để cô ngồi lên chân anh và anh sẽ lau nước mắt cho cô, dịu dàng mềm mại dỗ dành cô.

Đây là suy nghĩ xấu hổ đột nhiên xuất hiện trong đầu anh, giống như lần thứ hai anh gặp được cô ở siêu thị, lần đầu tiên anh có cảm nhận được suy nghĩ với một cô gái, ‘đáng yêu, muốn bế cô nàng đặt ngồi vào shopping cart’.

Cho nên anh không dám động vào cô nữa. Thử hỏi: “Em khóc gì?” Tiên Bối lắc đầu, lắc đầu.

Đứng nguyên tại chỗ, Trần Chúc cảm thấy khó giải quyết, dừng lại vài giây, anh lại hỏi nhẹ nhàng: “Bị động tác vừa rồi của tôi hù sợ?”

Tiên Bối vẫn dùng ngôn ngữ tay chân để phủ nhận.

“Hay là do tôi nói chuyện hung quá?”

Lắc đầu.

Trần Chúc thờ phào một hơi, nhìn về một chỗ, sau đó nghĩ đến điều gì, quay đầu lại: “Em chờ anh ở đây.”

Nói xong xoay người rời đi.

Tiên Bối sịt mũi, đến khi bóng dáng cao lớn của anh biến mất hoàn toàn không thấy, cô mới xoa khóe mắt lạnh lẽo ngược nhìn xem anh đi đâu, đến khi anh quẹo vào một căn phòng rồi, Tiên Bối mới che mặt.

Mất mặt quá, vô dụng quá.

Cô lại khóc trước mặt anh.

Rõ ràng anh tốt như vậy, nhưng cô lại báo đáp bằng tâm tình xấu, trầm mặc, e ngại, và cả nước mắt...

Cô ngồi nguyên tại chỗ khoảng một phút, bóng dáng cao lớn lại trùm lên người. Và người đó gọi tên cô: “Tiên Bối.”

Hai lỗ tai nhỏ lập tức vênh lên chờ lệnh.

“Bây giờ ngẩng đầu lên.”

Tiên Bối:?

“Được không?” Anh nhẹ nhàng kiên nhẫn từng bước một.

Tiên Bối chớp mắt, hít sâu một hơi rồi... từ từ... ngẩng đầu lên...

Hà!

Tiên Bối giật bắn, cái, cái gì thế....

Vẫn là quần áo trước kia, con người trước kia. Nhưng không biết từ lúc nào anh đã chụp lên đầu một cái mũ kim loại... Đầu anh bị ả bên trong, gần như không thấy rõ...

Tiên Bối kinh ngạc, sau đó tò mò nhìn xem rốt cuộc trên mặt anh là gì... Nhìn giống giống... trang phục đầu kiếm...

Vào lúc này, bởi vì xung quanh ám ảnh, giọng nói ồm ồm nhưng dịu dàng truyền ra: “Nếu không phải vì nói chuyện quá hung, không phải vì động tác, nhất định do mặt tôi đã dọa em rồi. Tôi bắt nó ả đi, chúng ta không nhìn nó nữa, đừng khóc nhé?”

Tiên Bối cười trong lòng, cái mặt nạ này còn đáng sợ hơn nữa đó...

Nhưng...

Nhìn anh như vậy, buồn cười quá đi.

Tiên Bối cúi đầu, nín khóc, cười một tiếng rất nhỏ.

Nhưng cô sợ tới mức che miệng lại, muốn giấu đi niềm vui đó.

Anh đeo mặt nạ lơ đãng, nâng tay lên, xoa đầu cô, cười: “Hôm nay tôi khá may đấy, có thể thấy được em khóc, lại nghe em cười.”

Haiz... Anh thờ dài, lặp lại: “May thật đấy.”

Không biết vì sao mấy lời này lại chọc đúng vào dây thần kinh khổ sở của Tiên Bối.

Viên mặt lại đỏ ửng, tại sao lại có người tốt thế chứ, tâm trạng cô thất thường mà anh cũng có thể an ủi nói rằng anh may mắn.

Mà cô thì sao, ngay cả chút dũng cảm để nói rằng anh đáng giá, cũng không có.

“Không sao chứ?” Trần Chúc thấy cô bé lại ừ ừ cúi đầu xuống thì anh tháo mặt nạ bảo hộ ra, hỏi thăm càng cẩn thận hơn.

Không, Tiên Bối lắc đầu.

“Vậy thì em nghỉ sớm đi.” Anh nói: “Ngủ ngon.”

Ngủ ngon, Tiên Bối đáp trong lòng, từ từ xoay người đi.

Bước chân nặng nề như đang chuyển động trong vũng bùn.

Tiên Bối cũng không biết rõ, trước kia cứ nhìn đến người đã chạy trốn, chạy thực mạng càng xa càng tốt, nhưng sau đó, cô lại sẽ không nở, như có một hộp to đặt trong lòng, đựng đầy những món quà mà cô muốn đáp lại anh, muốn biểu hiện ra gì đó, có thể không đắt giá, không tinh xảo, nhưng cô muốn anh thấy được.

Chúng đã tích rất lâu, rất nhiều, đặt nặng trong ngực cô, cô sắp không thở nổi nữa.

Tiên Bối đến cửa, cẩn thận nhìn qua. Không ngờ Trần Chúc vẫn đứng ở chỗ cũ, có vẻ như anh định nhìn cô vào phòng đóng cửa rồi mới lại đi.

Tiên Bối cúi đầu xuống, bàn tay vươn ra cầm vào nắm cửa, một tay nâng lên vẩy vẩy hai cái.

Trần Chúc cũng không lưu lại nữa, giọng nói ngậm ý cười, lại nói ‘Ngủ ngon’ rồi đi.

Lúc này Tiên Bối mới dám nhìn anh, nhìn bóng lưng anh. ...

Cảm giác xoắn đau quen thuộc lại xuất hiện, như đang tổ cáo cô nhu nhược, muốn đem hết như hình thức tra tấn trái tim thực hành hết.

Đốt ngón tay cầm quả đấm cửa trắng bệch, và Tiên Bối không đóng cửa lại.

Cô cau mày nhìn theo hướng anh đi, cô hít sâu một hơi, hai bờ môi mở ra, hơi thở phả ra ngoài nhưng cổ lại như bị chặn.

Khó quá.

Tiên Bối lại hít vào, giống như đang chiến đấu dưới nước, có lẽ khi con người gần chết mới có thể đột phá được cực hạn, và cô cũng có thể làm được?

Khuôn mặt nghẹn đỏ, cô cảm thấy như sắp không chịu nổi, đầu vầng mắt hoa.

“Phù”, trong tích tắc, cô dùng hết sức, nhắm mắt mở miệng hô lên: “Trần Chúc ——!”

Cô gọi rồi!

A trời ơi!

Cô gọi rồi!

Giọng nói trong trẻo, tiếng của một cô gái, cũng là giọng nói độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về cô.

Cô làm được?

Thật sự đã làm được rồi sao????!!!

Cô làm được rồi? Đúng không???

Và anh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô chính là câu trả lời tốt nhất.

Tiên Bối giống như một người dùng hết sức lực bơi trở về bãi biển, cô há mồm thở dốc thật lâu.

Trần Chúc đứng ở chỗ cũ, có chút phản ứng không kịp, mãi lâu sau anh mới hỏi: “Chuyện gì thế?”

Khi cô nhìn vào mắt anh, tất cả dũng cảm gom gom được đều xẹp xuống.

Tay chân như thừa thãi, không biết đặt đâu làm gì. Rốt cuộc cô muốn nói gì với anh, rốt cuộc vì sao lại không sợ chết hờ anh lại, Tiên Bối biết rõ trong lòng.

Nhưng mà, làm sao đây?

Anh nhìn chăm chăm cô như vậy làm cô không thể nói chuyện được.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, khuôn mặt cô đã bị ánh mắt anh thiêu cháy.

Cô đột nhiên gọi anh lại như người bị điên, nhưng rồi vô đầu bút tai không biết làm gì, nhất định nhìn sẽ ngổ lăm.

Về phòng sao?

Không được!

Cô muốn nói.

Cô sợ rằng sau này cô sẽ không có được dũng cảm như ngày hôm nay nữa.

Cô sợ rằng sau này sẽ không có đêm nào như đêm nay, sống chết cũng phải thổ lộ tiếng lòng.

Ngày mai, khi mặt trời mọc, cô nhất định sẽ trở lại thành con người nhát gan, sợ thất bại, rụt mình trong vỏ ốc.

Một giây sau, Tiên Bối xoay người, hít thở hít thở, nuốt nước miếng.

Em thích anh, em thích anh, em thích anh...

Cô đã tự nói trong bụng rất nhiều lần, cô không thể nào khống chế được nhịp tim của mình, lại mở miệng lần nữa, nhả mũi, hai vai ưỡn thẳng lên như muốn tăng thêm lòng dũng cảm.

Sau đó...

“Em...”

Giọng rất nhỏ.

Tại sao lại như trước rồi? Tiên Bối khóc không ra nước mắt.

Thử tăng lên một chút xem sao?

“Em...”

Hình như có lớn hơn một chút? Anh có nghe thấy không? Hình như anh đứng hơi xa.

...

...

Trần Chúc đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm vào cô bé, chờ đợi.

Cô áp a áp ứng nói ra, một từ ‘Em’ mà nói nhiều lần. Anh cũng nghe thấy, rất rõ ràng từng chữ một.

Mỗi lần, mãi mới nói ra được một từ, bả vai lại hạ xuống một chút như rút hết sức lực trong người.

Đến chữ ‘th’ thì mặt Tiên Bối đỏ bừng lên, trán lấm tấm mồ hôi.

Nhưng cô vẫn còn cố gắng, cố gắng nói ra, nhìn như đơn giản nhưng như muốn lấy mạng cô vậy.

“Em em... thí...”

“Em... thí thí...”

“Haiz...”

“Em em em... th... A...”

“Em thi...”

Một câu không lắp bắp, hai mắt cô sáng ngời, vừa muốn nói thì...

Vai phải cô đột nhiên bị ai cầm lấy, sau đó vòng qua.

Cô còn chưa hoàn hồn thì đã ngã vào trong ngực, và cánh tay còn lại vươn qua người cô.

Là anh sao?

Tiên Bối mở to mắt, trong lòng lóe qua suy nghĩ này.

Ngoài anh ra thì còn ai đây?

Anh nặng như vậy, chẳng lẽ hộp trong lòng anh còn nặng hơn của cô?

Vừa gần như vậy, lại chân thật như vậy, giống như muốn ép nước mắt cô chảy ra.

Có gì đó đặt lên đỉnh đầu cô, thổi ra một hơi rất nhẹ, sau đó, ba từ nghiêm túc được nói ngay.

“Anh cũng thế.”

Tiên Bối cứng người, nước mắt tuôn ra.

Anh cũng vậy.

Anh thích em, sò nhỏ à, anh cũng thích em.

Người đời lười nở hoa sen, người đời nhẹ nhàng phát ra suy nghĩ trong lòng.

Nhưng em thì khác, cô bé làm anh đau lòng, cảm ơn em đã cam lòng nâng trăn châu ra để anh nhìn được ánh sáng lấp lánh của nó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lớn đến bằng này rồi nhưng thật ra Tiên Bối rất sợ khi có tiếp xúc tay chân với người khác, thế nhưng được anh ôm vào ngực, lồng ngực ấm áp dán lên lưng cô, trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng yên ổn, nước mắt từ từ ngừng lại, giống như đây là nơi cô thuộc về.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ quả lắc.

Trên đỉnh đầu là cảm anh, hơi thở của anh cũng rất gần, khuôn mặt Tiên Bối cũng từ từ ửng đỏ.

Là anh nhận lời thô lộ của cô sao?

Ngại quá...

Hai cánh tay thả bên người, bởi vì những điều đó mà kéo căng lên.

Trần Chúc phát giác được cô thay đổi, biết rõ là cô đang khẩn trương, nhưng anh cũng không vì thế mà buông cô ra, ngược lại càng ôm chặt lấy cô hơn.

Động tác và sức anh dùng, Tiên Bối không đề phòng nên kêu lên một tiếng.

Trần Chúc tưởng mình làm đau cô nên lập tức thả tay ra.

Nhưng mà vừa thả ra, cô bé trong ngực lập tức phi về phòng, đóng sập cửa lại.

Từ đầu đến cuối không quay đầu lại, không nhìn đi đâu.

Trong phòng khách chỉ còn lại mình Trần Chúc, dáng người cao cao cô đơn đứng đó.

Trần Chúc cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn cánh cửa đóng chặt, khóe môi cong lên.

Tiên Bối dựa vào ván cửa, khom lưng há mồm thở dốc.

Qua một hồi lâu, cô mới ngồi trượt xuống sàn nhà, hai cánh tay nâng lên, vùi mặt vào đó.

Khuôn mặt vốn đã đỏ rồi, bây giờ lại càng như châm lửa vào.

Cô không phải cố ý chạy trốn đâu...

Được rồi, cô chạy trốn, nhưng mà hết cách rồi... nếu cô còn ở bên cạnh người đó thêm một giây nữa thì trái tim cô sẽ nổ tung mất, bởi vì anh đáp lại, và cả những hành động liên tiếp của anh, những điều đó dù ở trong mộng cô cũng không dám nghĩ đến.

Mười năm qua, với Tiên Bối, bày tỏ tình cảm với người khác và nhận được hồi báo tương đương, đều là sân si vọng tưởng, còn khó hơn lên trời.

Người trong lòng, cũng thích mình, còn chuyện nào mang đến cảm giác thành tựu hơn chuyện này sao?

Với người như cô... Dù có tốn công tìm cả người cũng không kiếm được chút ưu điểm nào...

Cô sợ tự nhiên mình lại ngất trước mặt anh. Nhưng mà, vui quá... Cảm giác như muốn rơi những giọt nước mắt vui vẻ... Từ giữa ngón tay, một giọt lệ nóng chảy ra, nhưng đột nhiên cánh cửa sau lưng bị người ta gõ nhẹ.

Tiên Bối kinh ngạc quay đầu lại, bên kia đã dịu dàng gọi tên cô. Nhưng mà lần này hơi khác một chút, có thêm tiền tố thân mật đáng yêu: “Tiểu Tiên Bối.”

Niềm vui tràn ra từ trong giọng nói: “Ngủ ngon.”

Anh thân thiết tự nhiên, làm cho đồng hoa trong lòng cô nở rộ.

Tiên Bối cũng muốn đáp lại anh một câu ‘ngủ ngon’ nhưng vừa rồi cô đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, cố gắng há miệng mấy lần nhưng phát hiện ra mình đã trở lại trạng thái cũ.

Mở miệng nói chuyện trở thành một vấn đề không nhỏ.

Tiên Bối cảm thấy khó hăn, nhưng sau đó cô thấy điện thoại đang nằm trên bàn. Cô chạy vội đến cầm lấy nó, chạy về cạnh cửa, Tiên Bối gõ nhanh: “Ngủ ngon——”

Chỉ một từ ‘ngủ ngon’ à?

Có chán không?

Cắn ngón tay, Tiên Bối thêm mặt cười: “Ngủ ngon >▽”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Bữa sáng cứ thế diễn ra và hoàn thành cũng mất gần một giờ.

Trần Chúc xuống lầu tuần cửa hàng, Tiên Bối cùng về phòng vẽ tranh... Thật ra cô cũng không thể chăm chú sáng tác được, bàn tay được anh nắm lấy cứ run mãi không thôi, may mà không phải là tay thuận.

Quẹt quẹt vài nét bút, Tiên Bối quay ra chống cằm. Cô nhớ lại vừa rồi khi ăn xong, Trần Chúc không thu dọn bát đĩa ngay mà đứng dậy. Tiên Bối cũng đứng lên.

Trần Chúc hỏi: “Hôm nay em cũng về truyện tranh chứ?”

Tiên Bối gật đầu.

Và Trần Chúc đáp: “Em về phòng đi.”

Tiên Bối gật đầu, mắt chớp chớp, chần chừ một lúc rồi nghe lời, xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Trần Chúc lập tức bước đến bên người cô. Tiên Bối không hiểu, Gần đến phòng, cô dừng lại hỏi anh: “Anh còn chuyện gì sao?”

Anh cũng dừng lại, cười khê, đáp lại rất tự nhiên: “Không, anh chỉ đưa bạn gái đi làm mà thôi.”

Bạn gái? Xưng hô thế này làm Tiên Bối còn mơ màng, sau mới hiểu được ý của anh.

Từ bàn ăn đến cửa phòng chỉ có vài bước... Có thể là anh đã quá... Trong đầu cô hiện lên cụm từ ‘chuyện bé xé ra to’, nhưng mà đâu có cách nào, trong lòng cô đã bị mật ngọt rót đầy mất rồi, còn đang ngâm mình trong ngọt ngào nữa.

Yêu đương là như thế nào nhỉ?

Trần Chúc đưa cô ‘đi làm’ rồi, cô có phải cũng nên ‘đáp lại’ chút không?

Trái tim ngây ngô nhuộm đỏ khuôn mặt, Tiên Bối cầm điện thoại trên bàn, mở khung tin nhắn với Trần Chúc, nghiêm túc nghĩ một lát rồi gõ: “Dưới nhà có nhiều việc không?”

Chỉ bốn chữ rất đơn giản nhưng khi gửi đi thì trái tim cô cũng như bị phỏng.

Anh trả lời lại rất nhanh: “Bình thường thôi, chiều mới bận.”

Tiên Bối đập đầu lên bàn, haiz, cô thật không tốt chút nào, ngay cả công việc của bạn trai mình cũng không biết gì cả, mỗi ngày chỉ biết uống trà sữa mà thôi.

“Anh đừng làm việc mệt quá...”

Tiên Bối gõ cẩn thận từng chữ một, suy nghĩ, như thế này là mang tính biểu đạt, quan tâm rồi đúng không.

Cô còn chưa gửi đi thì điện thoại rung lên, cô sợ hãi theo quán tính, nhưng khi nhìn thấy tên hiển thị thì nháy mắt cũng an lòng hơn.

Trần Chúc... anh ở dưới nhà gọi cho cô.

Tiên Bối hít sâu một hơi, nhấn nút nghe. Nói nhỏ: “Xin chào.”

Người đầu bên kia nói nghiêm túc: “Xin chào, có muốn đặt trà sữa không nhỉ? Giao hàng tận giường.”

Mu bàn tay lạnh buốt dán lên gò má nóng bỏng, cô thở khê: “Không cần đâu...”

Anh cười: “Ừ, vậy trưa em muốn ăn gì?”

Tiên Bối: “...” Ừm, khó trả lời quá, nói tùy có thể khiến người ta ghét không: “Gì cũng được...”

Cô không kén chọn đâu.

Trần Chúc: “Ok.”

Hai người đều yên lặng.

Tiên Bối lập tức khẩn trương, sống lưng thẳng tắp, trong lòng thì hò hét: A, tề ngắt, làm sao đây? Tiếp theo phải nói gì! Anh sẽ không cảm thấy mình không muốn nói chuyện với anh chứ? QAAQ

Cũng qua một lát, bên kia đã mở miệng: “Trưa gấp nhé.”

Tiên Bối nhẹ nhõm: “Vâng.”

Cúp điện thoại, Tiên Bối về di động, hơi sững sờ.

Vừa rồi cô không hề có tí mâu thuẫn tâm lý nào, nghe trọn vẹn được một cuộc điện thoại sao? Ông trời ơi, thần kỳ quá, thì ra thích một người sẽ tốt như vậy, có rất nhiều dũng khí đến để cô có thể nghe được điện thoại.

Thứ bảy cuối tuần, ‘Kỳ tà’ cập nhật chương mới, ngoài dự đoán của mọi người, khu bình luận bùng nổ hơn 3000 comment.

Mọi người cứ tưởng rằng câu chuyện không có CP, chỉ có đấu tranh, lại xuất hiện tuyến tình cảm, thỉnh thoảng khắp nơi làm lòng người nhốn nháo, mấy cô hủ nữ vốn chỉ tự ảo tưởng nay đập tay chúc mừng, cảm nhận được không khí mùa xuân tươi đẹp.

Đương nhiên, cũng có những trực nam nghiêm túc kháng nghị, này, cho dù thêm tình yêu thì bọn tôi vẫn muốn xem BG cơ.

Viên Viên cũng rất bất ngờ về việc này, lên QQ truy tìm nguyên nhân.

Tiên Bối định dùng lý do ‘Nội dung vô kịch quá cần cổ’ để lừa qua, nhưng Viên Viên khôn khéo sao có thể bị lừa được. Cuối cùng Tiên Bối phải thẳng thắn nói tình hình thực tế.

“Ồi giờ ơi, tôi đây cười như bà mẹ sắp gả con là sao, tôi đây chưa xót vui mừng như con gái đi lấy chồng là có chuyện gì hả giờ!” Sau đó tò mò: “Hai người tiến triển đến bước nào rồi? Hôn? Năm tay? Tôi không thể nào tưởng tượng nổi!”

“...” Tiên Bối nghe xong mặt cũng đỏ bừng, trả lời: “Không...”

Rồi cô vội vàng cúp máy, co mình ngồi trên ghế, mấy ngày gần đây cô luôn bên cạnh ông chủ Trần, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, nghe anh nói, uống trà sữa do đích thân anh pha.

Dường như có thêm một người quan tâm mình. ... Như người nhà vậy, ấm áp và tự tại.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Tiên Bối cảm nhận được điều này, haiz, tốt quá đi. ...

Mười giờ tối, Trần Chúc đến tìm Tiên Bối.

Bởi vì chủ đề đồ uống cầu vòng được mở rộng, và sắp sửa được đăng báo, nên anh đến tìm nhà phê bình nhỏ của mình nhờ cô uống thử.

Tiên Bối còn chưa ngủ, lập tức gật đầu đáp ứng, đi theo anh xuống dưới nhà.

Đây là lần đầu tiên cô xuống cửa hàng trà sữa từ khi chuyển đến đây,

Vị trà thuần dường như đã thấm vào từng góc ngách đồ dùng năm này qua tháng nọ, dù đóng cửa lại nhưng vẫn phảng phất như có như không.

Từ cổ chí kim, mọi người thường thích đốt hương trong phòng ngủ, để có thể dưỡng thần trấn tĩnh.

Nếu có một loại hương có thể làm Tiên Bối cảm thấy an tâm và thuộc về thì chắc chắn đó là hương trà sữa.

Ngoài sảnh khá rộng, ánh đèn thỉnh thoảng rọi vào trong quán. Cho nên Tiên Bối có thể nhìn rõ được phía trước, Trần Chúc chỉ một chỗ cho Tiên Bối ngồi, còn mình thì ra sau quầy.

Tiên Bối không do dự mà đi qua hướng đó, anh nhìn cô một cái rồi cúi người tìm vật liệu và theits bị.

Vừa mới lấy máy đánh trứng ra thì đằng sau có tiếng hô nhỏ yếu ớt, trái tim Trần Chúc xiết chặt, đứng bật dậy quay đầu lại.

Anh vừa mới đi qua, cho nên Tiên Bối cũng thành thật đi qua đó.

Cửa khép hờ, bên trong không ánh sáng.

Có nên đi vào không?

Chắc ý anh là cô vào đó đợi.

Tiên Bối kéo cửa ra, không nghĩ ngợi mà bước vào.

Lép nhép

Sao lại có tiếng nước vậy?

Còn chưa kịp tự hỏi thì cảm giác ướt nhẹp đánh thẳng vào lòng bàn chân, Tiên Bối suýt thì ngã lộn cổ.

Trần Chúc vội chạy tới, bật đèn.

Đến khi ánh sáng chiếu khắp nơi, hai người mới sững sờ,

Phòng pha chế đã trở thành phòng tắm, nước lụt khắp sàn, lông ba lông bông.

Sau đó, Trần Chúc lập tức ôm Tiên Bối, bế cô ngồi lên bồn rửa.

Sau đó vén tay áo đến bên cạnh ‘đầu sỏ’ —— vòi nước còn đang chảy ồ ồ, tắt nó đi rồi mở nắp cống thoát để nước chảy đi.

Lần xong những thứ này, Trần Chúc chống eo, chân giẫm nước lên láng, trong lòng bốc lên ngọn lửa muốn tính sổ với Chu Thanh Thụ.

Máy đánh trứng không dùng đến, Trần Chúc nghiêng đầu tìm đồ mở nút chai xem có thể làm nước ngừng chảy hông.

Sau đó anh nhìn vào cô. Ánh mắt hai người chạm nhau.

Thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, lại còn hơi giận, Tiên Bối đang ngây ngốc quan sát anh, sợ hãi co người lại.

Anh nhìn cô mấy giây, sau đó cầm lấy dép lên trên chân cô. Là đôi dép đi nhà, bên trong rất mỏng, chắc là bị ướt rồi.

Anh không vội vàng tìm đồ nghề nữa mà đến cạnh cô, nâng chân cô lên, cởi dép ra. Quả nhiên là bị ướt rồi.

Đột nhiên bị chạm vào khiến Tiên Bối kinh hoàng, vô thức muốn rút chân về.

Trần Chúc chỉ nghĩ sao chân cô lại lạnh như thế, muốn sưởi ấm cho nó. Nhưng cô hơi háng cự lại khiến tâm tư anh bị dòi đi, chỉ chú ý đến đôi chân nhỏ mình đang nắm, s.

Trắng nõn mềm mại, mùi đầu ngón chân xinh xắn hơi cuộn lại.

“Anh đừng đụng...” Khuôn mặt cô đã đỏ tung bùng.

Trần Chúc nhìn cô, vì hơi cúi đầu nên lông mi cô sụp xuống áp lên mắt, trên trán cũng hơi nhăn nhăn, tạo cảm giác gọi cảm...

Sau đó, anh thả tay ra nhưng lại nhếch miệng hỏi: “Chạm phải thì sao nhỉ, sẽ phạm phải luật Trời sao?”

Cái, cái gì? Tiên Bối lờ mờ khó hiểu, vào lúc này cô không hề có năng lực hỏi đáp, đầu cô bị những câu nói và cử chỉ thân mật quấy cho nháo nhét.

Có đôi khi, xấu hổ và muốn xa cách càng là một sự dụ dỗ, càng khiến người ta sinh ra nhiều ước muốn được xâm phạm.

Và nhất là cô nhóc mặt đỏ như máu thế này.

Trần Chúc nhìn cô một lát, hầu kết khẽ nhúc nhích, anh gọi cô: “Tiên Bối.”

Tiên Bối ngẩng đầu, một bóng đen chòm xuống, chớp mắt thôi trên môi đã chạm phải gì đó lạnh lạnh mềm mại.

Cảm xúc này đến cực nhanh và đi cũng cực nhanh, nhưng Tiên Bối cũng lờ mờ đoán được đó là cái gì.

Trong người cô...

Như muốn nổ tung.

Ngày tận thế đến rồi.

Tiên Bối ngồi cứng đờ tại chỗ, trừng mắt nhìn anh.

Hai tay anh chống bên người cô, rõ ràng là vừa đánh lén nhưng lại không trốn tránh mà còn dasnlaịj thật gần, hơi thở anh phả lên mặt cô.

“Vây giờ em đã nhìn anh rồi hả?” Anh hỏi, đáy mắt nhiễm ý cười: “Hôn môi có thể nhắm mắt được đấy.”

Vừa dứt lời, trước mặt Tiên Bối bỗng tối sầm, bàn tay ấm áp đặt lên mắt cô.

Hơi thở nóng hổi lại gần, Tiên Bối có thể cảm nhận được rõ ràng, môi cô đang run run, giống như lòng cô vậy, ngàn sông trăm núi đang rung chuyển, và trái tim như sẽ ngừng đập ngay sau đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Cũng không biết đã hôn bao lâu

Từ khi mới bắt đầu chỉ là khe khẽ bên ngoài, dây dưa... Tiên Bối bị hôn run rẩy cả người, không còn sức, hai cánh tay nhũn như con chi chi ôm lấy cổ Trần Chúc.

Anh thả cô ra thì nơi đáy mắt đã long lanh ánh nước, khuôn mặt rục rờ như mặt trời.

Chóp mũi chạm vào nhau, thở dốc. sau đó Tiên Bối mới phát hiện ra, vừa rồi... vừa rồi hôn dài.

A!

Trong nháy mắt cô rút tay về, vui mặt vào ngực, cuộn thành một chú tôm luộc.

Không dám nhìn anh dù biết rõ anh vẫn đang nhìn vào đỉnh đầu mình.

Trái tim vẫn còn rung động, cả phòng toàn nước như bốc lên ngấm vào cơ thể, không khí mờ mịt ẩm ướt.

“Tiểu tiên bối.”

Trần Chúc gọi cô.

Khuôn mặt Tiên Bối đã cháy bừng bừng, cô gật đầu nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn anh.

“Sò nhỏ.”

Anh vẫn còn gọi tên cô, giọng nói hơi kéo dài, mang theo ý cười.

Tiên Bối gật đầu.

“Tiên Bối.”

Trần Chúc cứ thay đổi danh từ và gọi cô như thế, giống như đang cầm vật yêu thích không thể buông tay, đặt lên môi thom nhẹ.

Tiên Bối nghe anh gọi mà miệng đắng lưỡi khô, nuốt nước bọt không ngừng, không dám ngẩng đầu.

Trần Chúc không nói gì thêm nữa, ngồi xuống bên người cô.

Anh có đôi chân dài, dang ra mà chân vẫn chạm đất, mà đôi chân nhỏ trắng nõn nà của Tiên Bối cứ treo giữa không trung.

Hai người cứ ngồi yên lặng như vậy, cả căn phòng chỉ có tiếng nước chảy.

Lát sau, Trần Chúc thở nhẹ một hơi, vươn tay kéo bàn tay nhỏ bé của cô.

Không đợi cô phản ứng lại, hai tay anh nắm lấy, gác qua người, dù mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng.

Trong hoàn cảnh dở khóc dở cười nhưng Trần Chúc lại thấy rất tốt. Bởi vì vào lúc này, ở nơi đây, lại tốt đẹp như vậy, tất cả đều đẹp đến mức anh phải cảm ơn.

Không có tiếng pháo hoa nổ tung trời, chỉ có ánh trăng chiếu lên mặt nước sóng sánh dịu dàng.

“Trên mặt đất... làm sao đây...?”

Một lát sau, tiếng lo lắng yếu ớt vang lên.

“Suyt.” Anh nghiêm túc nói: “Em cứ nhắm mắt đi.”

Câu trả lời kiểu gì thế chứ, Tiên Bối chép chép miệng, nhưng cô nhanh chóng đóng nó lại.

Những lời ca vui vẻ, mím chặt miệng nhưng lại có thể chảy ra từ khóe mắt.

Được, cô đáp lại trong lòng, vậy thì nhắm mắt, nhìn lâu một lúc, nhìn rất lâu, nhìn cả đêm cũng không sao cả.

Một tháng sau, ‘Cầu vòng’ được ra mắt rất thuận lợi.

Phong cách đặc biệt và vô cùng đáng yêu, hương vị ngọt mà không ngán, mang đến lượng tiêu thụ vô cùng tốt.

‘Hợp ý’ cũng không chủ động làm bất kỳ chương trình PR nào, nhưng có những vị khách tập hợp đủ bảy cốc, chụp ảnh đăng lên weibo, bày tỏ niềm yêu thích của mình.

Cô gái đó weibo chuyên review đồ uống, số người follow rất cao. Lượng follow của Hợp ý lập tức tăng vọt, thậm chí có cả những vị khách ở vùng ngoài cũng chạy đến xếp hàng mua sản phẩm.

Có cô bạn còn không quên review rằng chủ tiệm rất đẹp trai, thuận tiện cũng show ra một bức ảnh.

Bình luận này được like đến ba vạn, vẻ đẹp của Trần Chúc được đẩy lên cao vút.

Bởi vậy ‘Hợp ý’ có được một đồng ‘fan ông chủ’, mỗi ngày đều hò hét trên weibo:

“Muốn nổ mắt, giống hệt Joe Odagiri vậy á.”

“Bị ánh mắt của chồng làm mù.”

“Mỗi ngày nhìn gương mặt này và uống trà sữa, dù có nặng 100kg cũng không sao cả.”

“Đừng hỏi ông chủ có độc thân không, người yêu của anh ấy là tôi nè.”

...

Cửa hàng phó Chu phụ trách quản lý weibo rất nhức đầu, mỗi ngày đều phải chịu đựng trái tim tung tóe từng fan của ông chủ.

Nhưng Trần Chúc lại không để tâm đến những điều này.

Xế chiều nào đó, Trần Chúc đang nghiên cứu sản phẩm mới trong phòng pha chế.

Cửa hàng phó Chu lướt weibo với vẻ mặt ‘Không chịu nổi mà, không có mắt gì cả, tôi đây tuyệt đối không thêm hăm mộ hay ghen gì đâu’, đọc tất cả tin nhắn riêng thổ lộ tình cảm và những bình luận háo sắc, sau đó anh nhìn Trần Chúc.

“Lần trước bài phỏng vấn đã được đăng lên weibo rồi, sẽ thông báo trong chuyên mục ‘Ai nói trà sữa không độc đáo’, muốn share bài không?”

“Share đi.” Anh lắc đồ pha chế, không ngẩng đầu lên mà đáp dứt khoát.

“Nhưng mà...” Cửa hàng phó Chu nhíu mày, do dự: “... Sẽ không ảnh hưởng...”

“Share.” Một chữ định càn khôn.

“Được được được.” Chu Thanh Thụ giờ tay hàng.

Trong một ngày mà Tiên Bối đã lên lên weibo ‘Hợp ý’ mấy lần.

Số follow của cửa hàng bạn trai tăng vọt, cô rất vui cho anh, nhưng mà...

Trên weibo có nhiều cô nàng xinh đẹp thổ lộ với anh mỗi ngày, nói chuyện hào phóng lại đáng yêu như vậy, cô cũng rất thương thức, vậy anh...

Vừa so sánh qua thôi... anh sẽ không thấy cô nhàm chán quá chứ.

Cô phỏng miệng, sôi máu, tắt weibo.

Cô bỏ đi động qua một bên, ép chính mình phải chăm chú vẽ, ừ, phải vẽ!

Ba giây sau, điện thoại vang lên, weibo nhắc nhở nhảy ra, Tiên Bối nhìn, ánh mắt sáng ngời.

Hừm...

Đầu đề rất văn vẻ...

Tiên Bối mở ra, nhìn chăm chú từng chữ.

Người viết hành văn rất tốt, miêu tả nhiều sản phẩm của ‘Hợp ý’ rất đúng với lòng cô.

Đọc hết cả bài báo, Tiên Bối cảm khái, quả thực phải bội phục những người có thể biểu đạt bằng lời và viết.

Xuống thêm chút nữa, Tiên Bối phát hiện, thì ra bên dưới còn có hỏi thêm...

Đều là do anh... trả lời hả...

Một hỏi, một đáp, kiên nhẫn theo dõi, Tiên Bối chống mặt cười hi hi.

Là anh... đây chính là anh. Bạn trai cô giỏi qua, có thể tạo ra được nhiều đồ uống ngon như vậy.

Tới gần cuối cùng thì người viết hỏi một vấn đề:

Anh có nghĩ tới ‘Cầu vòng’ sẽ trở thành một hiện tượng thế này không?

Trần Chúc trả lời chắc chắn: Có nghĩ đến.

Người viết: Tôi rất hiếu kỳ, anh tự tin như vậy là từ những tích lũy sau nhiều năm hành nghề sao?

Nhìn đến đây, Tiên Bối khẽ giật mình rồi không thể dời tầm mắt được nữa.

Chỉ vì câu trả lời hiện lên rõ ràng trước mắt cô: Không phải, vì tôi có người vợ hiền (cười)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cốc Trà Sữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.